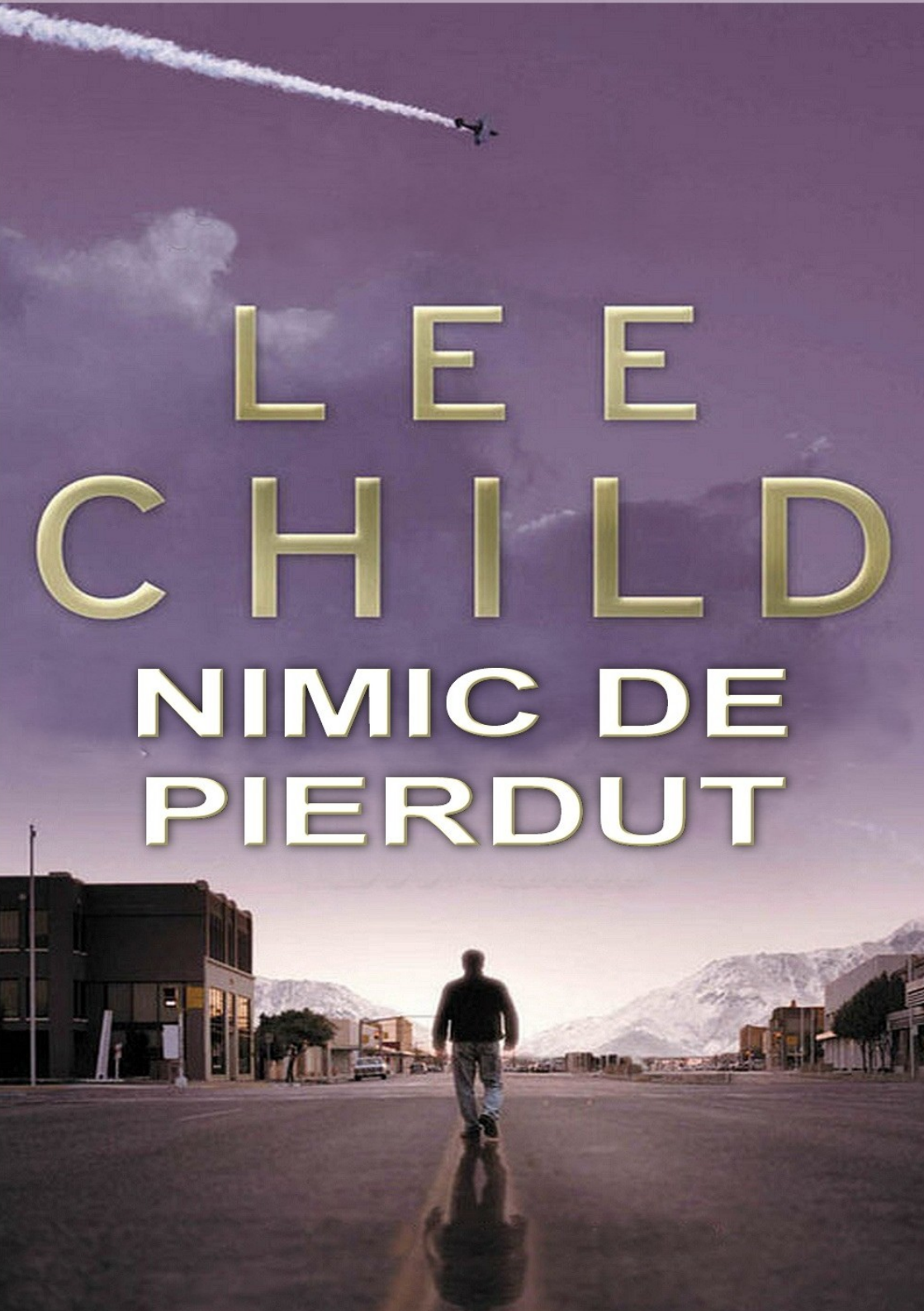
LEE
CHILD
NIMIC DE
PIERDUT

LEE CHILD

NIMIC DE PIERDUT

LEE CHILD

NOTHING TO LOSE

Publisher: *Bantam Press,* 2008

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituţie frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Cele unsprezece romane care i-au urmat până acum au urcat, fără excepţie, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de ţări.

Planul lui Jack Reacher fusese să se îndrepte direct către New Mexico, dar făcuse autostopul cu un bătrân şi ajunsese în Speranţa – un ţinut izolat, nimic altceva decât zeci de mii de kilometri pătraţi de pământ plat, care se sfârşea, în depărtare, cu Munţii Stâncoşi. Ar fi putut foarte bine să meargă înainte pe drumul prăfuit spre următorul oraş, Disperare.

Până la urmă, nu avea nimic de pierdut...

CAPITOLUL UNU

Soarele era doar pe jumătate atât de fierbinte pe cât ştia că trebuia să fie, dar destul de fierbinte ca să-l ţină ameţit şi buimac. Era foarte slăbit. Nu mâncase de şaptezeci şi două de ore, iar apă nu băuse de patruzeci şi opt. Nu slăbit. Murea, iar el ştia asta. Imaginea din mintea lui era halucinantă. O barcă cu vâsle prinsă în curentul râului, cu parâma putrezită, întinsă la maximum, trăgându-se, smucindu-se, eliberându-se. Se închipuia un băieţel stând în barcă, aplecat, holbându-se neajutorat înapoi la ţărm pe măsură ce docul devenea din ce în ce mai mic. Să fi fost oare băiat sau bărbat? Era destul de mare să voteze, să omoare şi să moară, ceea ce făcea din el un bărbat. Era prea tânăr ca să bea, chiar şi bere, ceea ce făcea din el un băiat. Fusese numit şi una, şi alta. Fusese numit sărit de pe fix, tulburat, nebun, dezechilibrat, lucruri pe care le înţelesese, în afară de sărit de pe fix. Trebuia oare să fie *fix?* Ca o uşă în balamale? Poate că oamenii erau nişte uşi. Poate că lucrurile treceau prin ei. Reflectă îndelung asupra problemei, apoi lovi aerul cu înverşunare. Pălăvrăgea ca un adolescent îndrăgostit de „iarbă”.

Ceea ce şi fusese cu un an şi jumătate în urmă. Căzu în genunchi. Nisipul era doar pe jumătate atât de fierbinte pe cât ştia că trebuia

să fie, dar destul de fierbinte ca să-i aline frigul. Căzu cu faţa în jos, extenuat, epuizat complet. Ştia că dacă ar fi închis ochii, nu i-ar mai fi deschis niciodată. Dar era obosit. Mai obosit decât fusese vreodată un băiat sau un bărbat. Închise ochii.

Linia de demarcaţie dintre Speranţa şi Disperare era exact asta: o linie pe şosea, formată acolo unde asfaltul unui oraş se termina şi al celuilalt începea.

Departamentul de drumuri al Speranţei folosise asfalt gros, negru şi foarte bine netezit. Cel din Disperare avusese un buget mai mic. Acoperiseră drumul bolovănos cu smoală fierbinte, iar deasupra ei basculaseră pietriş cenuşiu. Acolo unde se întâlneau cele două suprafeţe se afla un şanţ de câţiva centimetri de tărâm al nimănui, umplut cu un material negru, cauciucat. Un rost de dilataţie. Jack Reacher păşi peste el şi merse mai departe.

Speranţa si Disperarea se găseau, amândouă, în Colorado. Reacher se afla în Colorado doar pentru că fusese în Kansas în urmă cu două zile, iar Colorado era lângă Kansas. Fusese în Calais, Maine, şi avea de gând să traverseze continentul pe diagonală, către San Diego în California. De la Atlantic la Pacific, de la răcoare şi umezeală la arşiţă şi uscăciune. Luase autobuze acolo unde existau şi făcuse autostopul acolo unde nu. În Speranţa ajunsese cu un Mercury Grand Marquis verde-închis,

condus de un vânzător de nasturi pensionar. Ieşea acum din Speranţa mergând pe jos, pentru că în dimineaţa aceea nu existau autobuze spre vest, către Disperare.

Lucru pe care şi-l amintise mai târziu mirându-se că nu întrebase motivul.

Din perspectiva marelui său traseu în diagonală, se afla oarecum înafara rutei. Ar fi trebuit să taie direct către sud-vest, spre New Mexico. Dar el nu era genul care se crampona de planuri, Grand Marquis-ul fusese o maşină confortabilă, iar bătrânul era hotărât să meargă în Speranţa fiindcă avea trei nepoţi de văzut acolo înainte de-a se îndrepta, mai departe, spre Denver ca să mai vadă patru. Apoi, în Speranţa se uitase pe o hartă şi văzând Disperarea la douăzeci şi cinci de kilometri spre vest îi fusese imposibil să reziste tentaţiei de a face un ocol. O dată sau de două ori în viaţă făcuse aceeaşi călătorie în imaginaţia sa. Acum înţelegea să o facă şi în realitate dacă tot se ivise ocazia. Drumul dintre cele două oraşe era drept şi avea două benzi. Urca la fel de uşor cum cotea spre vest. În faţă se vedeau Stâncoşii albaştri, masivi şi ceţoşi. Păreau a fi foarte aproape. Apoi, deodată, n-au mai fost. Reacher dădu piept cu o mică pantă, apoi se opri înlemnit şi înţelese de ce unul dintre oraşe se numea Speranţa şi celălalt Disperarea. Cu o sută cincizeci de ani înaintea lui, coloniştii care cucereau Vestul s-ar fi oprit în ceea ce astăzi ajunsese să se numească Speranţa şi ar fi văzut ultimul

obstacol din calea lor, aflat parcă la o aruncătură de băţ. Apoi, după o zi sau o săptămână de odihnă, ar fi pornit din nou şi ar fi dat piept cu aceeaşi mică pantă, doar ca să constate că aparenta vecinătate a Stâncoşilor fusese nimic mai mult decât o distorsiune nemiloasă de topografie. Din vârful pantei marea barieră părea din nou foarte departe.

O lună întreagă de mers anevoios. Destul cât să-i ducă pe nerăbdători de la speranţă la disperare. Reacher părăsi drumul zgrunţuros al Disperării şi păşi pe pământul nisipos către o stâncă netedă de mărimea unei maşini. Se urcă pe ea, se întinse cu mâinile sub cap şi privi cerul. Era de un albastru-deschis, dantelat cu nori lungi şi înalţi de forma unor pene. Dacă ar fi fost pe vremea când încă fuma, şi-ar fi aprins o ţigară să treacă timpul. Dar nu mai fuma. Fumatul însemna să care un pachet şi o cutie de chibrituri, iar Reacher renunţase de mult să mai care lucruri inutile. În buzunare, nu avea altceva decât bancnote, un paşaport expirat, un card bancar şi o trusă de voiaj cu periuţa de dinţi. Era proprietarul lucrurilor din buzunare, al hainelor de pe el şi al pantofilor din picioare. Asta era tot.

Se ridică în picioare şi apoi pe vârfuri, sus pe stâncă. În spatele lui, la doisprezece, treisprezece kilometri spre est, se afla o vale cu diametru de cincisprezece kilometri, oraşul Speranţa răsărind brusc în mijlocul ei – cam zece străzi pe şase, cu clădiri din cărămidă

înconjurate de locuinţe şi hambare construite în dezordine. În faţa lui, la vest, se întindeau zeci de mii de kilometri de pământ neted, complet gol, cu excepţia oraşului Disperare, aflat cam la doisprezece sau treisprezece kilometri depărtare. Disperarea părea mai mare ca Speranţa. Pentru o clipă, lui Reacher îi trecu prin cap gândul să se întoarcă, dar îl respinse imediat. Nu suporta să se întoarcă din drum. Viaţa fiecăruia avea nevoie de un principiu de organizare, iar al lui Reacher era să meargă înainte.

Coborî de pe stâncă şi reveni pe drum. Şoseaua rămânea în continuare pustie. Nicio şansă să prindă vreo maşină. Asta îl nedumerea oarecum, dar nu-i păsa prea mult. De nenumărate ori în viaţa lui mersese pe jos mult mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri o dată. Îşi lăsă cămaşa căzută pe umeri şi continuă să meargă.

Reacher văzuse filme despre orăşelul America, în care decorurile fuseseră aranjate să arate mai bine decât în realitate. În locul ăsta era exact pe dos. Strada principală a Disperării arăta de parcă un designer plus o întreagă echipă de subordonaţi trudiseră din greu să o facă să arate mai neîngrijită şi mai posomorâtă decât ar fi trebuit. Traficul era lejer. Limuzine şi maşini de teren se mişcau leneşe. Niciuna, mai nouă de trei ani. Erau puţini pietoni.

Reacher făcu stânga, la întâmplare, căutând

ceva de mâncare. Trecu de o băcănie, un bar, o pensiune şi un hotel vechi şi dărăpănat până găsi un birt. Ocupa întreg parterul unui cub de cărămidă mohorât. Avea tavanul înalt şi ferestre din podea până în tavan. Locul fusese cândva un showroom de maşini.

Pardoseala era din gresie, mesele şi scaunele din lemn simplu maro, iar aerul mirosea a legume fierte. Imediat lângă uşă se afla un desk de primire cu un suport cu picior din alamă ce susţinea o plăcuţă care anunţa: *Aşteptaţi să fiţi conduşi.* Acelaşi suport pe care îl văzuse peste tot. Se gândi că exista pe undeva o companie care fabrica milioane de asemenea produse. Rămase lângă el aşteptând. Erau unsprezece clienţi care mâncau. O singură chelneriţă. Un raport obişnuit. Curând, singura chelneriţă îşi va arunca privirea spre el şi va da din cap, vrând să spună *Vin imediat.*

Dar n-o făcu. Privi spre el, apoi îşi continuă treburile. Care nu erau multe. Îşi împăcase toţi cei unsprezece clienţi. Se oprea pe la mese întrebându-i dacă totul era în regulă, umplându-le ceştile cu cafea. Reacher se întoarse cercetând în imaginea reflectată de uşa de sticlă dacă nu cumva comitea o insultă socială prin felul în care era îmbrăcat. Observă că nu. Purta pantaloni gri-închis şi o cămaşă gri-închis, cumpărate în urmă cu două zile de la un magazin cu echipamente de lucru din Kansas. Îmbrăcăminte simplă, durabilă şi bine făcută, la preţuri convenabile. Avea părul scurt şi ordonat.

Se bărbierise.

Se întoarse şi continuă să aştepte. Clienţii se întorceau cercetându-l fără ocolişuri, apoi îşi vedeau de treabă. Îşi pierduse răbdarea. Trecu dincolo de suportul cu picior, în încăpere, şi se aşeză singur la o masă de patru persoane. Chelneriţa îl privi, apoi se îndreptă spre bucătărie.

De unde nu mai ieşi.

Reacher continua să aştepte. Încăperea era tăcută cu excepţia zgomotelor făcute de tacâmuri în farfurii şi de ceştile aşezate pe farfurioare.

În următoarele zece minute nu se întâmplă nimic.

Apoi, o veche camionetă de transportat muncitori încetini şi se opri lângă trotuar, iar din ea coborâră patru tipi. Cel mai scund măsura cu puţin sub unu optzeci, iar cel mai slab cântărea peste o sută de kilograme. Doi dintre ei aveau nasurile zdrobite şi niciunul nu avea toţi dinţii. Erau palizi şi nu arătau prea sănătoşi. Şi cu toţii păreau puşi pe scandal.

Se strânseră în grup oprindu-se puţin, după care intrară. Veniră întins la masa lui Reacher. Trei dintre ei se aşezară pe scaunele goale, în vreme ce al patrulea rămase în picioare în capul mesei.

— Nu vreau companie, spuse Reacher. Prefer să mănânc singur.

Tipul rămas în picioare în capul mesei era cel mai mare dintre cei patru, depăşindu-i cu

aproape trei centimetri şi cinci kilograme. Spuse:

— Trebuie să te cari.

— Să mă car?

— Afară de-aici.

— Poţi să-mi spui de ce?

— Nu ne plac străinii, sună răspunsul.

— Nici mie, spuse Reacher. Dar trebuie să mănânc. Altfel o să ajung la fel de stors şi slăbănog ca voi patru.

— Nostim tip.

— Adevărat grăieşti. Reacher zâmbi, punându-şi coatele pe masă. Îl depăşea cu cincisprezece kilograme şi şapte centimetri pe tipul cel mare şi cu mult mai mult pe ceilalţi trei. Şi era gata să pună pariu că avea şi un pic mai multă experienţă şi ceva mai puţine inhibiţii decât oricare dintre ei. Dar dacă era să se ajungă acolo, ar fi fost cele o sută doisprezece kilograme ale lui, contra celor patru sute ale lor, adunate. Perspectivă nu prea grozavă.

Tipul rămas în picioare vorbi:

— Nu te vrem aici. Pleacă acum.

— Dacă vreţi să mă vedeţi plecat din locul ăsta, atunci vreau s-o aud de la patron.

— Putem rezolva asta. Tipul se ridică în picioare îndreptându-se către bucătărie. După un lung minut de aşteptare ieşi însoţit de un bărbat cu şorţul plin de pete. Bărbatul veni lângă masa lui Reacher şi spuse:

— Vreau să pleci din restaurantul meu.

— De ce? întrebă Reacher.

— Nu trebuie să-ţi dau explicaţii.

Reacher replică:

— O să plec după ce beau o cafea.

— O să pleci chiar acum.

— Simplă şi fără zahăr.

— N-am nevoie de necazuri.

— Dacă o să-mi primesc cafeaua, o să plec de-aici. Dacă nu, tipii ăştia vor încerca, probabil, să mă arunce afară, iar tu o să-ţi petreci restul zilei de azi curăţând sânge de pe pardoseală şi toată ziua de mâine cumpărând mese şi scaune noi.

Tipul cu şorţ nu zise nimic.

Reacher spuse:

— Simplă şi fără zahăr.

Tipul cu şorţ rămase, o clipă, nemişcat, apoi se duse înapoi, în bucătărie. Un minut mai târziu chelneriţa ieşi cu o singură ceaşcă de cafea legănând-o pe farfurioară. I-o trânti lui Reacher în faţă, destul de tare cât să se verse un pic în farfurioară.

— S-o beţi cu plăcere, spuse ea.

Reacher ridică ceaşca şi-i şterse fundul pe manşetă. O puse la loc pe masă şi turnă în ea cafeaua din farfurioară. Aşeză ceşcuţa la loc pe farfurioară şi le trase în faţa sa. Apoi o ridică din nou şi sorbi.

Nu e rea, îşi zise. Un produs comercial decent, mai bun decât majoritatea felurilor de mâncare. Ceaşca era o monstruozitate din faianţă cu marginea groasă de aproape un centimetru. Răcea prea repede conţinutul. Prea largă, prea adâncă. Reacher o consideră un recipient menit

să-şi servească conţinutul.

Cei patru tipi stăteau încă ciorchine în jurul lui. La început Reacher bău încet, apoi, mai repede, pe măsură ce cafeaua se răcea. Bău şi ultima picătură, apoi aşeză ceaşca pe farfurioară. O împinse uşor, înainte. Apoi îşi duse repede mâna stângă la buzunar. Cei patru indivizi săriră ca arşi. Reacher scoase o hârtie de un dolar, o netezi şi o băgă sub farfurioară.

— Deci, să mergem, spuse el. Împinse înapoi scaunul şi se ridică. Puse scaunul la locul lui, apoi se îndreptă spre uşă. Îi simţi pe cei patru bărbaţi în spatele său. Le auzea zgomotul ghetelor pe gresie.

Reacher împinse uşa şi ieşi în stradă. Era răcoare, deşi soarele strălucea încă. Se întoarse la stânga şi făcu câţiva paşi până se îndepărtă de camioneta parcată. Apoi se opri şi se răsuci, lăsând soarele după-amiezii în spatele său. Cei patru se aliniară, în faţa lui, cu soarele în ochi. Tipul care stătuse în capul mesei vorbi.

— Acum trebuie să pleci.

Reacher zise:

— Am plecat.

— Din oraş.

— O să-mi spui şi de ce?

— Nu-i nevoie să-ţi spunem de ce. Tipul de la capătul rândului îşi suflecă mânecile deasupra coatelor şi făcu un pas înainte. Nas spart, dinţi lipsă.

Reacher spuse:

— Vă luaţi de cine nu trebuie.

— Crezi?

Reacher încuviinţă din cap.

— Trebuie să vă previn. I-am promis maică-mii cu mult timp în urmă. Mi-a zis să le dau băieţilor o şansă să plece.

— Suntem patru de-ai noştri şi unul de-al tău.

Reacher avea mâinile pe lângă corp, cu palmele uşor flexate. Picioarele depărtate, bine înfipte în pământ. Îndoi degetele de la mâna stângă, strâns peste palmă. Ridică încet mâna. O aduse la nivelul umerilor, cu palma în afară. Cei patru se holbau la el. Felul în care ţinea degetele îndoite îi făcea să creadă că ascundea ceva. *Dar ce?* Desfăcu brusc degetele. *Acolo nu era nimic.*

În aceeaşi clipă sări într-o parte şi repezi pumnul drept, ca într-un spasm, lovindu-l pe tipul care înaintase, cu un upercut colosal în maxilar. Bărbatul respira probabil pe gură din cauza nasului spart, iar impactul puternic îi închise fălcile, ridicându-l de la pământ şi trosnindu-l înapoi pe trotuar. Îşi pierduse cunoştinţa înainte de a ajunge jos.

— Acum sunteţi numai trei de-ai voştri, spuse Reacher. Încă puteţi pleca.

Tipul care vorbise mai devreme zise:

— Ai avut noroc.

Reacher încuviinţă din cap.

— Poate ai dreptate. Poate unul dintre voi va rămâne pe picioare suficient timp ca să mă aranjeze. Întrebarea este care va fi acela.

Nimeni nu vorbi. Era încolţit. Reacher îşi

anticipă următoarele mişcări. O lovitură cu piciorul drept sub centura tipului din stânga, una în spate cu cotul în cap pentru cel din mijloc… Marea problemă era limitarea stricăciunilor. Era mai înţelept să rămâi de partea bună a baricadei, mai aproape de încăierare decât de crimă. La distanţă, în spatele celor trei indivizi, Reacher observă oamenii văzându-şi de treburile lor, maşini şi camioane rulând încet pe străzi.

Apoi detectă o anume maşină, ţâşnind prin mijlocul unei intersecţii şi îndreptându-se direct spre el. O Regina Victoria, alb cu auriu, bare negre în faţă, o bară luminoasă pe capotă, antene pe capacul portbagajului. Un scut pe portieră, cu iniţialele *DPD* poansonate pe el. *Departamentul de Poliţie Disperare.* Un poliţist corpolent într-o jachetă maronie vizibil prin parbriz.

— În spatele tău, rosti Reacher. Cavaleria este aici. Dar nu se mişcă. Şi continuă să-i ţintuiască cu privirea pe cei trei. Regina Vic frână puternic. Portiera se deschise brusc. Şoferul înşfăcă un pistol mitralieră din suportul aflat între scaune. Sări afară. Armă şi ţinu arma în diagonală, la piept. Era un individ masiv. Alb, poate spre patruzeci. Păr negru. Un şanţ pe frunte care provenea de la o pălărie, ce se odihnea probabil pe scaunul din dreapta. Tipul evaluă situaţia. *Nu era chiar o petrecere cu artificii,* gândi Reacher. *Trei indivizi încercuindu-l pe al patrulea. Şi care nu discutau*

despre vreme.

Poliţistul zise:

— Retrageţi-vă. Cei trei se traseră înapoi. Poliţistul înaintă. Acum se aflau în spatele poliţistului, care ridică puşca. O îndreptă direct spre pieptul lui Reacher.

— Eşti arestat, spuse el.

Reacher rămase nemişcat şi întrebă.

— Sub ce acuzaţie?

Poliţistul zise:

— Sunt convins că o să găsesc eu una. Apucă puşca cu o singură mână, folosind-o pe cealaltă să scoată cătuşele din locul lor, de la centură. Unul dintre indivizi păşi în faţă, luă cătuşele şi trecu în spatele lui Reacher.

— Mâinile la spate, făcu poliţistul.

— Băieţii ăştia au autoritate? întrebă Reacher.

— Fac parte din garda civilă, spuse poliţistul, în afară de ăla care tocmai s-a întins acolo.

Individul îi trase mâinile la spate punându-i cătuşele. Tipul care vorbise deschise portiera din spate.

— Treci în maşină, tună poliţistul.

Reacher îşi evaluă opţiunile. Nu-i luă prea mult timp. Era încătuşat.

Arma poliţistului era marca Mossberg. Iar el respecta această marcă.

— În maşină, spuse poliţistul.

Reacher porni, ocoli portiera deschisă şi se strecură înăuntru, cu fundul înainte. Poliţistul se întoarse în faţă. Suspensiile se lăsară sub greutatea lui.

Puse Mossbergul la locul său.

Secţia de poliţie se găsea într-o clădire de cărămidă, situată la patru străzi vest şi două la sud de restaurant. Acolo mai era o singură maşină.

Oraş mic, departament de poliţie mic. Poliţiştii deţineau parterul. Tribunalul orăşenesc se afla la etaj. Excursia lui Reacher până la ghişeul de înregistrări se desfăşură fără evenimente. Nu mai purta cătuşe şi predase tot ce avea în buzunare, inclusiv şireturile, după care coborî escortat o scară în spirală şi fu depus într-o celulă de doi pe trei străjuită de un grilaj de fier care fusese probabil vopsit de vreo cincizeci de ori.

— Avocat? întrebă el.

— Cunoşti vreunul? replică individul de la birou.

— Cunosc apărătorii din oficiu.

Poliţistul dădu din cap şi încuie poarta, îndepărtându-se. Reacher se lungi pe pat şi închise ochii. *Bun venit în Disperare*, gândi el.

Apărătorul din oficiu nu veni. Reacher aţipi vreo două ore, după care poliţistul care-l arestase se rostogoli pe scări şi descuie uşa celulei.

— Judecătorul te aşteaptă, spuse el.

Reacher căscă.

— Deocamdată n-am fost acuzat. Şi nici nu am consultat un avocat.

— Problemele astea ridică-le la tribunal, zise poliţistul.

Reacher ridică din umeri şi sări în picioare. Era anevoios să meargă fără şireturi. Pe scări fu nevoit să-şi ridice vârfurile degetelor ca să nu-i cadă pantofii. Trecu şovăind pe lângă biroul de înregistrări urmându-l pe poliţist sus, către o nouă cursă, spre tribunal. Acolo existau un culoar central şi patru rânduri de locuri pentru public. Apoi o bară, o masă a acuzării şi una a apărării, un loc pentru martori, boxa juriului şi locul judecătorului. Întreg mobilierul era din pin, înnegrit de vreme şi lac. În spatele locului judecătorului se aflau steaguri, al Americii plus ceva ce Reacher presupunea a fi steagul statului Colorado.

Încăperea era goală şi mirosea a praf. Poliţistul îl conduse pe Reacher spre masa apărării. Apoi, o uşă aflată pe peretele din spate se deschise şi un bărbat îmbrăcat într-un costum ieftin păşi în sală. Poliţistul ţâşni în picioare strigând:

— Ridicaţi-vă.

Reacher rămase la locul său.

Bărbatul în costum urcă, tropăind, trei trepte şi se strecură în spatele biroului. Era rotofei, peste şaizeci de ani şi avea un cap plin de păr alb. Apucă un stilou, îndreptă un formular şi privi către Reacher.

— Numele?

— Nu mi s-au adus la cunoştinţă drepturile, spuse Reacher.

— N-ai fost acuzat penal, rosti bătrânul. Este o chestiune administrativă. Dar trebuie să-ţi pun câteva întrebări. Numele?

Atitudinea tipului era suficient de amabilă aşa că Reacher ridică din umeri şi zise:

— Jack Reacher. Fără iniţiala tatălui.

Individul notă.

— Adresa?

Reacher răspunse:

— N-am o adresă stabilă.

Individul notă. Întrebă:

— Ocupaţia?

— Niciuna.

— Scopul vizitei în Disperare?

— Turism.

— Cum consideri că te vei întreţine pe durata vizitei?

— N-am prevăzut vreun impediment major. Până la urmă, aici nu suntem în New York.

— Vă rog, răspundeţi la întrebare.

— Am bani în cont, zise Reacher.

— Care a fost ultima ta adresă?

— O căsuţă poştală a armatei.

— Câţi ani ai fost în serviciul armatei?

— Treisprezece.

— Până?

— M-au lăsat la vatră acum zece ani.

— Şi nu ai avut o adresă stabilă de când ai părăsit armata?

— Nu, nu am avut.

Individul desenă un semn de întrebare apăsat în dreptul unuia dintre rândurile scrise pe

hârtie. Două dungi orizontale, două verticale.

— Unde ai dormit azi-noapte?

— În Speranţa, spuse Reacher. La un motel.

— Şi bagajele sunt încă acolo?

— N-am bagaje.

Tipul scrijeli încă un semn.

— Ai venit pe jos până aici? întrebă el.

— N-am reuşit să prind nicio ocazie până aici, zise Reacher.

— Pentru ce până aici?

— Pentru turism, rosti din nou Reacher.

Tipul desenă un alt semn. Apoi urmări cu stiloul de-a lungul listei, încet, metodic, paisprezece întrebări plus semnele. Spuse:

— Îmi pare rău, dar am descoperit că te afli în contradicţie cu regulamentul din Disperare referitor la vagabondaj. Mă tem că va trebui să pleci.

Reacher spuse:

— Nu sunt vagabond.

— De zece ani fără casă, fără slujbă, cerşeşti o călătorie cu maşina sau mergi pe jos de colo-colo, cum altfel te poţi numi?

— Liber, rosti Reacher. Şi norocos.

Judecătorul încuviinţă din cap.

— Mă bucur că vezi jumătatea plină a paharului. Dar acesta este un oraş liniştit şi demodat aşa că preferăm să fim prudenţi. Călătorii au creat întotdeauna probleme. Poliţistul te va duce până la ieşirea din oraş.

Poliţistul îl conduse, din nou, pe scări în jos

după care îi înapoie banii, cardul bancar, paşaportul şi periuţa de dinţi. Îi înmânã şireturile şi aşteptă până ce Reacher le trecu prin capsele pantofilor după care le legă. Apoi poliţistul puse mâna pe patul armei şi rosti:

— La maşină!

Reacher mergea în faţa lui prin holul de la intrare şi ieşi în stradă. Ziua se sfârşea, anul se sfârşea şi se lăsa întunericul. Poliţistul porni spre maşina de teren.

— În spate, rosti.

Reacher auzi zgomotul unui avion zburând, undeva departe spre vest. Un singur motor, urcând cu greu, mic şi izolat în imensitatea cerului. Trase de portieră şi se strecură înăuntru. Poliţistul trânti portiera şi se instală în faţă.

Demară de-a lungul străzii ce ducea spre nord. *Mai aveau şase străzi până la Main Street,* îşi zise Reacher. *Dacă o ia la stânga şi mă duce spre vest, poate că o să renunţ. Dar dacă o ia la dreapta şi mă duce înapoi spre Speranţa, poate că n-o s-o fac.* Nu suporta să se întoarcă din drum.

Ajuns la Main Street, poliţistul se opri. Rămase pe loc, un moment. Apoi apăsă acceleraţia luând-o la dreapta. Spre est. Înapoi la Speranţa.

Cauciucurile derapau pe şoseaua denivelată, aruncând bucăţele de criblură în laterale. Douăsprezece minute mai târziu, maşina încetini şi frână la stop. Poliţistul coborî din

maşină şi deschise portiera lui Reacher.

— Ieşi, rosti el.

Reacher se strecură afară şi simţi zgura Disperării sub tălpi.

Poliţistul arătă cu degetul mare spre est.

— Încolo, spuse el.

Reacher rămase nemişcat.

Poliţistul scoase pistolul de la centură. Era un Glock de 9 mm.

— Te rog, mârâi el, dă-mi un singur motiv.

Reacher înaintă trei paşi. Văzu capătul drumului aspru şi plin de nisip al Disperării şi începutul celui neted al Speranţei. Ridică din umeri şi păşi peste linia de demarcaţie. Se întoarse spre est, ascultând zgomotul maşinii care făcea cale întoarsă scrâşnind cauciucurile pe pietrişul drumului. Când zgomotul se stinse cu totul în depărtare, ridică din nou din umeri şi porni înapoi spre Speranţa.

CAPITOLUL DOI

Reacher mersese mai puţin de douăzeci de metri când văzu farurile. O maşină mare, îndreptându-se direct spre el din întunericul care se aşternuse. Când se apropie la o sută de metri constată că era vorba de o altă maşină de poliţie, tot o Regină Vic, vopsită în alb şi negru. Se opri la mică distanţă, iar un spot de lumină, montat pe stâlpul parbrizului, se aprinse mişcându-şi raza de lumină, în sus şi în jos pe corpul lui. Apoi se stinse din nou şi maşina alunecă oprindu-se lângă el. Pe portieră era vopsit un scut auriu, iar pe mijloc avea gravate iniţialele DPS. *Departamentul de Politie Speranţă.* Geamul coborî cu un bâzâit uşor. Reacher văzu o femeie poliţist la volan, cu părul scurt şi blond, luminat din spate de becul slab şi galben.

— Te duc? întrebă ea.

— Merg pe jos, zise Reacher.

— Mai sunt şapte kilometri şi jumătate până în oraş.

— I-am parcurs la dus, o să-i fac şi la întoarcere.

Reacher mai făcu trei paşi, apoi auzi marşarierul. Maşina ajunse din nou în dreptul lui, mergând cu spatele, în acelaşi ritm cu el. Femeia rosti:

— Ia o pauză, Zeno.

Reacher se opri. Zise:

— Ştii cine a fost Zeno?

Maşina se opri.

— Zeno din Citium, spuse femeia. Fondatorul Stoicismului. Îţi recomand să te opreşti din lunga suferinţă.

— Stoicii trebuie să sufere îndelung. Stoicismul înseamnă acceptarea necondiţionată a destinului.

— Destinul tău este să te întorci în Speranţa. Pe Zeno nu-l interesează dacă o faci cu maşina sau pe jos.

— La urma urmei, ce eşti: filosof, poliţist sau şofer de camionetă?

— DP Disperare ne sună când expulzează pe cineva peste graniţă. Din amabilitate.

— Se întâmplă des?

— Mai des decât ai crede.

— De ce o fac?

— Urcă şi-o să-ţi spun de ce, Reacher.

— Îmi şti şi numele?

— DP Disperare ni l-a transmis. Din amabilitate.

Reacher ridică, din nou, din umeri şi puse mâna pe mânerul portierei din spate.

— Hai sus, în faţă, spuse femeia. Te ajut, nu te arestez.

Aşa că Reacher ocoli camioneta şi deschise portiera din faţă. Scaunul era plin cu aparate de recepţie plus un laptop. N-aveai loc să arunci un ac. Ecranul laptopului afişa o hartă GPS. O mică săgeată clipea la marginea îndepărtată a unui

pătrat roz, denumit *Administraţia orăşenească Speranţa.* Alături, administraţia locală Disperare era figurată ca un triunghi teşit. Graniţa sa estică se potrivea perfect cu cea vestică a Speranţei, apoi se risipea. Marginea vestică era de două ori mai mare decât cea estică şi mărginea un pustiu cenuşiu. Intersecţia dintre autostrăzile 70 şi 25 închidea colţul nord-vestic al Disperării. Poliţista ridică geamul cu un bâzâit uşor, întoarse capul, aruncând o privire în spate, apoi făcu o întoarcere din trei mişcări, de-a latul drumului. Era frumuşică şi părea slăbuţă sub cămaşa închisă la culoare. Să fi avut puţin sub un metru şaizeci şi cinci, până-n cincizeci şi patru de kilograme şi probabil nu împlinise încă treizeci şi cinci de ani. Nu purta bijuterii, nici verighetă.

Conform ecusonului prins deasupra sânului stâng, numele ei era Vaughan şi era un poliţist capabil. Se pare că obţinuse o grămadă de distincţii şi trese. El rosti:

— De ce m-au alungat cei din Disperare?

Femeia pe nume Vaughan stinse lumina plafonierei.

— Uită-te la tine, spuse ea? Ce vezi?

— Un individ obişnuit.

— Genul de muncitor, în salopetă albastră, în plină formă, puternic şi înfometat.

— Sunt mai degrabă genul în uniformă verde, zise Reacher. Am fost în armată. Poliţist militar.

— Când?

— Acum zece ani.

— Acum lucrezi?

— Nu.

— Aşa deci. Erai o ameninţare.

— Cum?

— La periferia de vest se află cea mai mare fabrică de reciclat metale din Colorado. Altceva nu mai există în economia Disperării.

— Un oraş-satelit pe lângă o fabrică, conchise Reacher.

Vaughan încuviinţă din cap.

— Tipul care deţine fabrica deţine toate clădirile oraşului, până la ultima cărămidă. Jumătate din populaţie lucrează pentru el cu normă întreagă. Cealaltă lucrează pentru el cu jumătate de normă. Cei cu jumătate de normă se simt ameninţaţi. Nu le place să vadă lume nouă dispusă să muncească pentru mai puţin.

— Eu nu eram dispus să muncesc, deloc.

— Le-ai spus lucrul ăsta?

— Nu m-au întrebat.

— Oricum nu te-ar fi crezut. Statul din fiecare dimineaţă, în aşteptarea unui semn din partea şefului de echipă îi afectează pe oameni. Tot locul ăla este feudal. Banii pe care îi plăteşte patronul ca salarii se întorc la el sub formă de chirii. Şi ipoteci. El deţine banca. Nici măcar duminica nu scapă de el. Există o singură biserică, iar el este pastor titular.

— Dar oamenii de ce nu pleacă?

— Unii au făcut-o. Ceilalţi n-o vor mai face niciodată.

Vaughan încetini. În faţă se putea zări prima

clădire din Speranţa. Un magazin de feronerie. În dimineaţa aceea un bătrân îşi scosese schelele metalice şi cărucioarele pentru a le expune pe trotuar. Acum magazinul era închis şi întunecat.

El rosti:

— Cât de mare este DP Speranţă?

Vaughan zise:

— Eu şi încă doi, plus un comandant supraveghetor.

— Aveţi şi gardă civilă?

— Vreo patru. De ce?

— Sunt înarmaţi?

— Nu. În Colorado garda civilă nu poartă arme.

— DP Disperare câţi are în garda civilă?

— Patru, cred.

— I-am întâlnit.

— Şi?

— Teoretic vorbind, ce-ar face DP Speranţa dacă ar apărea cineva şi ar intra într-o dispută cu unul din garda civilă şi i-ar trosni fălcile?

— I-am arunca fundul în puşcărie, rapid.

— De ce?

— Ştii de ce. Zero înţelegere pentru ultraj. Ai simţit probabil la fel pe când erai în Poliţia Militară.

— Asta-i al dracului de sigur.

— Atunci de ce-ai mai întrebat?

Reacher nu dădu un răspuns direct. În loc de asta, rosti:

— Nu sunt un stoic, serios. Zeno propovăduia

acceptarea pasivă a sorţii. Nu-mi place să mi se spună unde am voie să merg şi unde nu.

Vaughan continuă să încetinească şi trase la bordură. Scoase din viteză, apoi se răsuci în scaun.

— Vrei sfatul meu? zise ea. Treci peste incident şi vezi-ţi de drum. Disperarea nu merită mai mult. Du-te, mănâncă ceva de seară. Sunt convinsă că ţi-e foame.

Reacher încuviinţă din cap.

— Mulţumesc că m-ai adus, mai spuse.

O oră mai târziu, Reacher se afla încă la masa de seară. Mâncase supă, friptură, cartofi prăjiţi, fasole şi plăcintă cu mere. Acum bea cafea. Meniul conţinea cafea la discreţie, iar Reacher abuzase de el fără milă. Era mai bună decât cea băută în restaurantul din Disperare. Ceaşca avea tot marginea cam groasă, dar se apropia de ce-şi dorea el. Chelneriţa revenea ori de câte ori cafeaua era pe terminate, ca să îi umple din nou ceaşca. Îi lăsase un bacşiş dublu, pentru cazul în care patronul ar fi concediat-o pentru prea multă generozitate.

Se gândise tot timpul la Disperare, întrebându-se de ce consideraseră mai important să-l alunge din oraş decât să-l înfunde pentru ultraj.

Când ieşi de la bufet se întunecase deja. Merse înainte trei străzi la o băcănie de unde cumpără trei sticle de apă de un litru, câteva batoane de ciocolată Powerbar şi un sul de saci

negri pentru gunoi. Vânzătorul de la casă le împachetă atent într-o pungă din hârtie, iar Reacher, după ce îşi luă restul, duse sacoşa la acelaşi motel pe care-l folosise cu o noapte înainte, aflat la depărtare de patru străzi. Primi aceeaşi cameră, în capătul culoarului. Intră şi puse sacoşa pe noptieră, apoi se lungi pe pat. Se gândea să se odihnească puţin. Până la miezul nopţii. N-avea de gând să parcurgă, pe jos, cei douăzeci şi cinci de kilometri de două ori în aceeaşi zi.

Reacher coborî din pat la miezul nopţii şi privi pe fereastră. Luna nu se vedea. Împachetă cumpărăturile într-unul din sacii negri de gunoi, pe care îl aruncă pe umăr. Părăsi apoi motelul îndreptându-se spre vest. Trotuarul se sfârşea la şase metri după magazinul de feronerie. Coborî pe asfaltul şoselei şi îşi stabili un ritm în care să meargă. Pas de marş, şase kilometri pe oră. Fără probleme pe suprafaţa netedă a şoselei.

După şapte kilometri păşea peste linia de demarcaţie dintre Speranţa şi Disperare. Ieşi imediat de pe şosea şi ocoli cincizeci de metri spre nord. Rămăsese suficient de aproape ca să păstreze direcţia, dar destul de departe de raza vizuală a şoferilor. Nu era greu de ghicit că DP Disperare nu-şi schimbase intenţiile. N-ar fi vrut să dea nas în nas cu maşina de patrulare. N-ar fi semănat deloc cu călătoria plăcută, alături de frumuşica ofiţer Vaughan.

Noaptea era rece. Pământul denivelat. N-avea

nicio şansă să meargă cu şase kilometri pe oră. Se poticni. Nu avea lanternă. O lumină ar fi fost mai periculoasă decât dacă s-ar fi urcat pe o stâncă şi ar fi urlat: Sunt aici!

După alţi doi kilometri parcurşi anevoie, ceasul din capul său îl anunţă că era două fără un sfert dimineaţa. Auzi din nou zgomotul unui motor în aer, departe spre vest. Un avion cu un singur motor, apropiindu-se pentru aterizare. Probabil acelaşi pe care-l auzise decolând cu câteva ore în urmă. Un Cessna sau un Piper. Ascultă până când îşi închipui că atinsese pământul şi rula pe pistă. Apoi porni din nou.

Patru ore mai târziu ajunsese în dreptul periferiei oraşului, la trei sute de metri pe arătură. Noaptea era încă rece. Bău apă şi mâncă un Powerbar.

Apoi cercetă cu atenţie oraşul. Întuneric, nemişcare şi strălucirea ascunsă a ferestrelor luminate din loc în loc. Undeva, în depărtare, se vedeau mai multe lumini. Zona rezidenţială, îşi zise. Case, blocuri cu apartamente, parcări mari.

Zece minute mai târziu văzu lumina unor faruri venind din nord.

Două, trei perechi. Conurile lor de lumină ajunseră în intersecţie, se opriră în dreptul Străzii Principale apoi alunecară spre vest. După ele sosiră mai multe. În curând, toate intersecţiile erau luminate puternic de coloane lungi de maşini. Camionete, maşini de teren, dubiţe, toate îndreptându-se spre nord, pe Main

Street, apoi oprindu-se, poticnindu-se şi luând-o spre vest.

Un oraş clădit pe o fabrică. Ora şase dimineaţa.

Oamenii din Disperare mergeau la lucru.

Reacher îi urmă, mergând patru sute de metri spre nord. Se poticni în crusta formată pe terenul nisipos. La mai mult de un kilometru în faţă, orizontul era luminat de o aură imensă. Nu era răsăritul. Ăsta trebuia să aibă loc în spatele lui, la est. Aura provenea de la lumini artificiale, un pătrat uriaş de lumini pe stâlpii care înconjurau ceva asemănător unei imense arene. Să fi avut cam un kilometru jumate lungime. Cam opt sute de metri lăţime. *Cea mai mare fabrică de reciclat metal din Colorado*, spusese Vaughan.

Părea cea mai mare din lume, gândi Reacher.

Convoiul lung de maşini, odată ajuns în faţa ei, se despărţea mergând spre dreapta şi spre stânga şi parca în rânduri ordonate pe suprafaţa mare de pietriş bătătorit. Farurile li se stingeau unele după altele. Reacher îi privea cum se scurgeau înăuntru într-un şir lung, ducând în mâini sufertaşe cu masa de prânz. Poarta era îngustă, o intrare pentru personal. Reacher presupuse că intrarea pentru maşini se afla de cealaltă parte a complexului, aproape de autostrăzile I-70 şi I-25.

După ce se strecură înăuntru şi ultimul muncitor, poarta personalului se închise. Reacher porni mai departe, făcând un ocol larg,

de la nord la est, trecând neobservat. Cerul se lumina, iar formele de relief începeau să se vadă. Însă terenul avea suficiente dâmburi şi gropi ca să se poată ascunde.

Fabrica de reciclare era înconjurată de un zid nesfârşit şi solid, făcut din plăci metalice sudate, vopsite în alb. Deasupra lui, se afla un cilindru orizontal, cam de un metru optzeci diametru. Imposibil de escaladat. Ca o închisoare de maximă securitate. Aprecierea lui iniţială asupra locului în sine se dovedea departe de realitate. Părea a fi mai mare decât însuşi oraşul. Ca o coadă care dădea a unui câine.

Înăuntru începuse lucrul. Reacher auzea maşinăriile grele gemând şi zgomotul ascuţit al metalului pe metal. Merse în cerc spre colţul nord-vestic, preţ de cincisprezece minute. Acum se vedea poarta pentru vehicule. O porţiune din zidul de vest era deschisă. O şosea lată venea dinspre orizont şi intra direct în ea.

Şoseaua reprezenta o problemă. Dacă voia să-şi continue înaintarea, trebuia să o traverseze undeva. Ar fi fost expus. Dar cui, mai exact? Se gândi că poliţiştii din Disperare stăteau undeva în partea estică. Şi nu se aştepta să găsească patrule de supraveghere în jurul fabricii.

Dar chiar asta găsi.

Pe poarta pentru vehicule ieşiră două Chevrolet Tahoe. Făcură cincizeci de metri pe şosea, apoi părăsiră drumul, luând-o unul la stânga, celălalt la dreapta, pe nişte poteci

bătătorite de nesfârşitele lor incursiuni anterioare. Maşinile purtau inscripţia *Pază* embosată cu negru pe portiere. Mergeau încet, cam cu treizeci de kilometri pe oră, una în sensul acelor de ceasornic, cealaltă în sens invers, ca şi când ar fi vrut să înconjoare fabrica, toată ziua. Reacher găsi o stâncă potrivită şi se ascunse în spatele ei. Dacă fabrica avea un kilometru jumate sau mai mult lungime şi peste opt sute de metri lăţime, atunci fiecare circuit măsura cam cinci kilometri. La treizeci pe oră, circuitul fiecărei maşini lua puţin peste zece minute. Cu două maşini mergând în direcţii diferite, oricare dintre punctele traseului rămânea nesupravegheat cam cinci minute. Nimic mai mult.

Reacher nu suporta să se întoarcă din drum.

O luă spre vest, străduindu-se să se ascundă cât mai bine. Zece minute mai târziu ajunse în porţiunea de teren pe care se înălţau mormanele de pământ îndepărtate din zona în care se construise şoseaua. Se ghemui în spatele ultimei ridicături de pământ şi căută cu privirea maşinile.

Îşi făceau rondul mai rar decât prevăzuse. Intervalele se apropiau mai mult de zece minute decât de cinci. Fapt inexplicabil, dar convenabil. Lucrul mai puţin convenabil era că şoseaua începuse să se aglomereze. Cea mai mare fabrică de reciclare din Colorado avea cu certitudine nevoie de alimentare aşa cum sigur avea nevoie să evacueze: o grămadă de fier

vechi şi multe lingouri. Puţin după ora şapte, o semiremorcă cu platformă ieşi cu zgomot pe poartă şi porni pe şosea. Era încărcată cu bare strălucitoare de oţel. Merse cam o sută de metri, fiind depăşită de o alta, la fel, care intra. Aceasta era încărcată cu maşini zdrobite, zeci de maşini, suprapuse ca nişte straturi subţiri. Un camion-container conţinând tablă canadiană părăsi fabrica, depăşind semiremorca. Apoi apăru Tahoe-le din sensul invers acelor de ceasornic, sări peste şosea şi îşi continuă drumul. Trei minute mai târziu, partenerul din sensul acelor de ceasornic se roti în direcţie opusă. La fel ca în Times Square.

În interiorul fabricii podurile rulante se mişcau şi cascade de scântei de sudură se revărsau peste tot. Din furnale se ridica fum şi rafalele de aer fierbinte distorsionau aerul. Reacher mai bău nişte apă şi aşteptă ca cele două Tahoe să mai facă o tură. Apoi se ridică şi traversă şoseaua. Se îndreptă spre sud, urmând latura lungă a fabricii. Zidul continua. Avea cam patru metri douăzeci înălţime şi părea făcut din capote de maşini vechi, sudate una de alta. Tubul cu diametru de un metru optzeci, de deasupra, părea construit din aceleaşi materiale, roluite şi sudate. Întreg ansamblul fusese apoi vopsit cu alb lucios. Lui Reacher îi luă peste douăzeci şi şase de minute ca să parcurgă întreaga lungime a fabricii, ceea ce însemna că măsura mai mult de un kilometru jumate. Ajuns în colţul sud-vestic, realiză de ce

cele două Tahoe erau atât de încete.

Mai exista o a doua componentă, tot îngrădită. Un alt pătrat uriaş de aceeaşi mărime. Se întindea de-a lungul unei axe de la nord-est la sud-vest, nu tocmai aliniată la fabrică. Colţul nord-estic se afla cam la cincizeci de metri distanţă de colţul sud-vestic al fabricii. Urmele de cauciucuri arătau că cele două Tahoe se învârteau şi în jurul ei, făcând ocol după ocol prin gâtuirea de cincizeci de metri rămasă între ele, trasând pe pământ o urmă uriaşă de forma cifrei opt.

A doua componentă era îngrădită cu un zid din piatră, nu din metal. O locaţie rezidenţială, cu o perdea de copaci plasată astfel încât să împiedice orice vizibilitate spre zona industrială. În interior se afla o casă imensă, construită din lemn, stil cabană, plus nişte anexe, printre care un hambar uriaş, probabil un hangar de avion fiindcă pe toată lungimea zidului se întindea o bandă lată şi netedă ce nu putea fi altceva decât o pistă.

Reacher se ţinu departe de gâtuirea de cincizeci de metri dintre cele două zone. Acolo ar fi fost uşor de reperat. În schimb făcu un nou ocol spre vest, incluzând şi componenta rezidenţială, abordându-le pe amândouă ca pe un singur obstacol uriaş.

Pe la prânz se furişă spre sud şi privi înapoi la spatele fabricii. Componenta rezidenţială se afla mai aproape de el, în stânga. Dincolo de ea, în

depărtare, către nord-vest, se zărea o mică pată cenuşie. Un grup de clădiri, cam la opt sau nouă kilometri distanţă. Probabil o benzinărie, o parcare pentru camioane sau un motel. Reacher îşi îngustă ochii, dar nu reuşi să desluşească mai mult. Reveni la priveliştea mai apropiată. La casă nu se întâmplase nimic nou. Văzu cele două Tahoe mergând în cerc şi un şuvoi neîntrerupt de camioane pe şosea. Fabrica vomita fum, flăcări şi scântei. Zgomotul era diminuat din cauza distanţei, dar de aproape trebuie să fi fost înspăimântător. Soarele era sus, iar ziua caldă.

Reacher se aşează pe vine, privi şi ascultă până se plictisi. Apoi se îndreptă spre est, ca să arunce o privire spre partea îndepărtată a oraşului.

Pe la mijlocul după-amiezii se găsea cu trei patru kilometri mai la sud de locul în care fusese la şase dimineaţa, privind la spatele caselor.

Erau construcţii ieftine cu un etaj, cu pereţi de cărămidă şi acoperiş bitumat. Unele aveau garaje, iar majoritatea farfurii de satelit ridicate şi orientate spre sud-vest ca un regiment de feţe aflate în aşteptare. Era o suburbie măruntă şi ciudată, izolată, înconjurată de întinderi pustii.

Deodată, Reacher îşi dădu seama că Disperare fusese construit de oameni care se dăduseră bătuţi. Ajunseseră până în vârful pantei şi văzând ce se afla la orizont, renunţaseră. Iar urmaşii lor se aflau încă în oraş.

Mâncă şi ultima Powerbar, bău restul de apă,

apoi făcu o groapă cu călcâiul în nisip şi îngropă ambalajele, sticlele goale şi sacul de gunoi.

Zgomotul care venea dinspre fabrică se diminuase. Conchise că se apropia terminarea programului. Se furişă din piatră în piatră apropiindu-se de case. Primele maşini şi camionete soseau înapoi după douăsprezece ore. O zi lungă. Mergeau spre est, prin întuneric, aşa că aveau farurile aprinse.

Luminile farurilor se zăreau la intersecţie, apoi o luau spre stânga sau spre dreapta risipindu-se pe şosea. Motoarele se opreau, iar lumina farurilor murea. Se auzea scârţâitul portierelor deschise şi apoi trântite. Luminile se aprindeau în case, iar în spatele ferestrelor se zărea strălucirea albăstruie a ecranelor de televizor. Cerul se întuneca.

Reacher se apropie. Văzu bărbaţi ducând sufertaşele goale la bucătărie. Văzu băieţi optimişti ducându-le mingi şi mănuşi în speranţa unui ultim joc de baseball. Văzu unii taţi aprobând, alţii refuzând.

Îl văzu pe individul corpolent care stătuse în capul mesei la restaurant. Gardianul-şef. Coborî din camioneta veche pe care Reacher o observase lângă restaurant. Se ţinea cu amândouă mâinile de stomac. Ieşi în curte pe uşa bucătăriei. Se aplecă şi vomită. Rămase aplecat timp de douăzeci de secunde, după care se ridică, scutură din cap şi scuipă.

Reacher înaintă vreo douăzeci de metri, apoi individul vomită din nou. Reacher îl auzi

gemând. Nu era un geamăt de durere, ci de supărare şi resemnare.

— Te simţi bine? sună vocea lui Reacher din umbră.

Tipul se îndreptă brusc:

— Cine-i acolo? întrebă.

Reacher spuse:

— Eu.

Se apropie. Păşi în lumina unei ferestre de la bucătăria casei de alături.

Tipul rosti:

— Tu.

Reacher încuviinţă din cap:

— Eu.

— Te-am alungat.

— N-a ţinut.

Individul ridică din umeri.

— Eu intru în casă. Nu te-am văzut, OK?

— Ce-ţi face prietenul? Cel cu falca? Dinţii sunt OK?

— De ce te interesează?

— Pentru calibrare, spuse Reacher. E o artă. Să faci exact ce trebuie, nici mai mult, nici mai puţin.

— Are dinţii slabi. Aşa-i avem toţi.

— Păcat, zise Reacher.

— Intru în casă, rosti iarăşi tipul. Mi-e greaţă.

— De la mâncare stricată?

Tipul tăcu. Apoi dădu din cap.

— Cred că da, răspunse. Mâncarea stricată.

Se îndreptă, încet şi împiedicat, spre casă. Reacher îl privi plecând, apoi se întoarse în

întuneric. Dinspre vest auzi din nou zgomotul motorului de avion forţându-se să urce. Micul avion decolând din nou. Ora şapte seara.

Reacher îşi lărgi gulerul cămăşii, apoi o luă spre est, înapoi spre Speranţa. După ce lăsă în urmă casele, coti la stânga, în beznă, către locul în care considera că ar fi trebuit să se afle şoseaua. În sfârşit zări o bandă neagră în întuneric. Nedefinită, dar diferită de întinderea neagră de pământ nisipos. Îşi fixă în minte direcţia. Mersul prin întuneric era anevoios. Se împiedica în tufişuri. Îşi ţinea mâinile întinse ca să se protejeze de pietrele ascuţite. De două ori se poticni în nişte bolovani cât mingea de fotbal şi căzu. Când se poticni a treia oară nu mai erau bolovani. Plonjă înainte şi un fel de instinct primar îl făcu să evite aterizarea deasupra acelui lucru. Îşi strânse picioarele sub el, bărbia în piept şi se rostogoli, ajungând cu faţa în sus. Rămase o clipă nemişcat, apoi se răsuci ridicându-se în genunchi. Făcu ochii mari şi privi ţintă în întuneric. Înaintă în genunchi, sprijinindu-se într-o mână, în vreme ce cu cealaltă pipăi pământul din faţa lui. Un metru mai încolo atinse ceva.

Moale.

Îşi desfăcu degetele. Pipăi uşor. Material textil. Probabil o ţesătură uzată de bumbac. Îşi frecă vârfurile degetelor unul de altul. Pipăi din nou. Un picior. Forma şi constituţia erau fără îndoială ale unei coapse. Mâna îi alunecă în continuare spre dreapta, pe conturul unui umăr.

Îşi trecu degetele pe un gât şi o ureche.

Nu avea puls.

Se apropie târâş şi deschise ochii larg, până când simţi că îl dor muşchii feţei. Era prea întuneric să poată vedea ceva. Îi rămâneau mirosul şi pipăitul. Reacher mirosise prea multe trupuri moarte în viaţa lui. Acesta nu mirosea urât. Numai a transpiraţie veche, fără miros de sânge. Informaţii irelevante.

Aşadar, pipăitul. Trei, patru centimetri de păr des, aproape creţ. Caucazian. Imposibil de spus ce culoare. Maxilarul şi buza de sus erau asprite de o barbă nerasă de trei, patru zile. Gâtul şi obrajii, mai netezi. Un bărbat tânăr, probabil un băieţandru.

Avea maxilarul bine conturat. Ochii tari şi uscaţi, pielea feţei dură şi încreţită. Nici pic de grăsime. *Înfometat şi deshidratat,* gândi Reacher.

Îl apucă de haine, de la coapse şi umeri, întorcându-l spre el. După dimensiunea palmelor aprecie că avea un metru şaptezeci înălţime şi cam şaizeci şi cinci de kilograme. Pantalonii erau largi în talie. Fără curea. Pantofii erau un fel de încălţăminte sport.

Reacher îşi şterse mâinile de propriii pantaloni, apoi porni să caute rana. Nu o găsi. Nici urmă de tăietură, împuşcătură sau fractură. Avea palmele mici, aproape delicate. Niciun inel pe degete. Cercetă buzunarele pantalonilor. Nici urmă de portofel, monede, chei sau telefon. Nimic.

Reveni pe călcâie şi privi ţintă spre cer, sperând să se mişte un nor şi să lase să treacă un pic din lumina lunii. Dar noaptea rămânea întunecată. Mersese spre est, căzuse, se răsucise. Deci, acum se găsea cu faţa spre vest. Se ridică în picioare, făcu un sfert de rotaţie spre dreapta. Acum se afla cu faţa spre nord. Porni cu paşi mici. Se aplecă, cercetă cu palmele terenul nisipos şi găsi patru pietre de mărimea mingilor de baseball. Reveni în picioare şi porni mai departe. Cinci metri, zece, cincisprezece, douăzeci.

Găsi drumul. Nisipul întărit făcea loc bucăţilor de smoală. Grupă trei dintre pietre iar pe a patra o puse deasupra lor, ca o culme muntoasă în miniatură. Se ridică din nou în picioare şi porni prin întuneric, spre est, către Speranţa.

CAPITOLUL TREI

Ceasul din capul său îi indica miezul nopţii. Reacher înaintase mult. Drumul ieftin al Disperării scrâşnea cu zgomot sub paşii săi, dar suprafaţa plină de asperităţi îl ajuta să mărească viteza. Simţea suprafaţa netedă din faţa lui. O simţea apropiindu-se. Apoi piciorul stâng împinse pe suprafaţa zgrunţuroasă, iar cel drept ateriză pe asfaltul catifelat.

Se afla iarăşi dincolo de linie.

Rămase pentru o clipă nemişcat. Desfăcu larg braţele şi privi cerul întunecat. Apoi se aprinse o lumină care se plimbă pe el.

O maşină de poliţie. Raza se stinse, iar lumina plafonierei din maşină dezvălui la volan o siluetă măruntă.

Vaughan.

Era parcată la mică distanţă, aşteptând pur şi simplu în beznă. Reacher porni în direcţia ei, apucă mânerul portierei din dreapta şi după ce o deschise se strecură înăuntru. Interiorul era plin de zgomotul flecărelilor de la radio şi mirosea a parfum.

Întrebă:

— Eşti liberă pentru cină?

Ea răspunse:

— Nu iau cina cu nesimţiţii.

Reacher îi zâmbi fără să spună ceva.

Ea întrebă:

— Ce făceai acolo?

— Mă plimbam.

— Eşti un tip încăpăţânat.

Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Am vrut să văd Disperarea şi am văzut-o.

— Măcar a meritat efortul?

— Nu chiar.

Vaughan porni motorul, merse puţin cu spatele, apoi întoarse de-a latul şoselei. Ţinu drumul drept şi acceleră.

— De unde ai ştiut că sunt acolo? întrebă Reacher.

— Umblă vorba că ai părăsit oraşul îndreptându-te spre vest. Am început să bănuiesc ceva. Lucrez în tura de noapte, aşa că m-am gândit să mă joc puţin cu asta. Se aplecă în faţă şi bătu cu palma într-o cutie neagră aflată pe bord. Cameră de luat vederi pentru trafic şi un hard disk pe care pot înregistra. Are şi infraroşii.

Mişcă din nou mâna şi apăsă o tastă a computerului. Ecranul se schimbă într-o imagine largă, de un verde spectral, a peisajului din faţa lor.

— Te-am văzut de la un kilometru depărtare, spuse ea. Un punctuleţ mic şi verde. Tastă din nou reluând înregistrarea, iar Reacher se văzu pe el însuşi, o siluetă luminoasă în întuneric, făcându-se din ce în ce mai mare.

— Foarte spectaculos, rosti el.

Vaughan conducea încet, cam cu patruzeci de kilometri la oră, ca şi când ar mai fi avut multe

de spus. Ţinea o mână pe volan, iar pe cealaltă în poală.

— Ti-e foame? întrebă ea.

— Nu prea, răspunse Reacher.

— Ar trebui oricum să mănânci. Încă mai găseşti deschis la bufet.

— Aş trage un pui de somn, în loc de masă.

— Du-te întâi şi mănâncă.

— De ce? Primeşti comision? Bucătarul e fratele tău?

— Cineva a întrebat de tine. O fată. Întreba dacă a mai fost cineva expulzat din Disperare mai recent decât ea.

— A fost expulzată?

— Acum patru zile.

— Expulzează şi femei?

— Vagabondajul nu este o infracţiune specific masculină. Zicea că dacă mai eşti în oraş să te duci şi să mănânci la bufet. Mă gândesc că o să vină să te caute.

— Ce voia?

— Nu mi-ar fi spus, dar, după părerea mea, iubitul ei a dispărut.

Reacher coborî din camioneta lui Vaughan pe First Street şi coti pe Second Street. Bufetul era luminat în întregime din interior. Văzu ocupate trei separeuri. Un tip singur, o tipă singură şi doi indivizi împreună. Probabil nişte locuitori din Speranţa care făceau naveta. Poate ajungeau prea târziu acasă ca să mai poată găti.

Trotuarele de lângă bufet erau pustii. Nu se vedeau fete dând târcoale. Nici fete care să

urmărească cine intra sau ieşea. Reacher intră, îndreptându-se către un separeu din capătul opus, de unde putea vedea întreaga încăpere dintr-o privire. Sosi o chelneriţă care îi aduse un şervet, tacâmuri şi un pahar de apă cu gheaţă. Era tânără şi putea fi studentă la colegiu. Probabil că bufetul rămânea deschis toată noaptea ca să dea de mâncare şi de lucru oamenilor. Poate că patronul chiar nutrea un soi de responsabilitate civică. Speranţa părea într-adevăr, să fie un astfel de oraş.

Meniul era un carton plastifiat, cu imagini ale preparatelor. Chelneriţa reveni, iar Reacher arătă cu degetul spre un sandvici cald cu brânză, apoi rosti:

— Şi-o cafea.

Se rezemă de spătar şi privi strada pe fereastră. Îşi închipui că fata care-l căuta dădea o raită pe aici cam o dată la cincisprezece, douăzeci de minute. Cel puţin aşa ar fi făcut el. Dacă ar fi mărit intervalele, ar fi fost posibil să-i rateze prezenţa. Majoritatea clienţilor intrau şi ieşeau destul de repede.

Dar nu trecea nimeni. Chelneriţa îi aduse sandviciul şi un bol cu cafea. Cafeaua era proaspătă, iar sandviciul acceptabil.

După cincisprezece minute renunţă să mai privească trotuarul şi începu să-i studieze pe ceilalţi clienţi din încăpere, realizând că fata se afla chiar acolo, aşteptându-l. Tânăra din al treilea separeu.

Stupid, gândi Reacher.

Dacă rolurile s-ar fi inversat, nici el nu ar fi trecut din cincisprezece în cincisprezece minute pe la bufet. Ar fi intrat la căldură, s-ar fi aşezat la o masă aşteptându-şi ţinta. Aşa cum făcuse şi ea.

Avea în jur de nouăsprezece ani, păr blond spălăcit în şuviţe, purta o fustă scurtă din denim şi un bluzon alb.

Nu era frumoasă, dar avea acel aer sănătos pe care-l vezi adeseori la tinerele americance. Pielea perfectă avea culoarea mierii. Ochii, un albastru intens.

Era cea pe care o aştepta. Îşi dădea seama de asta pentru că o urmărea cu coada ochiului cum îl cântăreşte din priviri, nehotărâtă dacă să-l abordeze sau nu. Hotărî să nu, cel puţin în aparenţă.

Reacher nu o condamna. Era târziu şi avea de-a face cu un individ de două ori mai bătrân ca ea, masiv, nebărbierit, cam nespălat şi care afişa acea atitudine respingătoare pe care şi-o exersase vreme îndelungată.

Aşa că stătea cuminte aşteptându-l să plece. Privea în sus şi-n jos, pocnindu-şi degetele, aruncându-i scurte ocheade pe măsură ce îi treceau prin minte tot felul de gânduri, întorcând apoi privirea pe măsură ce le alunga. Reacher rămase încă cinci minute după care pescui nişte mărunţiş din portofel.

Lăsă câteva bancnote pe masă. Se ridică şi porni spre ieşire. În ultimul moment se întoarse, se îndreptă spre separeul fetei, oprindu-se în

faţa ei.

— Mă numesc Reacher. Cred că doreai să stai de vorbă cu mine.

Fata îi aruncă o privire, deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— Mi-a spus o poliţistă pe nume Vaughan că erai în căutarea cuiva care a fost în Disperare.

— Te înşeli, spuse fata. N-am fost eu.

Nu minţea prea grozav.

Psihologii au descoperit că centrul memoriei este localizat în emisfera stângă a creierului, iar motorul imaginaţiei în cea dreaptă. Astfel încât oamenii privesc inconştient spre stânga atunci când îşi amintesc ceva şi spre dreapta atunci când mint. Fata asta privea atât de des în dreapta încât era în pericol să facă febră musculară la pleoape.

— OK, rosti Reacher. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

Dar nu se clinti. Rămase pe loc, aşezându-se încet. De aproape, fata era mai drăguţă decât de la distanţă. Avea o puzderie de pistrui şi o gură mobilă şi expresivă.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Un tip obişnuit, rosti Reacher. Judecătorul din Disperare m-a făcut vagabond.

— Şi pe mine la fel, spuse ea.

Vorbea cu un accent necunoscut. Sigur nu era din New York, Minnesota sau Sud. Mai degrabă de undeva din sud-vest.

— Cum te cheamă? o întrebă el.

Fata privi, din nou, spre dreapta.

— Anne.

O chema oricum în afară de Anne.

Fata pe care nu o chema Anne întrebă:

— Ce-ai căutat la Disperare?

— Mi-a plăcut denumirea. Dar tu?

Ea nu-i răspunse.

El zise:

— Oricum nu era cine ştie ce oraş. M-am uitat cu atenţie.

Fata rămase tăcută cântărindu-şi următoarea întrebare. Îşi lăsă capul într-o parte.

— Ai văzut vreun om? întrebă ea.

— Mulţi oameni, rosti Reacher.

— Avionul l-ai văzut?

— Am auzit unul.

— E proprietatea tipului cu casa mare. Decolează în fiecare seară la ora şapte şi se întoarce dimineaţa, la ora două.

— Cât timp ai stat în oraş? întrebă Reacher.

— O zi.

— Atunci de unde şti că avionul zboară în fiecare noapte?

Ea nu răspunse.

— Poate ţi-a zis cineva, mai spuse Reacher.

Niciun răspuns.

— Nu-i nicio crimă să faci plimbări cu avionul.

— Oamenii nu fac plimbări cu avionul noaptea. N-ai ce să vezi.

— Bună remarcă.

Fata tăcea. Apoi vorbi:

— Când te-ai întors ce oameni ai văzut?

Reacher spuse:

— De ce nu-mi arăţi, pur şi simplu, poza?

— Poza cui?

— A iubitului tău. Care a dispărut. Altfel nu-l poţi găsi. Cel puţin asta a fost părerea ofiţerului Vaughan.

— Ai încredere în poliţişti?

— În unii.

Ea rosti:

— Arată-mi portofelul.

— N-am portofel.

— Dovedeşte-mi. Goleşte-ţi buzunarele.

Reacher încuviinţă din cap. Înţelesese. *Iubitul ei era un soi de fugar. Trebuie să fie sigură că nu sunt detectiv. Un detectiv ar avea acte compromiţătoare în portofel.* Îşi ridică fundul de pe banchetă şi dădu la iveală din buzunar banii, vechiul paşaport, cardul, cheile de la camera de motel. Fata privi toate astea şi spuse:

— Mulţumesc.

El ceru:

— Acum arată-mi poza.

— Nu e iubitul meu. E bărbatul meu.

Ridică o tolbă gri de pe banchetă şi o aşează în poală, apoi scoase la iveală un portofel umflat. Pe dinafară, sub o folie transparentă, se vedea un permis de conducere din California. Imaginea fetei se afla pe el. Desfăcu portofelul şi scoase o fotografie. O înfăţişa pe ea, pe o stradă cu lumini aurii, palmieri şi un rând de magazine aliniate în spatele ei. Zâmbea de fericire şi dragoste. Se afla în braţele unui tip de aceeaşi vârstă cu ea.

— El e bărbatul tău? întrebă Reacher.

Fata răspunse:

— Da.

Reacher aşează fotografia pe faţa de masă.

— Cât de veche este poza asta?

— E recentă.

— Îmi arăţi permisul de conducere?

— De ce?

— Vreau să verific ceva.

— Nu ştiu.

— Ştiu deja că nu te cheamă Anne.

Fata nu spuse nimic.

— Nu-ţi fac niciun rău.

Se opri un moment, apoi împinse încet portofelul spre el. Reacher se uită la permisul de conducere. O chema Lucy Anderson.

— Lucy, rosti el. Mă bucur să te cunosc.

— Îmi pare rău că te-am minţit.

— Nu-ţi face probleme.

Permisul arăta că mergea pe douăzeci de ani. Spunea că adresa o avea într-un apartament din L.A. Ochii erau înregistraţi ca fiind albaştri şi avea un metru şaptezeci şi doi înălţime.

Ceea ce însemna că soţul măsura peste un metru nouăzeci. În fotografie părea să cântărească cu mult peste nouăzeci de kilograme. Nu era vorba de tipul de care se împiedicase Reacher în întuneric. Nici pe departe. Era prea mare.

Împinse portofelul înapoi.

Lucy Anderson întrebă:

— L-ai văzut?

Reacher clătină din cap.

— Nu, rosti el. Nu l-am văzut. Îmi pare rău.

— Undeva, acolo trebuie să fie.

— De ce fuge?

Fata privi spre dreapta.

— De ce crezi că fuge de ceva?

— Am doar o bănuială, spuse Reacher.

— Cine eşti de fapt? întrebă ea. Şi de unde ai ştiut că nu mă cheamă Anne?

— Cu mult timp în urmă am fost poliţist. În armată. Încă mai ştiu nişte lucruri.

Faţa ei păli în spatele pistruilor. Îndesă fotografia la locul ei, închise portofelul şi îl aruncă în fundul genţii.

— Nu-ţi plac poliţiştii, nu-i aşa? întrebă Reacher.

Lucy Anderson nu răspunse. Se ridică de pe banchetă mergând lateral. Merse până la uşă şi dădu buzna în stradă. El o privi cum se zgribuleşte în bluzonul alb şi porneşte mai departe prin frig.

Se băgase în pat înainte de ora două dimineaţa. Îşi potrivi soneria din cap la ora şase jumate. Se simţea obosit, dar îşi zise că patru ore jumătate erau de ajuns. Avea nevoie de timp ca să-şi facă un duş înainte să iasă la micul dejun.

Devenise un clişeu obiceiul poliţiştilor de a se opri la bufet pentru cafea şi gogoşi, înainte, în timpul şi după serviciu, dar clişeele erau clişee pentru că se întâmplau mereu. Aşa că Reacher

se strecură în acelaşi separeu la ora şapte fără cinci dimineaţa fiind pe deplin încredinţat că o va vedea pe ofiţer Vaughan intrând pe uşă în următoarele zece minute.

Ceea ce se şi întâmplă.

Îi urmări maşina de teren oprindu-se şi parcând. O văzu ieşind din maşină pe trotuar. O privi cum încuie portiera şi apoi o încearcă dacă s-a încuiat. Intră în local, rămase pe loc timp îndelungat, apoi se strecură lângă el.

— Cafea? întrebă el.

— Nu beau cafea cu nesimţiţii.

— Nu sunt nesimţit. Sunt un cetăţean care are o problemă.

— Ce fel de problemă?

— M-am întâlnit cu fata.

— Şi l-ai văzut pe iubitul ei?

— Pe bărbatul ei. De fapt, nu, am văzut pe altcineva.

— Pe cine?

— De fapt, nu am văzut. Era întuneric beznă. Am căzut peste el.

— Peste cine?

— Peste un tip mort.

— Vorbeşti serios?

— Serios ca un atac de cord.

— De ce nu mi-ai spus aseară?

— Aveam nevoie de timp să mă gândesc la chestia asta.

— Îmi dai de bănuit. E vorba de mii de kilometri pătraţi. Şi tocmai ţi s-a întâmplat să dai peste un individ mort, în întuneric.

— Îmi închipui că făcea acelaşi lucru ca mine. Plecase din Disperare spre est, ţinându-se destul de aproape de şosea cât să-şi păstreze direcţia, dar suficient de departe cât să se afle în siguranţă. Asta l-a poziţionat pe o anumită rută.

Vaughan tăcea.

— Dar n-a reuşit, continuă Reacher. A murit. Era caucazian după consistenţa părului. Cam un metru şaptezeci înălţime, şaizeci si cinci de kilograme. Tânăr. Epuizat şi deshidratat. Nu avea răni.

— I-ai făcut autopsia pe întuneric?

— Am adulmecat locul.

— Este incredibil.

— S-a întâmplat cu adevărat.

— Unde mai exact?

— Cam la şase kilometri de Disperare.

— Ar fi trebuit să anunţi DP din Disperare.

— Nu m-aş obosi să mă piş pe DP din Disperare nici dacă ar fi în flăcări.

Chelneriţa se apropie. Reacher comandă ouă şi cafea. Vaughan doar cafea. Reacher luă asta ca pe un semn bun. Aşteptă plecarea fetei, apoi spuse:

— Vreau să mă întorc acum acolo şi să arunc o privire pe lumină. Ai putea să mă duci cu maşina.

— Nu este jurisdicţia mea, rosti Vaughan. N-am cum.

— Neoficial. În afara programului. Ca turist.

— Ai putea să recunoşti locul?

— Am lăsat o grămăjoară de pietre la marginea şoselei.

Chelneriţa sosi cu cafeaua şi ouăle.

Vaughan spuse:

— Nu pot să merg cu maşina poliţiei în Disperare.

— Ce altceva mai ai?

Rămase tăcută pentru un timp. Apoi rosti.

— O camionetă.

Îl puse să o aştepte pe trotuarul din faţa magazinului de feronerie. Prăvălia era închisă. Vitrina era plină de scule. Holul din spatele uşii era înţesat de obiectele care în curând urmau să fie expuse pe trotuar.

După aproape douăzeci de minute, la bordura de peste drum se opri o camionetă Chevrolet albastră cam de cincisprezece ani vechime. O camionetă simplă, la mâna a doua, cu un motor răguşit în patru timpi. Vaughan purta o jachetă de fâş roşie, iar pe cap o şapcă de baseball kaki. Un camuflaj bun. Reacher se urcă alături de ea.

Traficul era inexistent în ambele sensuri. Vaughan menţinea viteza la nouăzeci. Probabil aproape de minimul economic. Cu trei sute de metri înainte de linia de demarcaţie, Vaughan zise:

— Dacă ne întâlnim cu cineva, nu contează cu cine, te laşi în jos.

Apoi rostul de dilataţie făcu maşina să sară, iar cauciucurile aterizară pe suprafaţa pietroasă şi denivelată a şoselei care ducea spre

Disperare.

După şapte minute de invazie în teritoriu inamic, Vaughan prinse a încetini.

— Uită-te la stânga, rosti Reacher. Patru pietre suprapuse.

Tot acolo se vedea şi nişte gunoi. Nu prea mult, dar destul cât să-l convingă pe Reacher că piatra lui de hotar nu avea cum să rămână într-o glorioasă izolare, asemenea unui far. Reacher se răsuci în scaun. Nimeni în spate. Nimeni în faţă. Vaughan încetini şi mai mult.

— Acolo, rosti Reacher.

Piatra lui de hotar se afla cam la douăzeci şi cinci de metri înainte, pe stânga, un reper în mijlocul necunoscutului. Vaughan trecu pe lângă ea şi întoarse larg. Reveni spre est şi opri lângă cele patru pietre. Scoase din viteză.

Reacher se dădu jos şi păşi peste pietre. În întuneric lumea se contracta la dimensiunea unei lungimi de braţ de jur împrejurul său. Acum redevenise uriaşă. Spre sud terenul se întindea până la linia orizontului, plat şi lipsit de contur. Vaughan veni lângă el şi el înaintă cinci, zece, cincisprezece paşi. Se opri după douăzeci de paşi, se ridică pe vârfuri, îşi lungi gâtul şi cercetă cu privirea. Nu văzu nimic. Se răsuci o sută optzeci de grade şi se uită cu atenţie la şosea ca să se asigure că nu deviase prea mult spre vest sau est. Nu deviase.

— Ei bine? rosti Vaughan.

Reacher continuă să meargă încă treizeci de metri spre est şi porni să descrie un cerc larg.

După un sfert de traseu se opri.

— Uite-aici. Arătă cu degetul spre pământ. Urmele paşilor mei, rosti el. De aseară.

Cotiră spre vest şi porniră pe urmele paşilor în sens invers, spre Disperare. După treizeci de metri ajunseră la marginea unei suprafeţe netede în formă de romb. Platforma era goală.

— Aici nu-i nimic, remarcă Vaughan.

— Dar a fost. Ăsta este locul.

Nisipul întărit era foarte denivelat. Se vedeau o mulţime de urme de paşi, îndreptându-se în toate direcţiile. Existau şanţuri, urme de alunecare şi de târâre. Reacher se lăsă pe vine şi-i arătă o adâncitură în mijlocul platformei.

— Ăsta-i locul în care băiatul a dat în primire, zise el.

Apoi indică o zonă pietroasă, la mai puţin de doi metri spre est.

— Ăsta-i locul în care am aterizat după ce m-am împiedicat de tip. Pe pietrele astea. Ţi-aş putea arăta vânătăile dacă ai vrea.

— Poate mai târziu, spuse Vaughan. Trebuie să plecăm.

Reacher îi indică patru contururi pătrate imprimate în nisip. Nişte dreptunghiuri de 7,5 cm pe 5 plasate în colţurile unui patrulater mai mare.

— O brancardă, conchise el. Băieţii au trecut pe-aici şi l-au ridicat. Vreo patru, cinci dacă e să ne luăm după urmele de paşi.

Se ridică în picioare, cercetă cu privirea, apoi arătă cu degetul spre nord şi vest.

— Au venit pe-aici şi l-au dus înapoi pe şosea, în aceeaşi direcţie.

— Cum au descoperit cadavrul în primă instanţă?

— Vulturii, răspunse Reacher. Cel mai bun indiciu în teren descoperit.

— Aşa deci, l-au preluat autorităţile competente. Caz închis.

Reacher rămase cu privirea fixată spre vest.

— Eu cred că e vorba de ceva mult mai grav.

Vaughan luă piciorul de pe pedală, încetinind, în timp ce intrau în Speranţa. Tipul cu magazinul de feronerie ţinea uşa deschisă şi îşi înşira marfa pe trotuar. Avea un soi de schelă multifuncţională ce putea fi pusă în vreo opt feluri diferite. O montase sub forma unei schele de zugrav numai bune de ajuns la etajul unu. Vaughan făcu dreapta pe prima stradă, apoi stânga, prin spatele bufetului. Trase într-o parcare de lângă o clădire de cărămidă nu prea înaltă. Ar fi putut fi un oficiu poştal de provincie. Dar nu era. Clădirea aparţinea Departamentului de Poliţie al Speranţei. Aşa anunţau literele de aluminiu prinse în peretele de cărămidă. Vaughan opri motorul, iar Reacher o urmă de-a lungul aleii către uşă. O descuie folosind o cheie din multele aflate pe brelocul ei.

În interior locul arăta în continuare ca un oficiu poştal. Mohorât, ponosit, instituţional. Văzu un ghişeu de informaţii care avea două birouri de cealaltă parte. În spatele unei uşi

masive se afla biroul comandantului supraveghetor. Reacher întrebă:

— Ce se întâmplă în continuare?

— În astfel de cazuri cel mai bine este să ieşi în faţă. Ar trebui să suni la Poliţia statală şi să le oferi informaţii, voluntar.

— Nu.

— De ce nu?

— Am fost soldat. Nu mă ofer niciodată voluntar.

— Ei bine, nu te pot ajuta. Departamentele mici, cum este al nostru, nu se ocupă de omoruri. Îmi depăşeşte competenţa. Nu a fost niciodată de competenţa *mea.*

— Mortul a murit de moarte naturală.

— Eşti sigur? Ai bâjbâit prin întuneric. O să-l dea dispărut pe băiat.

— Ai putea să suni tu, rosti Reacher. La Poliţia statală ca să vezi şi părerea lor.

— O să ne sune ei cât de curând.

— Atunci hai să ieşim în faţă, aşa cum spuneai.

Vaughan trecu în spatele ghişeului îndreptându-se în direcţia unui birou care era fără îndoială al ei. Eficient şi organizat. În mijloc avea un computer model mai vechi, iar alături un telefon. Formă numărul, ceru biroul de serviciu şi îşi declină numele şi funcţia. Apoi spuse:

— Avem o persoană dispărută. Bărbat, caucazian, aproximativ douăzeci de ani, unu şaptezeci înălţime şi şaizeci de kilograme. Nu-i

ştim numele.

Apoi urmă o pauză. Reacher o urmări cum cască. Era obosită. Lucrase toată noaptea. Îndepărtă receptorul de ureche, iar el auzi zgomotul făcut de apăsarea unor taste în biroul aflat la celălalt capăt al firului. Probabil în Denver. Apoi vocea reveni, iar ea lipi din nou telefonul de ureche.

Vaughan ascultă un moment după care rosti:

— Mulţumesc. Apoi închise. Cei din Disperare nu au sunat. Clătină din cap. Ar fi trebuit s-o facă. Un deces cu cauză necunoscută ar fi fost cel puţin o treabă pentru legist. Ceea ce însemna că, în secunda următoare, trebuia să figureze în sistemul Poliţiei statale.

— Şi de ce crezi că n-au sunat?

— Nu ştiu. Dar nu e problema noastră.

Reacher se gândi la Lucy Anderson şi la felul în care îşi frământa mâinile la bufet. Privi spre Vaughan şi zise:

— Este, pe undeva, şi problema noastră. Probabil că cineva se îngrijorează de dispariţia puştiului.

Vaughan încuviinţă din cap. Se întoarse la telefon. Formă numărul şi auzi o voce puternică spunând:

— Departamentul de Poliţie Disperare.

Spuse din nou aceeaşi poveste: persoană dispărută, bărbat caucazian, unu şaptezeci, şaizeci de kilograme. Urmă o scurtă pauză, apoi un răspuns scurt.

Vaughan închise.

— Niciun caz de dispariţie, spuse ea.

Reacher se aşează la celălalt birou în timp ce Vaughan muta nişte lucruri de pe al ei. Aşează tastatura în faţa monitorului, mouse-ul în rând cu tastatura şi telefonul în spatele lui. Puse apoi nişte creioane în sertar şi şterse praful cu podul palmei.

— Poate puştiul era localnic, vorbi Reacher. Cunoscându-i identitatea, nu putea fi persoana dispărută pe care o căutai tu.

Vaughan clătină din cap.

— Orice moarte suspectă trebuie raportată medicului legist. În care caz ar fi apărut în sistemul Poliţiei statale. Chiar şi pentru statistică. Cei de-acolo ar fi spus: „Ei bine, am auzit de un individ mort în Disperare azi-dimineaţă, poate ar fi bine să verificaţi.”

— Dar n-au spus.

— Pentru că nu au primit nimic de la cei din Disperare. Ceea ce pur şi simplu n-are nicio noimă. Ce dracului fac cu tipul ăla? Acolo nu există morgă. Nici măcar un spaţiu frigorific unde să-l ţină, din câte ştiu eu.

— În concluzie fac altceva cu el, spuse Reacher. Poate vor să acopere ceva.

— Spuneai că a murit din cauze naturale.

— Aşa este, confirmă Reacher. Din cauză că a rătăcit multe zile prin deşertul ăla. Probabil că l-au expulzat din oraş şi asta îi cam deranjează.

Vaughan clătină iarăşi din cap.

— Nu l-au expulzat. N-am primit niciun telefon. Întotdeauna ne sună.

— Nu-i trimit niciodată spre vest?

— Nu-i nimic în direcţia aia. Poate că n-a fost implicată poliţia. Poate l-a găsit altcineva.

— Civilii nu au brancarde în maşină, spuse Reacher.

Vaughan dădu uşor din cap.

— Mai spune-mi o dată, urmă ea. Cum era tipul?

— Bărbat caucazian, spuse Reacher.

— Nu era hispanic? Străin?

— Cred că hispanicii sunt, tehnic vorbind, tot caucazieni. Indiciul pe care mă bazez este părul. Nu era negru. Asta-i tot ce pot să-ţi spun cu certitudine.

— Ten măsliniu sau alb?

— N-am putut vedea nimic.

— Cum avea pielea? Când o atingi, cea măslinie este altfel decât cea albă. Mai fină şi mai groasă.

— Serios?

— Aşa am impresia. Tu nu?

Reacher îşi pipăi obrazul în porţiunea de sub ochi.

— Greu de spus, zise.

Vaughan se ridică în picioare şi se apropie de biroul lui Reacher.

— Compară acum. Încearcă pe faţa mea.

Reacher se opri o clipă.

— Doar în scop de cercetare, spuse ea.

Ridică mâna şi-i atinse obrazul cu degetele.

— Avea pielea mai groasă decât a amândurora, iar netezimea undeva între noi.

— OK.

Îşi atinse obrazul. Apoi se aplecă şi îl atinse pe al lui. Simţi un scurt fior electric. Rosti:

— Deci, nu era neapărat alb, dar era mai tânăr decât tine. Mai puţin ridat şi ars de soare. Mai puţin devastat. Ar trebui să foloseşti o cremă mai bună.

— Mulţumesc. O să ţin minte.

— Spuneai că era slab, de fapt slăbit.

— Foarte slăbit. Dar fusese de la început genul uscăţiv.

— Cât timp îi trebuie unui uscăţiv să devină slăbit?

— Nu ştiu exact. Dacă te mişti în aer liber şi consumi energie, probabil două sau trei zile.

— Asta înseamnă destul de multă mişcare, remarcă Vaughan. Trebuie să aflăm din ce motiv băieţii buni din Disperare l-au alergat prin pustiu două, trei zile ca să-l gonească de-acolo.

Reacher clătină din cap.

— Ne-ar fi mai de folos să aflăm motivul pentru care ţinea morţiş să rămână. Trebuie să fi avut un motiv al dracului de bun. Se opri brusc, apoi o întrebă. Îmi împrumuţi maşina ta?

Vaughan zise:

— Nu. O să te întorci în Disperare, o să fi arestat, iar eu o să fiu amestecată.

— Pleacă de la premisa că nu mă întorc în Disperare. Vreau să văd ce se află în partea de vest. Am impresia că tipul mort nu a trecut prin oraşul vostru. L-ai fi văzut şi ţi-ai fi adus aminte de el. La fel ca de soţul fetei care a dispărut.

— Este un ocol foarte mare, zise Vaughan. Practic trebuie să te întorci până aproape de Kansas.

— O să plătesc benzina, spuse el.

Vaughan oftă şi-i aruncă cheile pe birou.

— Du-te, rosti ea.

CAPITOLUL PATRU

Scaunul şoferului din camioneta Chevrolet nu se dădea prea mult în spate. Reacher conducea cocoşat şi cu genunchii la piept ca într-un tractor. Schimbătorul era moale şi frâna nu prea ţinea. Dar era mai bine decât să meargă pe jos. Reacher se săturase de mers pe jos, cel puţin pentru o zi, două.

Harta aflată în buzunarul portierei îi confirmă spusele lui Vaughan. Trebuia să se întoarcă spre est, aproape tot drumul până la graniţa cu Kansas, apoi spre nord către I-70, vest din nou, apoi în sud pe aceeaşi şosea pe care o foloseau camioanele cu materiale metalice. În total vreo trei sute cincizeci de kilometri. Şi încă trei sute cincizeci înapoi, dacă ţinea seama de rugămintea lui Vaughan de a ţine camioneta departe de drumurile din Disperare.

Ceea ce şi plănuia să facă. Probabil.

Ventilatorul bătrânei camionete scotea firicele de fum, aşa că deschisese geamul vreo doi centimetri. La viteza constantă de optzeci cu care rula, vântul pătrundea în cabină cu un şuierat melodios de soprană, dublat de mormăitul morocănos al unei suspensii uzate şi de trilurile de tenor ale vechiului motor. Camioneta era o companie plăcută pe şoselele naţionale. Pe autostrada I-70 nu mai era la fel de plăcută. Semiremorcile care o depăşeau o

aruncau de colo, colo. Pe Reacher îl dureau încheieturile încercând să o menţină pe traseu. Se opri o dată pentru benzină şi o dată pentru cafea şi de ambele dăţi se bucură că luase o pauză.

Ramificaţia autostrăzii I-70 era chiar bucata de şosea pe care Reacher o observase că pleca din celălalt capăt al fabricii de reciclare. Suprafaţă aspră cu flancuri nisipoase. La exact patru ore după ce părăsise Speranţa, încetini şi trase într-o parte oprindu-se cu două roţi în nisip. Traficul era lejer şi se limita la camioane care veneau şi plecau din fabrica de reciclare aflată la circa treizeci de kilometri distanţă. Erau încărcate până la refuz şi făceau să tremure vechea camionetă, pe suspensiile ei, din cauza suflului.

Disperarea nu se vedea deloc, cu excepţia unei mici pete la orizont. Cam la şapte kilometri distanţă se afla acel grup de clădiri cenuşii pe care Reacher îl mai văzuse, ce se găsea, acum, pe partea lui dreaptă, probabil o benzinărie. Sau o parcare de camioane cu restaurant. Probabil era genul de local în care puteai consuma mâncare cu multe calorii.

Poate că era genul de local în care soţul dispărut al lui Lucy Anderson şi tipul mort, fără identitate, ar fi mâncat ceva cu multe calorii, în drum spre Disperare. Poate că cineva şi-ar fi adus aminte de ei.

Reacher hurducă roţile de pe partea dreaptă înapoi pe şosea şi porni mai departe.

Douăsprezece minute mai târziu se opri din nou, foarte aproape de un stâlp care susţinea un mic indicator verde: *Intrarea în Disperare, Pop. 2 691.* La nicio sută de metri depărtare se afla grupul de clădiri cenuşii.

Nu erau cenuşii. Fusese o iluzie provocată de lumină, ceaţă şi depărtare.

Erau verde kaki. Şase barăci joase, toate construite din aceleaşi panouri metalice prefabricate, împrejmuite cu un gard de sârmă ghimpată. Gardul continua spre vest pentru a îngrădi şi o parcare. Aceasta era ocupată de şase maşini de teren Humvee, fiecare fiind prevăzută cu o mitralieră uşor manevrabilă pe capotă.

Un dispozitiv militar. Mai exact, un dispozitiv al poliţiei militare. Încă şi mai exact, un amplasament temporar pentru o unitate de luptă a poliţiei militare. Reacher recunoscu formatul şi structura echipamentelor.

În dispozitivul de pază se aflau patru soldaţi. Doi dintre ei ieşiră în faţă. Purtau uniforme de luptă pentru deşert şi aveau pistoale automate M-16. Se aliniară unul lângă altul, executară o întoarcere perfectă la stânga şi porniră în pas alergător către maşina lui Reacher, într-o cadenţă perfectă de zece kilometri pe oră, aşa cum fuseseră instruiţi. Când se aflau la aproape douăzeci de metri distanţă se despărţiră pentru a diviza în două ţinta pe care o reprezentau. Unul dintre ei se îndreptă spre zona nisipoasă şi se apropie de Reacher din dreapta. Se opri cam

la zece metri cu arma în poziţie de tragere. Celălalt tip rămăsese pe asfalt, patrulând în cerc şi cercetând portbagajul maşinii. Apoi se întoarse rămânând la o distanţă de aproape şase metri de portiera lui Reacher şi rosti cu voce puternică:

— Vă rog să coborâţi geamul, domnule. Şi să vă ţineţi mâinile la vedere.

Reacher îşi aşează mâinile pe volan şi continuă să privească fix, spre stânga. Tipul pe care îl studia arăta ca un profesionist, tânăr, dar cu nişte şanţuri pronunţate în prelungirea ochilor. Purta ochelari cu ramă subţire şi neagră. Numele aflat pe vestă, pe banda din dreapta, era *Morgan.*

— Pe loc repaus, caporal, rosti Reacher. Nu-i nimic de văzut aici.

Tipul pe nume Morgan vorbi:

— Asta-i o constatare pe care va trebui să o fac singur.

Reacher privi scurt, în faţă. Camaradul lui Morgan continua să stea nemişcat ca o statuie, cu patul automatului M-16 lipit de umăr. Cu ochiul drept ţintea undeva jos, în cauciucul din dreapta al maşinii lui Reacher.

Morgan zise:

— Am impresia că spionaţi o zonă cu restricţie militară, domnule.

— Te înşeli. M-am rătăcit, rosti Reacher. Caut Speranţa.

Morgan îşi ridică mâna dreaptă de pe armă şi arătă înainte.

— Pe acolo, domnule, spuse el. Aveţi vreo treizeci de kilometri până în centrul Speranţei.

Reacher încuviinţă din cap. Morgan arăta cu degetul spre sud-est, dar nu-şi dezlipea privirea de pe mâinile lui Reacher. Era un soldat bun. Cu experienţă.

Morgan se apropie din nou de camioneta lui Reacher, iar o maşină trecu pe lângă ei. O semiremorcă cu număr de New Jersey, încărcată cu un container naval închis. Ca o cărămidă gigantică alergând cu nouăzeci de kilometri la oră. Zgomot, vânt şi o trombă lungă de praf. Pantalonii lui Morgan se lipiră de picioare, dar el nici nu clipi.

Întrebă:

— Aveţi permisul de conducere şi asigurarea, domnule?

Reacher aprobă cu o mişcare a capului.

— În torpedou, indică Reacher ceea ce era o aproximare prudentă.

Morgan vorbi din nou:

— Pot să văd documentele, domnule?

Reacher răspunse:

— Nu.

— Acum mi se pare că spionaţi o tabără militară într-o maşină furată, domnule. Trebuie să-mi arătaţi actele, domnule.

Reacher ridică din umeri, se aplecă şi deschise torpedoul. Scormoni printre pixuri şi pachete de şerveţele şi găsi un portofel de plastic. Îl deschise ferindu-l de privirea lui Morgan. În stânga se găsea o poliţă de

asigurare, iar în dreapta un permis de conducere. Amândouă erau eliberate pe numele David Robert Vaughan din Speranţa, Colorado. Ridică portofelul în direcţia lui Morgan.

Morgan vorbi:

— Vă mulţumesc, domnule.

Reacher puse portofelul la loc în torpedou.

Morgan mai spuse:

— Acum e timpul să plecaţi, domnule.

Ceea ce-i ridica lui Reacher o altă problemă. Dacă mergea înainte, ajungea în Disperare. Dacă ar fi întors maşina, Morgan s-ar fi întrebat de ce abandonase destinaţia Speranţa şi ar fi fost tentat să telefoneze pe teritoriul lui Vaughan.

Reacher băgă în viteză, răsuci volanul şi rosti apăsând pe acceleraţie:

— O zi bună, caporale.

Puţin mai încolo depăşi indicatorul verde şi, temporar, spori numărul locuitorilor din Disperare cu încă unul.

Reacher observă aceleaşi chestii pe care le văzuse şi ieri, dar în ordine inversă. Zidul lung care înconjura fabrica, metalul sudat, vopseaua albă strălucitoare, scânteile şi fumul provenite din activitatea ce se desfăşura în interior, podurile rulante.

Reperă camioneta Tahoe care patrula în sensul acelor de ceasornic, hurducându-se pe terenul nisipos, undeva departe, în dreapta lui. Camaradul său din sens invers se afla mult mai

aproape şi rula încet. Traversă şoseaua chiar în spatele lui Reacher. Îl văzu trecând, o siluetă imensă, în oglinda retrovizoare. Continuă să meargă şi nu după multă vreme fabrica rămăsese în spatele lui, iar periferia Disperării începea să se contureze la dreapta.

Cam la un kilometru şi jumătate înainte observă o maşină de poliţie ţâşnind dintr-o parte a şoselei. O Regina Vic, alb cu auriu, cu girofaruri pe capotă. Se opri un moment, apoi o luă spre vest. Chiar în direcţia lui Reacher.

Reacher continuă să meargă. Soarele se afla în spatele său şi implicit în ochii poliţistului, ceea ce era un lucru bun. Reacher ridică mâna stângă de pe volan până în dreptul frunţii ca şi când şi-ar fi masat tâmplele împotriva unei migrene. Păstra viteza constantă şi privea drept înainte.

Maşina de poliţie trecu pe lângă el. Reacher puse mâna stângă la loc pe volan şi privi în oglindă.

Poliţistul frână puternic. Semn rău.

Acum întorcea în mare grabă. De ce?

Disperare era un oraş-satelit, dar şoseaua ar fi trebuit să fie liberă pentru circulaţia publică. Vehiculele străine n-ar fi trebuit să fie rare. Reacher privi din nou în oglindă. Regina Vic accelera pe urmele lui. Cu nasul în vânt şi coada între picioare. Probabil că îl sunase paznicul din camioneta Tahoe din sensul acelor de ceasornic. Poate că zărise chipul lui Reacher şi îl recunoscuse. Sau băieţii din garda civilă

patrulau ca şi paznicii din Tahoe.

Reacher continuă să meargă. Ajunse în dreptul primei străzi de la periferia oraşului. Din faţă, de la zece străzi distanţă, răsări cea de-a doua Regina Vic. Şi opri de-a curmezişul şoselei. Reacher frână cu putere, făcu dreapta şi intră în labirintul de străduţe al oraşului. O mişcare disperată. Trecu prin trei intersecţii succesive şi făcu stânga, dreapta, stânga fără să se oprească sau să se gândească. Aprecie că periferia oraşului avea o suprafaţă de cam douăsprezece străzi, ceea ce însemna un număr de aproximativ 288 de trasee între locurile de întâlnire, aşadar dacă mergea înainte, şansele să întâlnească maşinile de poliţie erau destul de mici.

Dar şi şansele de a ieşi din labirintul de străzi erau la fel de mici. Câtă vreme cea de-a doua maşină de poliţie bara capătul estic al Străzii Principale, Speranţa rămânea o destinaţie inaccesibilă. Şi, cu siguranţă, cele două Tahoe erau la datorie în partea de vest.

Reacher o luă la stânga, la întâmplare, doar ca să-şi continue drumul. Maşina care-l urmărea trecu prin intersecţie şi făcu dreapta. Reacher coti la stânga pe aceeaşi stradă şi o văzu în oglindă, îndepărtându-se. Acum se îndrepta spre vest. O luă la dreapta, spre nord, către Main Street.

Cea de-a doua Regina Vie se găsea încă parcată de-a curmezişul drumului, cu girofarul roşu, aprins. Avea aproape cinci metri patruzeci

lungime. Printre ultimele modele de maşini americane masive. Era o maşină mare, dar la unul din capete observă o breşă de aproape un metru şi patruzeci de centimetri între capotă şi bordură.

Chevrolet-ul lui Vaughan măsura cam un metru optzeci lăţime.

Reacher putea trece de poliţist dacă se suia cu două roţi pe bordură.

Şi după aceea? S-ar fi confruntat cu un urmăritor cu o sută optzeci de kilometri la oră, el având o maşină de viteză mică. Nu era bine.

Făcu iarăşi dreapta şi reveni în păienjenişul de străzi. O văzu din nou trecând pe prima Regina Vic, de data asta de la est la vest, la trei străzi distanţă. O luă la stânga îndepărtându-se de ea, văzând din nou secţia de poliţie, barul, bufetul şi vechiul hotel dărăpănat pe care le observase mai devreme. Văzu faţada unei biserici. Singura biserică din oraş, spusese Vaughan, la care marele şef feudal al oraşului era preot.

Reacher conduse mai departe. Spera să găsească un refugiu în care să ascundă vechiul Chevrolet, dar nu găsi nimic.

Continuă să meargă, cotind la întâmplare. O mai zări de trei ori pe Regina Vic, de două ori în faţă şi o dată în spatele lui, în oglinzi. Tocmai intra într-o intersecţie când o văzu a patra oară. Răsări în dreapta lui exact în clipa următoare. Reacher şi poliţistul se aflau la douăzeci de metri unul de celălalt. Poliţistul era acelaşi care-

l arestase. Îl privi pe Reacher şi îi zâmbi. Făcu un gest care spunea *Ia-o înainte.*

Reacher nu era un şofer nemaipomenit, dar nu era tâmpit. Sub nicio formă nu trebuia să-l lase pe poliţist în spatele lui. Băgă bătrânul Chevrolet în marşarier şi dădu cu spatele. Poliţistul întoarse, vrând să pornească după el. Reacher aşteptă până ce poliţistul făcu jumătate de manevră, apoi băgă în viteză, ţâşni din nou înainte strecurându-se pe lângă el. Apoi făcu stânga, dreapta şi din nou stânga.

Continuă să meargă înainte, la nesfârşit. Trecu de biserică şi de vechiul hotel, pentru a patra oară. Apoi din nou pe lângă pensiune. Uşa era deschisă. Văzu cu coada ochiului un individ ieşind. Un tip tânăr. Înalt, blond şi slab. Ochi albaştri, tuns scurt şi smead. Reacher puse frână şi întoarse capul. Dar tipul dispăruse repede după colţ. Reacher observă în oglindă că maşina care-l urmărea se afla la trei străzi distanţă, spre vest. Făcu stânga, dreapta, descriind cercuri largi, lipsite de sens.

Pe tipul blond nu îl mai văzu. În schimb, îl văzu pe poliţist încă de două ori. Tipul adulmeca prin toate intersecţiile ca şi când ar fi avut tot timpul din lume. Ceea ce era adevărat. Drumul său era închis la ambele capete. Reacher era prins în capcană şi era conştient de asta.

Venise timpul să dea piept cu ei.

Reacher opri lângă bordura din faţa restaurantului şi coborî din camioneta lui

Vaughan. Se aşeză cu spatele lipit de una dintre ferestrele mari ale localului. Îi plăcea să creadă că, indiferent cât de necopţi ar fi fost poliţiştii din Disperare, n-ar fi riscat să deschidă focul câtă vreme s-ar fi aflat şi alţi oameni în bătaia puştii. În spatele său, se aflau nouă clienţi care luau prânzul.

Reacher îşi desfăcu nasturii de la manşete şi îşi suflecă mânecile. Îndoi mâinile, îşi roti de câteva ori capul pentru a-şi relaxa muşchii gâtului. După care aşteptă.

Două minute şi patruzeci de secunde mai târziu Regina Vic apăru dinspre vest. Opri şi rămase pe loc în faţa lui, ca şi când tipul nu reuşea să proceseze informaţia. *Camioneta parcată. Suspectul stând pur şi simplu nemişcat.* Apoi pauza luă sfârşit, iar poliţistul, lăsând motorul să meargă, coborî din maşină în mijlocul drumului. Scoase Glock-ul de la centură şi îl îndreptă spre el, ţinându-l cu ambele mâini.

— Treci în maşină, tună el.

— Va trebui să mă obligi.

— O să trag.

— N-o s-o faci.

Tipul rămase o clipă perplex, apoi îşi îndreptă privirea spre ceea ce se petrecea în restaurant.

— Treci în maşină, răcni din nou.

Reacher spuse.

— Nu conta pe mine.

Poliţistul se opri. Apoi se trase înapoi spre portiera şoferului. Cu pistolul aţintit asupra lui Reacher, dibui prin geamul de la maşină şi

apucă cu cealaltă mână microfonul. Îl duse la gură şi apăsă pe buton. Rosti:

— Bro, vino urgent la restaurant.

Închise butonul, puse microfonul la loc în maşină şi prinse din nou pistolul cu ambele mâini.

Cronometrul începuse să ticăie. Reacher nu putea aştepta apariţia celuilalt.

— Băi, tăntălăule, strigă Reacher. Nu eşti în stare să rezolvi treaba de unul singur?

Poliţistul strânse din buze şi păşi pe trotuar, fixându-şi ţinta cu pistolul.

Reacher îşi ţinu spatele lipit de fereastră şi sprijini călcâiul drept de baza peretelui. Poliţistul se mai apropie cu un pas. Ţeava Glock-ului se afla la mai puţin de treizeci de centimetri de gâtul lui Reacher.

Să iei arma unui tip gata s-o folosească nu este întotdeauna greu. Să o iei de la unul deja hotărât să nu o folosească devenea şi mai uşor. Poliţistul desprinse mâna stângă de pe armă şi o întinse ca să-l apuce pe Reacher de guler. Reacher alunecă spre dreapta, se sprijini puternic cu spatele de geam şi ţâşni în direcţia lui. Repezi braţul stâng în sus cu o mişcare fulgerătoare şi apoi îl coborî apucând pistolul şi ambele mâini ale poliţistului. Răsuci cu forţă şi îndepărtă imediat pistolul din faţa sa. Îl îndreptă cu ţeava în jos, apoi, privindu-l ţintă pe poliţist, zâmbi scurt şi sprijinindu-se pe călcâiul înfipt în perete îi aplică o lovitură de cap direct în piramida nazală.

Individului i se înmuiară picioarele, iar Reacher îl făcu să îngenuncheze pe caldarâm. Tipul se lăsă să alunece mai mult sau mai puţin vertical, dar Reacher continua să-i ţină mâna răsucită în sus, spre spate, în aşa fel încât încheietura cotului să fie dislocată sub propria-i greutate. Urlă, iar Glock-ul se desprinse cu uşurinţă.

Reacher dădu ocol Reginei Vic şi smuci portiera. Aruncă Glock-ul în maşină, se strecură la volan şi îşi fixă strâns centura de siguranţă. Băgă în marşarier, îndepărtându-se de camionetă. Răsuci volanul ajungând în dreptul ei, cu faţa spre est. Aşteptând.

Cea de-a doua Regina Vic apăru în treizeci de secunde. Ţâşni de după un colţ, se clătină puţin, apoi acceleră de-a lungul străzii înguste, în direcţia restaurantului, rapid şi puternic.

Când se apropiase la treizeci de metri, Reacher apăsă acceleraţia până la podea şi o lovi frontal. Tablele se îndoiră, iar capotele zburară cât colo. Geamurile se făcură zob, iar airbagurile explodară. Reacher se trezi proiectat în spate, imobilizat în centura de siguranţă. Apoi airbag-ul se dezumflă şi el rămase ţintuit de tetieră. Înşfacă Mossbergul din suportul aflat între scaune, forţă portiera înţepenită în aripa contorsionată, o deschise şi ieşi din maşină.

Tipul celălalt nu purtase centura de siguranţă. Zăcea de-a curmezişul scaunului cu sângele şiroindu-i din nas şi gură. Reacher era convins că ambele maşini erau scoase din circulaţie, dar

ca să fie sigur trase două focuri cu Mossbergul în cauciucuri. Apoi aruncă puşca înapoi în prima Regina Vic, o ocoli şi se urcă în Chevroletul lui Vaughan. Se retrase în marşarier de la locul accidentului. Chelneriţa şi cei nouă clienţi se holbau cu toţii pe fereastră. Doi dintre ei se scotoceau în căutarea telefoanelor mobile.

Reacher zâmbi. *Pe cine mai sunaţi acum?*

Întoarse camioneta şi porni spre nord, în direcţia Străzii Principale, o luă din nou la dreapta şi apoi drept spre est. Simţi asperităţile drumului din Disperare sub cauciucuri în timp ce accelera până la nouăzeci pe oră, dar zgomotul era mai slab decât înainte. Nu auzea prea bine din cauza airbag-ului şi a celor două bubuituri de Mossberg.

Douăsprezece minute mai târziu maşina trecu hurducându-se peste rostul de dilataţie şi intră pe şoseaua către Speranţa.

CAPITOLUL CINCI

Reacher bănuia că Vaughan pusese capul pe pernă puţin după ora nouă a acelei dimineţi, adică în urmă cu şase ore. Opt ore de odihnă însemnau ora cinci. Sau poate era deja trează. Unii oameni dorm mai prost în timpul zilei decât noaptea. Hotărî să meargă să mănânce. Numai în cazul în care o găsea acolo, i-ar fi lăsat cheile şi banii.

Ea era acolo. Singură în separeul în care stătuseră împreună. În faţa ei se găseau o farfurie goală şi o ceaşcă plină cu cafea. Părea obosită.

Încuie camioneta şi intră, aşezându-se de cealaltă parte a mesei.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Te-ai dus în Disperare. În camioneta mea. Eram sigură că aşa o să faci.

— Am fost nevoit.

— Sunt convinsă.

— Este o bază militară nouă, chiar la marginea oraşului. Ce caută acolo?

Vaughan zise:

— Peste tot sunt baze militare.

— Asta este o unitate de luptă a Poliţei Militare. De ce-ar amplasa un asemenea dispozitiv acolo?

Vaughan rosti:

— Nu ştiu de ce. Pentagonul nu dă explicaţii

departamentelor de poliţie vecine.

Chelneriţa îi aduse lui Reacher o ceaşcă şi îi turnă cafea din cafetieră. Vaughan întrebă:

— Ce face, mai exact, o unitate de luptă a Poliţiei Militare?

Reacher sorbi din cafea.

— Apără lucruri. Convoaie sau instalaţii.

— Ce lucruri sunt de apărat în Disperare?

— Exact, sublinie Reacher.

— Şi zici că cei din Poliţia Militară te-au determinat să intri în oraş?

— A fost mai sigur aşa. Te-ar fi verificat după plăcuţa de înmatriculare dacă n-aş fi făcut-o.

— Şi ai trecut cu bine?

— Maşina ta e în regulă. Deşi nu este tocmai a ta, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Cine este David Robert Vaughan?

Privi în gol pentru o clipă. Apoi răspunse:

— Te-ai uitat în torpedou. La acte.

— Un tip înarmat a vrut să le vadă.

— Un motiv întemeiat.

— Deci, cine este David Robert?

Vaughan rosti:

— Soţul meu.

Privirea ei se mută pe ceaşca plină cu cafea:

Reacher zise:

— N-am ştiut că eşti măritată.

— Asta pentru că nu ţi-am spus, remarcă ea.

Apoi rămaseră tăcuţi o vreme. Reacher vorbi din nou:

— Astăzi cred că l-am văzut pe bărbatul lui

Lucy Anderson.

— În Disperare?

— Ieşind din pensiune.

— Asta-i pe lângă Main Street.

— Evitam străzile circulate, spuse Reacher. E o poveste lungă.

— Şi?

— DP din Disperare este temporar în criză de personal.

— L-ai scos din circulaţie pe unul din ei?

— Pe amândoi şi maşinile lor.

— Eşti absolut incredibil.

— Nu, sunt un bărbat care respectă o regulă. Dacă ceilalţi mă lasă în pace, îi las şi eu. Dacă nu, nu.

— Or să vină să te caute aici, avertiză Vaughan.

— Fără îndoială. Dar nu prea curând. Or să boleasă vreo două zile. Apoi vor urca din nou în şa.

Reacher o lăsă singură pe Vaughan cu cheile pe masă, în faţa ei şi porni pe Third Street. Se opri la o farmacie de unde cumpără un aparat de ras. Apoi îşi luă şosete şi lenjerie de la un magazin cu haine demodate de lângă un supermarket. În magazinul de feronerie aflat la capătul vestic al First Street găsi un raion cu pantaloni de salopetă din doc şi bluze de flanel. Îmbrăcăminte tipic americană fabricată în China sau Cambodgia. Îşi alese o pereche de pantaloni kaki-închis şi o bluză de culoarea pământului. Duse cumpărăturile înapoi la motel unde se

bărbieri şi făcu un duş, se şterse după care se îmbrăcă. Înghesui toate hainele vechi la coşul de gunoi. Era mai bine decât să le spele.

Ieşi din cameră şi trecu pe lângă şirul lung de camere ale motelului. Bătu la fiecare uşă şi aşteptă. Lucy Anderson n-avea unde să fie în altă parte. Nu văzuse un alt loc de înnoptat în oraş. Un minut mai târziu ea deschise una dintre uşi. Părea tânără şi lipsită de apărare. Îngrijorată şi ostilă.

El rosti:

— Sunt sigur că l-am văzut ieri pe soţul tău. În Disperare.

Figura i se îndulci:

— Era bine?

— Aşa mi s-a părut.

— Şi ce-ai de gând să faci cu el?

— Tu ce-ai vrea să fac cu el?

Obrazul ei se apropie din nou de al lui.

— Să-l laşi în pace.

— Eu îl las în pace. După cum ţi-am spus, nu sunt poliţist.

— Nu te cred. Eşti poliţist.

Recepţionera motelului ieşise din birou, cam la o sută de metri în stânga lui Reacher. Era o femeie voinică, în jur de cincizeci de ani. Îi observă pe Reacher şi pe fată, se opri şi-i privi cu atenţie. Apoi porni în direcţia lor. Reacher şi-o imagină genul băgăcios. Făcu un pas înapoi.

Lucy întoarse capul şi-o observă pe recepţioneră apropiindu-se, apoi se retrase în cameră şi trânti uşa. Reacher se întoarse, dar

ştia că era prea târziu. Femeia se afla deja destul de aproape.

— Ar fi bine să laşi fata în pace, spuse ea. Dacă vrei să stai aici.

— Încercam să o ajut.

— Ar trebui să cercetezi delicte reale.

Reacher zise:

— Eu nu anchetez niciun delict. Nu sunt poliţist.

Femeia nu-i răspunse.

Reacher întrebă:

— Care delicte reale?

— Tulburarea liniştii publice. La fabrica de metale din Disperare. Ar trebui să te întrebi de ce zboară avionul în fiecare noapte.

— Nu sunt inspector de la Protecţia Mediului. Nu sunt niciun fel de inspector.

Când se afla la jumătatea drumului spre camera lui, maşina de serviciu a lui Vaughan apăru pe stradă apropiindu-se cu viteză. Frână cu putere oprindu-se cu radiatorul la nici trei centimetri de el. Ea se aplecă pe fereastră şi rosti:

— Urcă.

Reacher întrebă:

— Am de ales?

— O să-mi folosesc pistolul şi cătuşele dacă trebuie. Treci în maşină.

Hotărârea i se citea în încleştarea maxilarului. Aşa că el se conformă.

Vaughan îl aşteptă până trase uşa după el şi zise:

— Am primit un telefon din amabilitate. De la cei din Disperare. Vin după tine.

— N-au cum. Nici nu s-au trezit încă.

— Vin cei din garda civilă. Toţi patru.

— Înţeleg că mă ascund în maşina ta?

— Chiar aşa.

— Crezi că am nevoie de protecţie?

— Oraşul meu are nevoie de protecţie. Nu vreau bătăi de stradă.

Întoarse maşina în parcarea motelului şi porni în viteză în direcţia din care venise.

Reacher vorbi:

— Aş putea să plec din oraş.

— Ca să mergi unde?

— În Disperare, fireşte. Acolo n-am cum să dau de bucluc, nu-i aşa? Poliţiştii sunt încă în spital, iar cei din garda civilă vor fi aici până mâine dimineaţă la ora şase când se deschide fabrica.

Vaughan rămase tăcută o clipă, apoi spuse:

— A mai apărut o fată în oraş, astăzi. A venit cu băiatul care aprovizionează supermarketul. A adus-o cu maşina. E la fel ca Lucy Anderson, doar că nu e blondă, ci brunetă. Stă şi priveşte fix spre vest ca şi când ar aştepta veşti din Disperare.

— De la un iubit sau un soţ?

— Probabil.

— Un iubit sau un soţ probabil mort, caucazian, în jur de douăzeci de ani, unu şaptezeci înălţime, şaizeci de kilograme?

— Probabil.

— Ar trebui să mă duc acolo.

Vaughan trecu pe lângă bufet şi continuă să meargă. Deplasare doar de dragul deplasării. Curţi mici, garduri de scânduri, cutii de scrisori cocoţate în vârful ţăruşilor care stăteau în oricare alt unghi în afară de cel de nouăzeci de grade.

— Ar trebui să mă duc acolo, zise din nou Reacher.

Vaughan încuviinţă din cap.

— Aşteaptă până ajung aici cei din garda civilă. Doar nu vrei să te întâlneşti cu ei pe drum.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Vaughan îşi abandonă maşina de serviciu şi plecă acasă pentru a aduce camioneta. Reacher conduse maşina spre o zonă liniştită a drumului, o parcă la umbra unui copac şi rămase acolo privind traficul de pe First Street. Lumina zilei se risipea cu rapiditate. Lumea devenea cenuşie şi nemişcată.

La şase şi treizeci şi două de minute observă vechea camionetă trecând prin raza lui vizuală. Sosea cu viteză din direcţia oraşului Disperare. Şoferul şi alţi trei pasageri. Bărbaţi corpolenţi.

Garda civilă din Disperare.

Reacher aşteptă o clipă, apoi porni motorul vechiului Chevrolet şi plecă de lângă bordură. Privi în oglindă. Camioneta lor se afla cam la o sută de metri în spatele său, îndreptându-se în direcţie opusă. În faţă, drumul era liber. Forţă

acceleraţia până la nouăzeci la oră. Cinci minute mai târziu trecea peste rostul de dilataţie şi se lansa într-o cursă zgomotoasă spre vest.

Optsprezece kilometri mai departe se afunda în labirintul de străduţe din centrul Disperării. Primul punct pe ordinea de zi era pensiunea. Trase la bordură, opri motorul şi coborî geamul. În depărtare se auzea zgomotul avionului care lua altitudine cu greutate. Ora şapte. Avionul Piper sau Cessna decolând din nou. *Ar trebui să te întrebi de ce zboară avionul în fiecare noapte,* spusese recepţionera de la motel.

Poate-mi voi pune întrebarea. Într-o zi.

Ieşi din maşină. Pensiunea avea un panou pe zidul de lângă uşă. *Camere de închiriat.* Nu era genul de loc preferat de Reacher. Asemenea stabilimente însemnau stabilirea în acelaşi loc mai mult timp decât era el interesat. În mod obişnuit închiriau cu săptămâna, iar în camere aveau plite electrice pentru gătit. Practic, aceleaşi lucruri ca într-o gospodărie.

Urcă cele câteva trepte de piatră şi împinse uşa de la intrare. Era deschisă. Înăuntru mirosea a praf şi a varză. În interior se aflau alte patru uşi, de un verde prăfuit, toate închise. Din experienţa lui Reacher, un supraveghetor şi-ar fi ales întotdeauna o cameră la parter, imediat lângă intrare, pentru a monitoriza intrările şi ieşirile. Era cunoscut faptul că acei chiriaşi care aveau restanţe obişnuiau să se fofileze chiar înainte de plata ultimei chirii.

Optă pentru uşa de la baza scărilor. Avea cel

mai bun potenţial de supraveghere. Ciocăni şi aşteptă. După un lung moment de aşteptare uşa se deschise dând la iveală un bărbat slab într-o cămaşă albă cu cravată neagră. Tipul se apropia de şaptezeci de ani, iar cămaşa lui nu era tocmai curată.

— Vă pot ajuta? rosti bătrânul.

— Caut un prieten, zise Reacher. Am auzit că locuieşte aici. E tânăr şi voinic. Smead, cu părul scurt.

— Nu-i nimeni aici de felul ăsta.

— Dar celălalt tip, mai scund, slăbuţ, cam la douăzeci de ani?

— Nu-i nimeni aici, nici mare, nici mic.

Reacher zise:

— Pot să văd camerele?

— Crezi că te mint?

— Sunt un tip suspicios.

— Ar trebui să sun la poliţie.

— Dă-i drumul.

Bătrânul se retrase în întunericul camerei şi ridică receptorul. Reacher traversă holul şi încercă uşa de vizavi. Era încuiată. Se înapoie, iar bătrânul spuse:

— La poliţie nu răspunde nimeni.

Reacher zâmbi. Disperare era în ilegalitate. Exact cum îi plăcea lui.

— Deci, suntem doar noi doi, rosti el.

Bătrânul acceptă inevitabilul. Extrase un mănunchi de chei din buzunar şi i-l întinse.

Existau unsprezece camere la parter, patru la etajul unu şi alte patru la etajul doi. Toate erau

la fel. Toate goale. Fiecare avea un pat metalic îngust lângă unul dintre pereţi. Aşternuturile fuseseră spălate de atâtea ori încât deveniseră transparente. Aproape de capătul fiecărui pat se găsea câte o masă de bucătărie din lemn de pin cu câte o plită electrică cu două ochiuri. Minimum de confort, fără îndoială, dar extrem de ordonat. Podelele erau măturate. Paturile făcute ordonat.

Reacher rămase în pragul uşii fiecărei camere mirosind aerul şi ascultând ecourile unor eventuale recente plecări precipitate. Dar nu descoperi nimic în niciuna dintre cele unsprezece camere. Coborî la parter, dădu înapoi cheile bătrânului cerându-şi scuze.

Conduse bătrânul Chevrolet al lui Vaughan de-a lungul străzii, către hotel. Se opri pentru o clipă în faţa bisericii. Pe toată lăţimea clădirii se găsea o inscripţie: *Congregaţia Sfârşitul.* Pe una dintre ferestre era un poster: *Momentul este aproape*. Un citat din Apocalipsa Sf. Ioan. Capitolul unu, versetul trei. Reacher îl recunoscu. Celălalt geam avea un poster asemănător. *Sfârşitul este aproape.* În interior clădirea era la fel de întunecată ca şi mesajele de afară.

Reacher ieşi, se întoarse în Chevrolet şi porni spre hotel. Şi-l amintea din incursiunile repetate de peste zi ca fiind cam neîngrijit. Noaptea arăta şi mai rău, ca o puşcărie orăşenească în Praga sau poate în Varşovia. În interior avea o sufragerie pustie şi neospitalieră în partea

stângă şi un bar părăsit în dreapta. În faţă se afla o recepţie părăsită.

Atunci când cercetezi un hotel, punctul de plecare este registrul clienţilor. Ceea ce, de-a lungul anilor, devenise din ce în ce mai dificil. De când cu computerele erau o grămadă de taste de apăsat şi parole de spart. Dar Disperare se afla în afara timpului. Registrul era o carte mare, pătrată, legată în piele roşie uzată. Conform registrului, ultima cameră fusese închiriată în urmă cu şapte luni, unui cuplu din California, care rămăsese două nopţi.

Reacher părăsi hotelul fără să fi văzut nici ţipenie de om şi se urcă din nou în Chevrolet. Următoarea oprire se afla la două străzi distanţă.

Barul oraşului ocupa o felie din parterul unui alt cub neîngrijit de cărămidă. O încăpere lungă şi îngustă. Lumină slabă. Fără muzică. Clienţii erau, în exclusivitate, bărbaţi. Aglomeraţia obişnuită de după programul de lucru. Toţi păreau obosiţi, morocănoşi şi cu toţii beau bere.

Reacher păşi în semiîntuneric în tăcere. Toate capetele se răsuciră spre el şi toate perechile de ochi îl studiară. Un străin în casa lor. Reacher rămase nemişcat îngăduindu-le să-l studieze din cap până-n picioare. Cu siguranţă un străin, dar nu genul cu care ţi-ar conveni să te încurci. Apoi se aşeză pe un scaun înalt şi îşi sprijini coatele de bar. Era construit din mahon şi nu se potrivea cu pereţii care aveau lambriuri de pin. Pereţii erau acoperiţi cu oglinzi înrămate.

Barmanul era un bărbat corpolent care se apropia de patruzeci de ani. Nu părea prea amabil. Reacher ridică din sprâncene şi făcu cu ochiul, dar nu primi niciun răspuns.

Un oraş-satelit.

Îşi răsuci scaunul ajungând cu faţa spre încăpere.

— Atenţie, băieţi, rosti el. Nu sunt muncitor în siderurgie şi nici nu caut de lucru. Sunt pur şi simplu în trecere şi vreau să beau o bere.

Priviri ursuze şi duşmănoase.

Reacher spuse din nou.

— Primului tip care vorbeşte cu mine îi plătesc salariul pe o săptămână.

Niciun răspuns.

Reacher se întoarse şi îl ţintui pe barman cu privirea.

— Dă-mi o bere altfel încep să-ţi întorc localul pe dos.

Barmanul se mişcă, dar nu în direcţia automatelor de bere, ci în cea a telefonului. Ridică receptorul şi formă un număr cu multe cifre. Reacher aşteptă. Tipul rămase ascultând o sumedenie de apeluri, apoi prinse să mormăie ceva. Se opri şi puse telefonul în furcă.

— Căsuţa vocală, zise.

— Nu-i nimeni acasă, spuse Reacher. Deci suntem doar noi doi. O să iau un Budweiser, fără pahar.

Barmanul se hotărî să n-o facă pe eroul. Ridică din umeri şi scoase o sticlă rece de sub tejghea. O deschise. Spuma ieşi din gâtul sticlei

prelingându-se de-a lungul ei. Reacher extrase o bancnotă de zece, o împături pe lungime astfel încât să nu se onduleze şi-o aşeză în faţa lui.

— Caut un tip masiv, zise el. Tânăr, în jur de douăzeci de ani.

— Nu-i nimeni pe-aici de genul ăsta.

— L-am văzut în după-amiaza asta. În oraş.

— Nu pot să te-ajut.

— Dar ce poţi să-mi spui despre celălalt tip: aceeaşi vârstă, mult mai mic, unu şaptezeci.

— Nu l-am văzut.

Reacher plimbă sticla de colo, colo.

— Ai lucrat vreodată la fabrică?

— Acum câţiva ani.

— Şi-apoi?

— M-a mutat aici.

— Cine te-a mutat?

— Domnul Thurman. El e proprietarul fabricii.

— Şi al barului?

— Este proprietarul tuturor lucrurilor de aici.

— Avionul care zboară în fiecare noapte e tot al lui?

— Nimeni în afară de el nu mai are avion.

— Unde se duce?

— Eu nu pun întrebări.

Reacher mai luă o gură de bere. Barmanul nu se dezlipea de lângă el. Reacher privi scurt în oglinzi. Observă reflecţia reflecţiilor.

— Aveţi vreun doctor în oraş?

Barmanul clătină din cap.

— La fabrică există un punct de prim ajutor.

— Cu vreun vehicul?

— O ambulanţă veche. E o fabrică mare. Acoperă o suprafaţă întinsă.

— Fabrica plăteşte pensie de handicap dacă se întâmplă vreun accident?

— Domnul Thurman are grijă de oameni dacă li se întâmplă vreun accident de muncă.

Reacher încuviinţă din cap şi tăcu din nou. *Şase minute*, îşi zise el. *Lucrez la berea asta de şase minute. Peste maximum zece trebuie să plec.* Aşteptă ca barmanul să spargă tăcerea, ca şi când ar fi fost obligaţia lui. Ca şi când aşa i s-ar fi spus să procedeze.

Tipul rosti:

— Acum o sută de ani existau doar şapte kilometri şi jumătate de şosea asfaltată în Statele Unite.

Reacher nu răspunse.

Tipul urmă:

— Apoi s-au construit drumuri orăşeneşti, apoi naţionale, apoi autostrăzi. Oraşele au rămas pe din afară. Pe vremuri ne aflam pe drumul naţional spre Denver. Acum oamenii folosesc autostrada I-70.

Reacher observă:

— De-aici şi hotelul aproape desfiinţat şi senzaţia de izolare.

— Aşa cred.

Unsprezece minute, îşi zise Reacher. Mai avea opt până să plece. Doar dacă nu soseau mai devreme.

Ceea ce se şi întâmplă.

Reacher privi spre dreapta şi văzu doi tipi din

garda civilă intrând pe la ieşirea de incendiu. Se uită în oglindă şi-i descoperi pe ceilalţi doi sosind prin faţă.

Patru indivizi din garda civilă care se îndreptau spre est pentru a face o arestare prin surprindere nu era o acţiune care se anunţa prin telefon. Cel puţin nu în lumea noastră. Aşa încât, telefonul fusese o capcană menită să-l atragă pe Reacher spre vest, spre un teritoriu mai sigur. Fusese o invitaţie.

Pe care Reacher o acceptase.

Iar barmanul nu telefonase la poliţie. Formase prea multe numere. Sunase de fapt pe celularul unuia dintre cei din garda civilă şi vorbise atât cât trebuia pentru ca interlocutorul să-l recunoască şi să-şi dea seama unde se afla Reacher. De aceea devenise imediat atât de comunicativ şi prietenos, ca să-l reţină acolo pe Reacher.

De aceea nu plecase Reacher de la bar.

Tipul mare care vomitase noaptea trecută era unul dintre cei doi care veniseră prin faţă. Îl însoţea cel pe care-l trosnise Reacher în faţa restaurantului. Niciunul nu părea să fie în formă. Cei doi care intraseră pe uşa de incendiu arătau destul de mari şi sănătoşi, dar Reacher le putea face faţă. Patru contra unu, nu avea de ce să-şi facă griji.

Apoi situaţia se schimbă.

Doi dintre cei aflaţi în bar se ridicară în picioare. Îşi împinseră scaunele în spate făcând

un pas înainte. Unul se alătură tipilor din spate, celălalt celor din faţă. Era posibil să fi fost fraţii celor din garda civilă. Arătau la fel şi erau construiţi la fel.

Reacher strânse din dinţi şi simţi cum berea din stomac se acrise. Şase contra unu. Aproape cinci sute de kilograme contra o sută zece. Deloc încurajator.

Sorbi ultimul strop de bere şi aşeză sticla înapoi pe şerveţel. Se răsuci cu scaunul şi reveni cu faţa la încăpere. Observă ceilalţi clienţi retrăgându-se lângă peretele îndepărtat.

Ambele grupe de câte trei oameni înaintară un pas.

Tipul corpolent aflat la aproape doi metri de uşa din faţă zise:

— Te afli într-un rahat atât de mare, încât nu poţi să ieşi din el nici cu un excavator cu abur.

Reacher spuse:

— Cu mine vorbeşti?

— Mai încape vorbă?

Reacher rămase pe scaunul înalt încordat şi pregătit, dar fără să lase să se vadă. În aparenţă era calm şi relaxat. Fratele său Joe era mai mare cu doi ani, destul de asemănător ca fizic, dar complet diferit ca temperament. Joe intra în luptă fără tragere de inimă, încet şi raţional. Din cauza asta era un inamic de temut. Astfel că duşmanii lui se îndreptaseră spre fratele mai mic, Reacher. Prima dată când se confruntase cu patru derbedei de şapte ani, Reacher, care avea patru, simţise un adevărat fior de groază.

Care se transformase în agresivitate. Explodase determinându-l să acţioneze, iar lupta se sfârşise. Când cei patru atacatori ieşiseră din secţia de pediatrie se ţinuseră la distanţă de el pentru totdeauna. Reacher învăţase o lecţie foarte importantă. *Loveşte repede şi cu forţă. Ia-ţi revanşa din prima rundă.*

Se lăsă să alunece de pe scaunul înalt, se întoarse, se aplecă, înşfacă scaunul de oţel, îl răsuci şi îl azvârli cu toată forţa spre cei trei tipi aflaţi în fundul sălii. Înainte ca scaunul să-şi atingă ţinta, plonjă în cealaltă direcţie şi-l articulă pe tipul cel nou aflat lângă cel cu falca ruptă. Îi aplică o lovitură cu cotul, sec, drept în nas. Tipul căzu la pământ ca un copac. Reacher sări în lateral şi repezi acelaşi cot în urechea individului corpolent. După care, profitând de forţa impactului, reveni la cel cu falca ruptă şi îşi îngropă cotul adânc în măruntaiele lui. Bărbatul se aplecă în faţă. Reacher îl dădu de-o parte şi se răsuci fulgerător.

Scaunul îşi atinsese ţinta. Unul dintre gardieni şi cel de-al doilea individ nou erau scoşi din circulaţie pentru moment. Zăceau întorşi, aplecaţi în faţă, cu scaunul încă rotindu-se cu zgomot la picioarele lor.

Celălalt gardian era neatins. Se repezi în direcţia lui cu o expresie sălbatică pe faţă. Reacher se deplasă doi paşi după care îşi puse braţul stâng transformat în cârlig pe umărul bărbatului în vreme ce braţul drept îl apuca direct de mijlocul feţei. Individul se bălăbăni

înapoi. Braţele lui Reacher se încleştau într-o îmbrăţişare de urs. Apoi îi repezi o lovitură de cap, din spate, care îşi atinse perfect ţinta. Nu la fel de eficientă ca una plasată din faţă, dar folositoare. Apoi se retrase în viteză şi îi tăie răsuflarea tipului corpolent izbindu-l cu putere de zid. Reacher îşi descleştă braţele şi merse în întâmpinarea celuilalt gardian în mijlocul încăperii. Pară o lovitură de dreapta şi lovi la rândul său cu braţul drept. Îl răsuci pe individ suficient de mult pentru a-l expune unei colosale lovituri de stânga în gât.

Unul lungit la pământ până numeri la şapte, încă patru probabil până numeri la opt, tipul mare încă în funcţiune. Sosise timpul să o ia în serios.

Barmanul spusese: *Domnul Thurman are grijă de oameni dacă li se întâmplă vreun accident de muncă.* Reacher îşi zise: *Atunci să-i dăm ocazia. Indivizii ăştia îndeplinesc ordinele lui Thurman. Este limpede că nu se întâmplă nimic aici fără aprobarea lui Thurman.*

Gardianul din mijlocul camerei se rostogolea pe podea ţinându-se cu mâinile de gât. Reacher îi trimise un şut în coaste destul de tare cât să-i rupă cel puţin două, apoi se îndreptă spre cei doi indivizi pe care-i lovise cu scaunul. Unul dintre ei era ghemuit pe jos, protejându-şi antebraţul. Reacher puse talpa piciorului pe spinarea lui şi îl împinse cu putere în zid. Celălalt tip încasase lovitura cu muchia scaunului în piept. Avea probleme cu respiraţia.

Reacher îi trase un şut în cap. Stătea bine până acum. Ceea ce îl contraria pe Reacher în adâncul său. Era pe cale să câştige o bătălie de şase la unu şi nu avea nimic în afară de două vânătăi pe umeri. O scosese la capăt mai bine decât putea spera.

Apoi lucrurile începură să meargă ceva mai prost.

Tipul voinic băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni şi dădu la iveală două bricege. Eliberă prima lamă cu un clic, se opri o clipă, apoi o scoase şi pe a doua. Lui Reacher i se strânse stomacul. Nu suporta lamele. Armele puteau să rateze. Cuţitele nu. Cea mai bună apărare împotriva cuţitelor este distanţa.

Reacher pescui un spectator din locul său, înşfacă scaunul pe care fusese aşezat şi îl ţinu ridicat în faţa sa. Fandă cu el ca un spadasin. Bărbatul ridică mâna dreaptă ca să-şi protejeze faţa şi primi lovitura în antebraţ. Reacher se dădu un pas înapoi după care lovi din nou cu putere. Unul dintre picioarele scaunului ajunse în plexul solar al individului, iar celălalt în gât. Bărbatul făcu un pas înapoi, după care se repezi cu toată forţa înainte, dând din mâini, cu lamele cuţitelor şuierând prin aer.

Reacher se retrase. Pescui un alt spectator de la locul lui, apucă scaunul pe care stătuse şi îl aruncă în sus, cu putere. Tipul ridică ambele braţe şi primi lovitura drept în coate. Reacher fandă din nou, cu primul scaun pe care îl împinse cu toată forţa, nimerindu-şi adversarul

sub coaste, iar cele peste o sută de kilograme ale bărbatului se înfipseră în capătul bont al piciorului de scaun.

Tipul scăpă cuţitele, îşi puse amândouă mâinile pe stomac şi căzu în genunchi scuipând sânge. Încercă să se ridice la loc, dar nu reuşi. Se prăbuşi într-o parte şi se chirci ca o minge.

Jocul se terminase.

Reacher se aplecă să-i verifice pulsul şi constată că era slab şi neregulat. În buzunarul de la piept al cămăşii bărbatului, Reacher descoperi o stea cu cinci colţuri. Era făcută din cositor şi avea gravate în mijloc pe două rânduri: *Garda Civila Orăşenească Disperare.* Reacher o puse în buzunarul său. Mai găsi un mănunchi de chei şi un teanc subţire de bani. Păstră cheile şi lăsă banii. Apoi se uită în jur până îl descoperi pe barman.

— Sună la fabrică, spuse Reacher. Să trimită ambulanţa încoace. Ai grijă de tipul ăsta. Nu arată deloc bine.

Apoi îşi sorbi ultima picătură de bere, lăsă sticla pe tejghea şi ieşi în întunericul nopţii.

CAPITOLUL SASE

Seara, la nouă şi treizeci de minute, Reacher sărea înapoi peste rostul de dilataţie, iar la nouă şi treizeci şi cinci se afla în faţa bufetului. Se gândea că o va găsi pe Vaughan pe acolo. În felul ăsta, ar fi văzut camioneta parcată la bordură şi şi-ar fi dat seama că totul era în regulă. Sau cel puţin maşina ei era în regulă.

Intră în încăpere cu gândul să-i lase cheile şi o zări pe Lucy Anderson, singură, într-unul din separeuri. Privea în gol şi zâmbea. Prima oară când o văzuse o catalogase ca nefiind sută la sută drăguţă. Acum arăta al naibii de bine. Părea cu totul altă persoană.

Îl observase, îi aruncă o privire şi îi zâmbi. Era un zâmbet ciudat. Radia satisfacţie, dar şi un uşor triumf. Ca şi când ar fi câştigat o victorie asupra lui.

Întinse cheile camionetei casierei de la tejghea, iar femeia îl întrebă:

— Mâncaţi cu noi astă-seară?

Rămase o clipă pe gânduri. Adrenalina se risipise. Îi era foame. Niciun aport caloric de la micul dejun cu excepţia conţinutului sticlei de bere. Aşa că răspunse:

— Da, rămân la cină.

Se îndepărtă şi se strecură în separeul ocupat de Lucy Anderson. Ea îl privi peste masă şi îi adresă acelaşi zâmbet, la nesfârşit.

— Ce e nou? întrebă el.

— Tu ce crezi?

— Ai veşti de la soţul tău.

Ea zâmbi din nou.

— Bineînţeles că am, spuse ea.

— A părăsit Disperarea.

— Bineînţeles. Acum n-o să-l mai prinzi.

— N-am vrut nicio clipă să-l prind.

— Serios, răspunse ea în felul exagerat şi sarcastic prin care tinerii vor să spună *Mă crezi atât de idiot?*

— Nu sunt poliţist, zise Reacher. Am fost pe vremuri, acum nu mai sunt.

Fata nu-i răspunse. Ştia că nu-l crede.

— Sunt doar un străin în trecere pe aici, Lucy. Nu ştiu nimic.

Ea zâmbi din nou. Fericire, triumf, victorie.

Reacher întrebă:

— Încotro a plecat soţul tău?

— Întrebi ca şi când ţi-aş spune asta.

Chelneriţa veni la masa lor, iar Reacher comandă cafea şi friptură. După plecarea ei, îşi întoarse din nou privirea spre Lucy şi zise:

— Mai există şi alţii în situaţia în care te aflai tu, ieri. Chiar acum se află în oraş o fată care aşteaptă.

— Sper să fie cât mai mulţi ca noi.

— Mă gândesc că poate aşteaptă degeaba. Ştiu că acum o zi sau două a murit acolo un băiat.

Lucy Anderson clătină din cap.

— Imposibil, rosti ea. Niciunul dintre noi n-a

murit. Aş fi aflat.

— Dintre noi?

— Cei în situaţia mea.

— Cineva, totuşi, a murit.

— Oamenii mor tot timpul.

Chelneriţa îi aduse cafeaua. Luă o înghiţitură. Era bună. O privi din nou pe fată şi zise:

— Îţi doresc noroc, Lucy, orice dracu' ai face sau oriunde dracu' ai merge.

— Asta-i tot? Nu mai ai întrebări?

— Am venit aici doar să mănânc.

Mâncă de unul singur fiindcă Lucy Anderson plecă înainte să-i sosească friptura. Până la zece şi jumătate terminase de mâncat şi se întoarse la motel. Trecu pe la recepţie ca să plătească pentru încă o noapte. Închiria întotdeauna camera pentru o noapte chiar dacă avea de gând să rămână mai mult timp într-un loc. Era un ritual care-i oferea confort, menit să-i confirme libertatea absolută de mişcare.

Se întoarse în camera lui şi făcu un duş, dar era prea agitat ca să poată dormi. Aşa că se îmbrăcă la loc şi ieşi să se plimbe. Într-un impuls de moment se opri la o cabină telefonică şi căută în carte numele lui David Robert Vaughan. Era acolo. Vaughan, D.R. cu adresa pe Fifth Street.

Două străzi mai la sud. Poate că ar fi fost bine să arunce o privire.

Fifth Street era, probabil, un loc drăguţ în care să locuieşti. Copaci, curţi, garduri mici,

cutii de scrisori, case mărunte şi cochete care se odihneau tăcute în lumina lunii. Casa lui Vaughan avea în faţă o cutie de scrisori mare, montată pe un stâlp de lemn. Cutia avea scris *Vaughan,* pe ambele feţe, cu litere autocolante, înclinate. Fuseseră lipite cu grijă şi aliniate perfect. Lucru rar întâlnit de Reacher. Perfecta aliniere a celor şapte litere, una lângă alta, sugera o planificare riguroasă.

De asemenea, casa şi curtea se situau la acelaşi standard de calitate. Curtea era acoperită cu pietriş auriu, iar tufele şi arbuştii ornamentali, tunşi atent şi egal, răsăreau printre pietre.

Reacher nu era specialist în grădinărit, dar putea face diferenţa între îngrijit şi neglijent. Casa în sine era joasă, cu un singur nivel şi avea cam cincizeci de ani vechime. Zidurile şi acoperişul nu erau noi, dar fuseseră refăcute suficient de recent cât să capete o patină frumoasă. În interior nu se vedea nicio lumină, în afară de o mică sclipire verde la una dintre ferestre. Probabil bucătăria, probabil ceasul unui cuptor cu microunde.

Pe vremuri, Reacher îşi câştigase existenţa urmărind clădiri întunecate. Îşi dezvoltase un instinct, iar acel instinct îi spunea că locuinţa lui Vaughan era goală. Atunci unde era David Robert?

Poate lucrau amândoi de noapte. Unele cupluri alegeau să-şi sincronizeze astfel programul. Poate că David Robert era asistent

sau medic sau lucra noaptea la construcţia de autostrăzi. Sau poate era şofer de cursă lungă, actor sau muzician şi făcea turnee lungi.

Reacher nu era o fiinţă sociabilă, dar în acel moment simţea nevoia să se afle printre oameni. Nu era nici unsprezece jumătate şi totuşi nu se vedea nici ţipenie de om. Se întoarse spre nord, pe Second Street, privi în vest şi observă camioneta lui Vaughan exact în locul în care o lăsase parcată. Vizibilă în luminile de la bufet. Îşi dădu seama că bufetul era singurul loc în care putea găsi oameni.

Găsi trei. Chelneriţa, un tip între două vârste singur într-un separeu care avea o sumedenie de cataloage cu tractoare împrăştiate pe masa din faţa lui şi o fată de origine hispanică, înspăimântată, singură într-un alt separeu care nu avea nimic în faţă.

Brunetă, nu blondă, spusese Vaughan.

Era mărunţică şi avea doar optsprezece sau nouăsprezece ani. Tenul aproape smead şi părul negru, drept, încadrau o faţă cu frunte înaltă şi ochi imenşi. Ochii erau căprui şi păreau două hăuri de teroare şi tragedie. Reacher îşi închipui că are un zâmbet frumos, dar că nu-l exersa prea des. Era îmbrăcată cu o jachetă cu emblema echipei de baseball San Diego Padres, iar pe dedesubt purta un tricou albastru. Pe masa din faţa ei nu se afla nimic.

Reacher se apropie de capătul tejghelei la care stătea chelneriţa.

— Fata aia, şopti el. Nu a comandat?

— Nu are bani.

— Întreab-o ce vrea. Plătesc eu.

Apoi se aşează într-un alt separeu de unde putea să o urmărească fără să fie remarcat.

O văzu pe chelneriţă adresându-i-se, observă surprinderea de pe chipul fetei, apoi îndoiala, apoi refuzul. Chelneriţa trecu pe lângă separeul lui Reacher şi-i şopti:

— Zice că îi este imposibil să accepte.

Reacher spuse:

— Du-te înapoi şi zi-i că nu-i nimic necurat la mijloc. Nu mă dau la ea. Spune-i că am fost şi eu înfometat şi lefter.

Chelneriţa făcu întocmai. De data asta fata acceptă. Arătă cu degetul câteva preparate din meniu. Apoi se răsuci spre el şi îşi înclină capul în semn de mulţumire, plină de demnitate, după care rămase din nou nemişcată.

Chelneriţa se întoarse glonţ la Reacher, iar el comandă cafea. Femeia şopti:

— Nota de plată a fetei va fi nouă cincizeci. A ta, un dolar şi jumătate.

Reacher scoase o hârtie de zece şi trei de unu din buzunar şi le împinse pe masă. Chelneriţa le luă, îi mulţumi şi întrebă:

— Deci când ai fost înfometat şi lefter?

— Niciodată, răspunse Reacher.

— Ai inventat asta ca să o faci să se simtă mai bine?

— Câteodată trebuie să-i convingi pe oameni.

— Eşti un tip de treabă, adăugă ea.

Reacher o urmărea pe fata hispanică de la

distanţă cum mănâncă un sandvici cald cu ton şi brânză topită şi bea un shake de ciocolată. Bună alegere: proteine, carbohidraţi, puţin zahăr. Dacă ar fi mâncat aşa în fiecare zi ar fi ajuns să cântărească o sută de kilograme înainte de a împlini treizeci de ani, dar ţinând cont de efortul depus în timpul drumului, un meniu consistent era o alegere înţeleaptă.

Reacher văzuse o mulţime de oameni făcând ce făcea fata hispanică, în cafenele şi bufete, lângă staţiile de autobuze sau gări. Se adăpostea la căldură, făcea economie de energie şi pierdea vremea. Îndura.

Apoi se mişcă. Alunecă pe bancheta de vinilin după care se ridică în picioare cu o mişcare uşoară şi delicată. Ajunsese la un soi de hotărâre şi se apropie de separeul lui Reacher. Se opri cam la un metru distanţă şi rosti:

— Mulţumesc pentru masă.

Vocea îi era asemenea fizicului.

Reacher întrebă:

— Ai bani pentru micul dejun de mâine?

Ea rămase o clipă nemişcată, apoi dădu din cap că nu.

— Dar pentru motel?

— De-asta nu mai am bani. Am plătit pentru trei nopţi. Mi-am dat toţi banii.

— Trebuie să mănânci.

Fata nu zise nimic. Reacher socoti: zece dolari o masă fac treizeci pe zi, ori trei zile, nouăzeci, plus zece pentru cheltuieli neprevăzute sau telefoane. Scoase cinci bancnote de douăzeci

din sulul de bani şi le răsfiră pe masă. Fata spuse:

— Nu pot să accept. N-am cum să ţi-i dau înapoi.

— Dă-i mai departe. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigură.

— Peste nişte ani, când te vei afla într-un local şi vei vedea pe cineva care are nevoie de o masă. Îl vei ajuta la rândul tău.

Fata încuviinţă din cap.

— Aş putea face asta. Se apropie şi luă banii. Mulţumesc, mai spuse.

— Nu-mi mulţumi mie. Mulţumeşte-le celor care m-au ajutat de-a lungul timpului.

— Ai fost vreodată în oraşul Disperare?

— De patru ori în ultimele două zile.

— Ai văzut pe cineva pe-acolo?

— Am văzut o mulţime de oameni.

Fata se apropie sprijinindu-şi şoldurile suple de tăblia mesei, apoi puse pe suprafaţa melaminată o geantă ieftină de vinilin şi începu să scotocească în interiorul ei. Dădu la iveală un plic din care scoase o fotografie.

— L-ai văzut pe bărbatul ăsta?

Era o fotografie standard cincisprezece pe nouă. Hârtie lucioasă, fără bordură. Planul îndepărtat verde era o bucată de iarbă, iar prim-planul o bucată de tricou. Tricoul era purtat de un tip uscăţiv cam de nouăsprezece, douăzeci de ani.

Nu tocmai uscăţiv. Deşirat şi adus de spate.

Părea să aibă cam un metru şaptezeci şi

şaizeci de kilograme. De origine hispanică, dar putea la fel de bine să fie maiaşă sau aztecă. Avea părul negru strălucitor şi pometii accentuaţi.

Fata repetă:

— L-ai văzut?

Reacher întrebă:

— Cum te cheamă?

— Pe mine? Maria.

— Şi pe el?

— Raphael Ramirez.

— E iubitul tău?

— Da. L-ai văzut?

Reacher îl privi din nou pe Raphael Ramirez. Douăzeci de ani. Unu şaptezeci, şaizeci de kilograme. Părul, pometii.

— Nu, rosti el. Nu l-am văzut.

Fata părăsi localul. Reacher o urmări plecând, apoi o ridică pe chelneriţă de la cartea pe care o citea şi îi mai ceru cafea.

— N-o să mai poţi dormi, îl avertiză ea.

— Cât de des trece pe aici agentul Vaughan când e de serviciu, noaptea? întrebă el.

Chelneriţa zâmbi.

— Cel puţin o dată, răspunse. Luă cafetiera goală şi se întoarse la cartea ei, lăsându-i o cană aburindă pe masă. El se apropie şi mirosi aroma. Când ridică privirea observă maşina de serviciu a lui Vaughan alunecând pe şosea. Încetini ca şi când constatase întoarcerea camionetei sale. Dar nu opri. Merse mai

departe.

Reacher mai bău trei căni cu cafea. Citi un exemplar mototolit al ziarului din ziua precedentă din scoarţă în scoarţă, apoi se ghemui într-un colţ al separeului şi aţipi preţ de vreo oră.

Părăsi bufetul la patru dimineaţa.

N-o să mai poţi dormi, îi spusese chelneriţa.

Dar nu din cauza cafelei, îşi zise.

Se ridică ducându-se la tejghea de unde luă cheile camionetei lui Vaughan. Chelneriţa ridică privirea, dar nu spuse nimic.

Cinci minute mai târziu, Reacher sărea din nou peste rostul de dilataţie şi străbătea din nou Disperarea. Main Street era pustie şi tăcută. Nicio maşină pe şosea, niciun om pe trotuar. Secţia de poliţie era întunecată. Pensiunea era întunecată. Barul, închis şi încuiat. Hotelul devenise o simplă faţadă goală cu o duzină de ferestre negre. Biserica era pustie şi mută.

Reacher se îndreptă spre vest. Fabrica era întunecată. Zidul care o înconjura strălucea fantomatic în lumina lunii. Poarta de intrare a personalului era închisă, iar parcarea părăsită. Reacher merse de-a lungul zidului cotind stânga, dreapta, până ce prinse în lumina farurilor urmele lăsate de cele două Tahoe. Urmări uriaşa cifră opt pe care o descriau urmele lor, înconjurând fabrica şi complexul rezidenţial. Se opri în locul de întâlnire a celor două bucle, chiar la strâmtoarea dintre zidul de metal al fabricii şi zidul de piatră al complexului

rezidenţial. Stinse farurile şi opri motorul. Apoi coborî geamurile şi aşteptă.

Auzi zgomotul avionului la ora două şi cinci. Un singur motor la mare distanţă. Îşi lungi gâtul şi observă o lumină pe cer, departe spre sud. Un avion de mici dimensiuni care se apropia, estompat de întunericul fierbinte al nopţii. Din spatele zidului de piatră se aprinseră lumini. O bandă continuă de lumină. Reacher observă avionul virând stânga, corectându-şi ruta spre dreapta şi aliniindu-se pe direcţia luminilor. Când se afla cam la o sută de metri distanţă, Reacher îl identifică: un Piper, probabil Cherokee, cu patru locuri.

Cobora de la stânga la dreapta într-un vârtej ameţitor de lumină, aer şi zgomot. Trecu peste zidul de piatră şi dispăru din raza lui vizuală. Un minut mai târziu zgomotul motorului căpătă o notă agresivă şi supărată. Reacher şi-l imagină sărind pe pista plină de asperităţi. Apoi auzi motorul oprindu-se, iar tăcerea se revărsă prin geamurile maşinii sale.

Luminile pistei se stinseră.

Nu mai văzu şi nu mai auzi nimic.

Rămase în aşteptare zece minute după care porni maşina, dădu cu spatele şi întoarse conducând pe partea întunecată, fabrica aflându-se între el şi casă. Se hurducă prin parcările imense şi pustii, tăie pe lângă capătul fabricii şi intră pe şosea. După şase kilometri îşi zise că se afla suficient de departe ca să se

simtă în siguranţă. Trase pe dreapta şi opri. Stinse luminile şi adormi.

La ora şase dimineaţa se afla înapoi la fabrică. Reflectoarele porniseră deja, iar locul era scăldat într-o lumină puternică albăstruie, ca ziua.

Parcarea se umplea cu repeziciune. Reacher parcă, strecurându-se între un Chrysler de teren şi o camionetă Ford lovită. Coborî şi puse cheile în buzunar. Apoi se alătură unui grup de bărbaţi care se îndreptau spre intrarea personalului. Un sentiment neplăcut. Ca şi când ai intra pe un stadion de baseball purtând echipamentul echipei adverse.

Poarta era formată din două panouri de gard metalic, prinse în balamale. Aici, pământul era bătătorit şi plin de praful făcut de milioane de paşi. Nici urmă de grabă sau nerăbdare. Bărbaţii trebuiau să respecte programul, dar era limpede că niciunul nu dorea asta. Rândul înainta încet, un metru, doi, trei.

Tipul din faţa lui Reacher trecu de poartă.

Imediat după intrare se găseau alte ziduri metalice, de înălţimea unul om, asemenea staulelor de vite, repartizând mulţimea în stânga şi în dreapta. Şuvoiul din dreapta ducea către un loc de aşteptare unde Reacher îşi zise că se aflau muncitorii zilieri care aşteptau să fie chemaţi. Locul era deja pe sfert plin cu bărbaţi care stăteau tăcuţi şi răbdători.

Reacher o luă la stânga.

Jgheabul din stânga se îngusta până pe la un metru şi jumătate lăţime. Ducea şuvoiul de bărbaţi pe lângă un ceas de pontaj vechi şi demodat montat într-un rastel imens plin cu cartele personale. Fiecare dintre ei îşi extrăgea propria cartelă şi o oferea maşinăriei, aştepta până când vechea ştampilă o ponta, apoi o punea înapoi la locul ei.

Reacher trecu glonţ prin faţa maşinăriei. Îl urmă pe tipul din faţa sa vreo treizeci de metri după care porni spre colţul nord-estic al curţii. Era incredibil de uriaşă. Suprafaţa totală trebuie să fi fost cam de trei sute de pogoane.

Camioane şi macarale se aflau în mişcare. Unele macarale erau mai mari decât orice văzuse vreodată Reacher pe un şantier. Unele camioane erau mari cât nişte buldozere. Mai erau, de asemenea, prese gigantice construite pe platforme de beton. Observă grămezi de caroserii stricate de înălţimea unui bloc cu zece etaje. Pământul era îmbibat cu ulei şi benzină şi presărat cu bucăţi spiralate de şpan. În porţiunile uscate, era lucios. Peste tot se simţea miros de abur, fum şi substanţe chimice. Zgomotul huruiturilor şi loviturilor de ciocan ieşea în valuri, se lovea de zidul metalic al fabricii de unde ricoşa înapoi. În spatele uşilor deschise ale furnalelor flăcările dansau.

Ca o viziune a purgatoriului.

Câţiva indivizi păreau că se îndreaptă către anumite îndeletniciri, în vreme ce alţii se adunau în grupuri. Reacher îi ocoli, merse de-a

lungul zidului nordic, mic şi neînsemnat în mijlocul haosului. Undeva în faţa lui se deschidea poarta pentru vehicule. Cinci semiremorci stăteau parcate una după alta, aşteptând să plece. Pe şosea ar fi părut uriaşe şi înfricoşătoare. În interiorul curţii păreau nişte jucării. Cele două Tahoe de patrulare erau parcate una lângă alta, nişte puncte mici şi albe în imensitatea locului. Alături se afla un depozit de containere navale. Erau stivuite câte cinci, unul peste altul. Fiecare dintre ele părea minuscul.

La sud de poarta vehiculelor se aliniau un şir lung de barăci prefabricate. Erau suspendate pe nişte picioare scurte pentru a le aduce la acelaşi nivel. La extremitatea stângă a şirului de barăci se găseau două vopsite în alb cu nişte cruci roşii pe uşi. Unitatea de prim ajutor. Alături se vedea parcat un vehicul alb. Ambulanţa. Lângă ea se alinia un lung şir de rezervoare cu carburanţi şi substanţe chimice. În spatele lor se vedea un pluton sinistru de indivizi cu măşti negre de sudură care manevrau aparate de sudură în vârful unei grămezi de fiare contorsionate. Flăcările albastre aruncau umbre hidoase. Reacher se apropie de zidul nordic şi continuă să meargă. După ce parcurse un sfert din drum se trezi în faţa unei piramide din butoaie roşii de ulei. Erau stivuite câte zece, unul peste altul, decalate ca nişte trepte de scară. Reacher se opri şi privi în jur, apoi se ridică pe marginea piramidei. După care urcă până la jumătate, se

întoarse şi aruncă o privire de ansamblu asupra locului.

Ceea ce părea a fi graniţa sudică reprezenta de fapt o compartimentare interioară. De aceeaşi înălţime cu zidurile exterioare, aceeaşi structură de panouri, acelaşi cilindru orizontal. Dar reprezenta doar o delimitare interioară cu o poartă închisă. Între ea şi zidul exterior se afla un perimetru închis de cel puţin o sută de acri. În spatele porţii se găseau macarale grele şi stive înalte de containere navale, aşezate cu grijă pentru a bloca vederea directă asupra activităţii de la sol.

Poarta interioară avea în faţă un fel de punct de control. Reacher putea desluşi două siluete mărunte mişcându-se în cercuri mici, plictisite, cu mâinile în buzunare. Îşi ridică din nou privirea peste zidul interior. Macarale, panouri, scânteieri îndepărtate. În afară de astea, nimic. Aşteptă urmărind traficul din interiorul fabricii. Se mişcau o mulţime de lucruri, dar niciunul nu se îndrepta către poarta interioară. Rămânea în permanenţă închisă.

Se întoarse şi coborî treptele stivei de butoaie. Reveni pe terenul denivelat. Apoi observă doi bărbaţi.

Unul era mare, celălalt uriaş. Cel mare ducea o staţie de emisie-recepţie, iar uriaşul o cheie fixă, mare cât o bâtă de baseball. Tipul avea pe puţin unu nouăzeci şi cinci şi peste o sută de kilograme. Arăta ca şi când n-ar fi avut nevoie de cheia fixă ca să dezmembreze o caroserie

strivită.

Tipul cu staţia întrebă:

— Tu cine dracu’ eşti?

Reacher rosti:

— Spune tu. Cine eşti?

— Sunt supraveghetorul fabricii. Acum zi, tu cine eşti?

Reacher dădu la iveală steaua de cositor din buzunar şi spuse:

— Sunt cu cei din departament. Noul gardian. Mă familiarizez cu împrejurimile.

— N-am auzit să fie gardieni noi.

— M-au angajat peste noapte.

Tipul ridică staţia de emisie, apăsă un buton şi vorbi rapid, cu voce joasă. Nume, coduri, ordine. Reacher nu le înţelegea, dar bănuia idee generală. Aruncă o privire spre vest şi văzu cele două Tahoe întorcându-se, ocolind şi pregătindu-se să-şi reia patrularea.

Supraveghetorul rosti:

— Hai să mergem la biroul de pază.

Reacher rămase nemişcat.

Supraveghetorul vorbi din nou:

— Un nou-venit în garda civilă ar trebui să-şi dorească să vadă biroul de pază. Să-şi facă relaţii. Dacă eşti ceea ce pretinzi că eşti.

Reacher nu se clinti. Privi din nou la vest şi văzu cele două Tahoe îndreptându-se în direcţia lor, la un kilometru distanţă. Se uită spre sud şi văzu grupuri de bărbaţi îndreptându-se spre el, printre care şi echipa cu măşti de sudură negre. O mulţime de alţi muncitori veneau din alte

direcţii, în jur de două sute de bărbaţi care aveau tot felul de scule în mâini. Ciocane, chei, brenere, dălţi de treizeci de centimetri lungime.

Supraveghetorul zise:

— Nu te poţi bate cu toţi.

Reacher încuviinţă din cap. Patru la unu sau chiar şase la unu era suportabil. Dar nu două sute la unu. Rosti:

— Aşadar, să mergem. Vă stau la dispoziţie, cinci minute.

Supraveghetorul spuse:

— Ba o să ne stai la dispoziţie cât vrem noi.

Făcu semn uneia dintre Tahoe care se apropie imediat. Uriaşul deschise portiera, iar Reacher se urcă pe bancheta din spate. Uriaşul se strecură lângă el înghesuindu-l în cealaltă portieră. Supraveghetorul se urcă în faţă, lângă şofer, şi trânti portiera, iar maşina demară în trombă spre şirul de barăci administrative situate la sud de poarta vehiculelor. Trecură prin mijlocul mulţimii de bărbaţi care se apropia, iar Reacher le văzu feţele holbându-se la el.

Tahoe se opri exact în faţa biroului de pază, în capătul nordic al rândului de barăci, cel mai aproape de poartă. Alături se afla o grămadă mare de chingi folosite cândva pentru a ancora deşeurile metalice de platformele semiremorcilor. Reacher ţâşni din maşină înaintea uriaşului şi se trezi la baza câtorva scări de lemn care duceau la uşa unui birou. Le urcă, împinse uşa şi intră într-o cutie metalică.

Supraveghetorul îi indică lui Reacher un scaun şi plecă din nou. Uriaşul târî un scaun în faţa lui şi se afundă în el astfel încât să blocheze uşa. Aşeză cheia fixă pe podea. Reacher şedea pe un scaun de lemn într-un colţ.

Aşteptă douăzeci de minute, apoi uşa se deschise, iar uriaşul trase scaunul din drum. Supraveghetorul intră din nou:

— Domnul Thurman vrea să te vadă, îi spuse lui Reacher. Vino după mine.

Reacher îl urmă pe supraveghetor afară din baracă după care intră în cea aflată în imediata vecinătate. Era o cutie metalică identică cu prima, dar mai bine pusă la punct, cu covor, fotolii de piele şi un birou de mahon. Pe pereţi se aflau tablouri, toate înfăţişându-l pe Isus. Pe colţul biroului se găsea o Biblie. În spatele biroului stătea un bărbat pe care Reacher îl bănui a fi domnul Thurman. Purta un costum cu vestă. Se apropia binişor de şaptezeci de ani, era durduliu, rumen şi prosper. Avea părul alb, de lungime potrivită, pieptănat şi aranjat în bucle. Afişa un zâmbet larg şi plin de răbdare. Putea foarte bine să fie gazda unui show TV sau un pastor evanghelist.

Supraveghetorul aşteptă un semn, apoi plecă din nou. Reacher se aşeză într-un fotoliu şi spuse:

— Sunt Jack Reacher. Îţi acord cinci minute.

Tipul din spatele biroului zise:

— Sunt Jerry Thurman. Încântat de cunoştinţă.

Reacher rosti:

— Acum mai aveţi patru minute şi cincizeci şi şase de secunde.

— Domnule, de fapt mai am cât timp doresc. Vocea lui Thurman era moale şi mieroasă. Când vorbea obrajii îi tremurau. Ai creat probleme în oraşul meu, iar acum intri prin efracţie în fabrica mea.

— E vina ta, remarcă Reacher. Dacă nu i-ai fi trimis pe imbecilii ăia la restaurant, mi-aş fi mâncat prânzul şi aş fi fost plecat de-acum două zile. Nu aveam niciun motiv să rămân. Aici nu domneşti chiar peste Tărâmul Fermecat.

— Nici nu-mi propun. Aici este o întreprindere industrială.

— Asta am constatat.

— Dar ai constatat-o acum câteva zile. Sunt convins că oamenii din Speranţa ţi-au spus totul despre noi. De ce mai dai târcoale?

— Sunt o persoană curioasă.

— Evident, rosti Thurman. Ceea ce ne-a făcut suspicioşi. Deţinem aici procese de producţie speciale, care ar putea fi considerate secrete industriale.

— Nu mă interesează reciclarea metalelor.

— Am aflat şi noi asta, zise el. Am făcut investigaţii. Eşti ceea ce declari. Un individ în trecere care a fost în armată acum zece ani.

— Aşa este.

— Dar eşti foarte insistent şi ai luat insigna unui gardian în timpul unei confruntări.

— Pe care el a început-o. La ordinele tale.

— Aşa încât ne punem întrebarea de ce te străduieşti atât de mult să afli ce se petrece aici.

— Iar eu mă întreb de ce te străduieşti atât de mult să ascunzi.

Thurman scutură din cap.

— Nu ascundem nimic, rosti el. Şi o să ţi-o dovedesc. Te voi însoţi personal într-un tur al fabricii.

Îl conduse pe Reacher afară şi începu să-i descrie activităţile care se desfăşurau în birouri, care erau în ordinea prezentării Management Operaţional, Aprovizionare şi Facturare. Scoase în evidenţă punctul de prim ajutor descriindu-i dotările şi capabilităţile, făcând un comentariu sarcastic referitor la persoanele pe care Reacher le trimisese acolo.

Se urcară în Chevrolet-ul Tahoe al lui Thurman, care era negru nu alb şi Thurman porni. Reacher stătea lângă el. Se îndepărtau încet de poarta pentru vehicule. Ajunseră apoi în dreptul rezervoarelor de depozitare, iar Thurman făcu o descriere a conţinutului lor, respectiv benzină şi motorină şi o substanţă chimică, lichidă, numită tricloretilenă care era un foarte important degresor de metale, plus oxigen şi acetilenă pentru brenere.

După primele şaizeci de secunde, Reacher era mort de plictiseală.

Închise sonorul lui Thurman şi începu să evalueze situaţia de unul singur. Prinsese deja ideea generală. Fierul vechi era dezmembrat şi topit, iar materialul rezultat se vindea la fabrici

unde se transforma în lucruri noi, iar la final lucrurile noi deveneau fier vechi şi se întorceau din nou aici.

Nu era chiar tehnologie spaţială.

După ce parcurseseră cam doi kilometri ajunseră la compartimentarea internă. Din spatele zidului nu se mai vedeau scântei şi nici nu mai ieşea fum. Activitatea părea, oarecum, abandonată. Întrebă:

— Ce se petrece în spatele zidului de acolo?

Thurman spuse:

— Acolo este zona de reziduuri. Materialul care nu se mai poate prelucra merge acolo. Dar tehnologia noastră este foarte bine dezvoltată. Nu avem prea multe reziduuri.

— Sunteţi de meserie chimist sau metalurg?

Thurman zise:

— Sunt creştin american neoprotestant şi om de afaceri, în această ordine. Dar angajez cei mai buni oameni. Cercetarea şi dezvoltarea merg foarte bine.

Reacher încuviinţă din cap fără să spună nimic.

Thurman întrebă:

— Şi tu eşti neoprotestant?

— Nu, răspunse Reacher. Tatăl meu obişnuia să spună: Ce sens are să te converteşti când poţi, pur şi simplu, să te maturizezi?

— Se mai află printre noi?

— Se află într-o groapă neagră la cimitirul Arlington.

— Veteran?

— Puşcaş marin.

— Îţi mulţumesc pentru serviciile sale.

— Nu-mi mulţumi mie. Eu n-am nicio legătură cu asta.

Thurman adăugă.

— Ar trebui să te gândeşti să-ţi faci puţină ordine în viaţă, ştii, înainte de-a fi prea târziu. Cartea Apocalipsei spune că se apropie timpul. Se arată semne. Şi posibilităţi ca evenimentele să se precipite.

Rosti cuvintele grav şi apăsat cu siguranţa celui care ar fi avut acces nelimitat la informaţii din interior.

Reacher nu spuse nimic. Merseră înainte, depăşind un mic grup de bărbaţi care se luptau cu un munte de fier vechi, apoi ajunseră la gura ocolului de vite care ducea la poarta personalului. Thurman opri maşina, scoase din viteză şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ai văzut suficient? întrebă el.

— Mai mult decât suficient, rosti Reacher.

— Atunci, îţi spun la revedere, spuse Thurman. Drumurile noastre nu se vor mai întâlni. Îi întinse mâna lui Reacher, iar acesta i-o strânse. Era moale şi caldă, flască, la fel ca un balon plin cu apă.

Reacher deschise portiera şi se strecură afară, după care se întoarse în parcare.

Camioneta lui Vaughan avea toate geamurile sparte.

CAPITOLUL ŞAPTE

Pe drumul de întoarcere, preţ de treizeci de kilometri, Reacher merse încet, prin frig şi vânt. Era ca şi cum ar fi mers cu motocicleta fără ochelari de protecţie. Faţa îi amorţise de frig, iar ochii îi lăcrimau când ajunse înapoi în Speranţa.

Trecu pe lângă bufet, puţin înainte de ora nouă a dimineţii. Maşina de teren a lui Vaughan nu era acolo. Continuă să meargă spre sud, traversă Third Street şi Fourth Street şi făcu stânga pe Fifth Street. Opri camioneta exact în dreptul cutiei de scrisori cu literele perfect aliniate. Apoi coborî şi aşeză palma pe capota motorului Reginei Vic. Era caldă încă. Se urcă din nou în camionetă, dădu cu spatele după care răsuci volanul şi intră pe aleea care ducea la casa lui Vaughan. Parcă cu botul la trei centimetri de uşa garajului, se strecură afară, şi urmă aleea care şerpuia printre arbuşti spre uşa de la intrare. Cu cheile maşinii agăţate de deget, atinse scurt soneria, o singură dată. Dacă era trează ar fi auzit sunetul. Dacă adormise, n-ar fi deranjat-o.

Era trează.

Uşa se deschise, iar ea se ivi din întuneric. Avea părul ud de la duş şi pieptănat pe spate. Purta un tricou lălâu, alb, cu mânecă scurtă.

Ea rosti:

— Cum ai dat de mine?

El răspunse:

— Din cartea de telefon.

Zări cheile de la maşină pe degetul lui.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise el.

— Acum ce mai e?

— Cineva ţi-a spart toate geamurile.

Trecu pe lângă el şi ieşi. Se întoarse cu faţa la şosea. Cercetă stricăciunile şi mârâi:

— Rahat.

Apoi realizând că se afla în mijlocul străzii în ţinută de somn, se repezi înapoi în casă.

— Cine a făcut-o? întrebă ea.

— Unul din miile de suspecţi. Am trecut pe la fabrică.

— Eşti un idiot.

— Ştiu. Îmi pare rău. O să-ţi plătesc geamurile sparte.

Îşi scoase inelul cheilor de pe deget şi i le întinse. Ea nu le luă. În schimb spuse:

— Mai bine ai intra.

Bucătăria părea să fie inima casei. Dulapurile erau ordonate, dar se vedea suficient deranj pentru ca încăperea să pară locuită. Şi mai existau ceea ce mama lui Reacher numea „tuşe”: flori uscate, sticle pentru ulei de măsline nefolosite, linguri vechi. Mama lui spunea că astfel de lucruri conferă personalitate unei camere. Reacher nu fusese prea convins cum de altceva în afară de o fiinţă umană putea să aibă personalitate, dar peste ani înţelesese ce voise să spună mama lui. Iar bucătăria lui Vaughan

avea personalitate. Personalitatea ei, îşi zise.

Avea impresia că o singură minte planificase totul, aşa cum o singură pereche de mâini făcuse totul. Nu exista nicio dovadă de compromis sau părere contrară. De fapt, nu exista nicio dovadă a existenţei unei a doua persoane.

Reacher putea vedea interiorul camerei de zi, printr-o arcadă. Observă un singur fotoliu, un televizor şi nişte cutii încă sigilate.

Vaughan întrebă:

— Vrei cafea?

— Întotdeauna.

Vaughan umplu cafetiera cu apă. Era un obiect mare din oţel cu inscripţia CUISINART embosată pe el cu litere mari. Puse cafea cu linguriţa într-un coşuleţ auriu apoi apăsă un buton. Rosti:

— Aseară gardienii din Disperare au plecat spre casă după vreo oră.

— M-au găsit la bar, spuse Reacher. A fost o capcană.

— Şi tu ai căzut în ea.

— Ei au căzut în ea. Mi-am dat seama ce voiau să facă.

— Cum aşa?

— Pentru că acum douăzeci de ani obişnuiam să am de-a face cu indivizi mai răi decât vei găsi vreodată în Disperare.

— Ce s-a întâmplat cu gardienii? întrebă Vaughan.

— Li s-au alăturat colegilor cu normă

întreagă, la infirmerie.

— Toţi patru?

— Toţi şase. Au primit întăriri de la faţa locului.

— Eşti o adevărată maşinărie criminală. Ai luat cu asalt şi ai atacat opt persoane, ai făcut praf două maşini de poliţie şi totuşi te plimbi bine mersi prin zonă.

— Asta şi urmăresc, răspunse Reacher. Mă plimb bine mersi, dar nu prin Disperare, ci prin Speranţa. Nu vor decât să ţină oamenii la distanţă. Nu sunt interesaţi de lege sau justiţie. Au sărit pe mine şase contra unu şi am plecat de-acolo cu două vânătăi. Sunt cu toţii slăbiţi şi bolnavi. Recepţionera de la motel presupune că poluează mediul înconjurător. Probabil că sunt o mulţime de otrăvuri acolo.

— Ăsta să fie lucrul pe care-l ascund?

— Posibil, răspunse Reacher. Dar este cel puţin ciudat ca victimele să dorească să ascundă adevărul.

— Oamenii se tem pentru locul de muncă, zise Vaughan. Mai cu seamă într-un oraş industrial. Nu au alternativă. Deschise un dulap şi scoase o cană de cafea. Era albă, perfect cilindrică şi făcută din porţelan de foarte bună calitate, subţire ca hârtia. O umplu la maşinărie, şi după aroma care se răspândea Reacher era convins că avea să fie o cafea grozavă. Ea îşi aruncă privirea spre living, dar aşeză totuşi cana pe masa din bucătărie. Reacher cercetă cutiile şi fotoliul singuratic din camera de zi şi spuse:

— Te-ai mutat de curând?

— Acum un an şi jumătate, răspunse Vaughan. Sunt puţin cam înceată la despachetat.

— De unde?

— Din Third Street. Eu şi David aveam acolo o căbănuţă mică cu etaj, dar ne-am hotărât să o schimbăm cu ceva mai mare.

Reacher întrebă:

— Aşadar, unde este David?

— Acum nu e aici.

— Cu ce se ocupă?

— Cu mai nimic în ultima vreme.

Se aşeză pe unul din scaune, departe de cana cu cafea, şi trase în jos de poalele tricoului. Părul începuse să i se usuce, devenind din nou ondulat. Nu avea nimic pe sub tricou şi nu se simţea jenată. Reacher era sigur de asta. Se aşeză în faţa ei.

Ea întrebă:

— Altceva?

— Un sfert din fabrică este ascunsă. O zonă secretă. Cred că Thurman a pus mâna pe un contract cu Pentagonul ca să recicleze fier vechi de la armată, chestii ieşite din garanţie. Un contract cu Pentagonul este cel mai rapid mod de-a te îmbogăţi în zilele noastre. Apropo de unitatea Poliţiei Militare de alături. Thurman dezmembrează lucruri expirate prin spate, iar oamenii ar putea deveni curioşi.

— Deci asta-i tot? Afaceri guvernamentale legale?

— Nu, rosti Reacher. Nu e tot. Luă prima

înghiţitură de cafea. Era perfectă. Fierbinte, tare, fină şi o ditamai cana. Mai sunt cel puţin două lucruri care se desfăşoară acolo. Cel puţin două fracţiuni care acţionează, separat şi, probabil, fără să ştie una de cealaltă. Cum s-a întâmplat azi-dimineaţă, de exemplu, Thurman m-a verificat. A văzut că activitatea mea a devenit inofensivă acum zece ani, aşa că nu mai reprezentam un real pericol pentru el. Aşa că a făcut-o pe amabilul şi mi-a oferit un tur al fabricii. Dar între timp cineva îţi făcea geamurile zob. Stânga nu ştia ce face dreapta.

— Aşadar care să fie celelalte două fracţiuni?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar bărbatul lui Lucy Anderson şi băiatul mort sunt amestecaţi cumva. Bărbatul lui Anderson reprezintă un alt exemplu despre faptul că nu ştie stânga ce face dreapta. Pe el l-au adăpostit şi l-au trimis mai departe, dar au alungat-o pe nevastă-sa din oraş. Ce sens au toate astea?

— Nu ştiu.

— Când a fost ultima oară când o persoană normală a ajuns în Disperare şi a rămas în oraş?

— Nu ştiu, răspunse Vaughan.

— În registrul hotelului era o înregistrare de acum şapte luni.

— Cam aşa ar trebui.

— Iar aseară am întâlnit-o pe fata cea nouă, rosti Reacher. Un copil nevinovat. O cheamă Maria. Sunt ferm convins că băiatul mort era iubitul ei. Mi-a arătat o poză cu el. Îl chema Raphael Ramirez.

— I-ai spus?

— Nu. M-a întrebat dacă l-am văzut. Adevărul este că nu. Era întuneric.

— Deci încă nu ştie nimic sigur?

— Eu cred că ştie, undeva în adâncul sufletului.

— Ce s-a întâmplat cu cadavrul?

— Nu cred că a părăsit oraşul Disperare. Singura maşină frigorifică şi singura brancardă din oraş aparţin fabricii. Iar fabrica dispune de furnale care pot vaporiza complet un cadavru în cinci minute.

Vaughan amuţi, apoi se ridică şi îşi turnă un pahar cu apă. Rămase lângă dulap privind afară pe fereastră. Jerseul de bumbac al tricoului era uşor transparent. Lumina îi bătea din spate aşa că arăta extraordinar. Ea întrebă:

— Ce altceva a mai spus Maria?

Reacher răspunse:

— Nimic. Nu am mai întrebat-o altceva.

— De ce?

— Nu avea sens. Nevestele şi iubitele nu ne vor spune nimic. Au un interes legitim. Bărbaţii şi iubiţii lor nu încearcă doar să se ascundă în Disperare. Caută ajutor de acolo. Caută să intre pe un soi de filieră secretă pentru fugari. Femeile vor să păstreze secretul.

— Ce fel de fugari?

— Nu ştiu ce fel. Dar Anderson era tipul potrivit, iar Raphael Ramirez cel nepotrivit.

Vaughan se apropie de masă, îi luă cana şi o umplu din nou. Apoi îşi umplu şi paharul ei cu

apa din frigider şi se aşeză din nou.

— Pot să te întreb ceva personal?

Reacher zise:

— Te rog.

— De ce te implici atât de mult? Ce te interesează ce se întâmplă în Disperare? Lucruri rele se întâmplă în permanenţă, peste tot.

— Sunt curios, asta-i tot.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Maria, spuse Reacher. Ea e răspunsul. Este un copil nevinovat. Care suferă.

— Iubitul ei este urmărit de autorităţi. Tu ai spus-o.

— Ramirez mi s-a părut inofensiv.

— Poţi să-ţi dai seama doar privind o fotografie?

— Câteodată. Ar fi ieşit Maria cu un băiat rău?

— N-am cunoscut-o.

— Dar Lucy Anderson?

Vaughan nu spuse nimic.

— Şi în plus nu-mi plac oraşele-satelit, mai zise Reacher. Detest societăţile feudale. Nu-mi plac patronii umflaţi şi contrabandişti care-o fac pe boierii cu oamenii. Şi nu-mi plac oamenii care ajung atât de distruşi încât să se resemneze.

— Când vezi ceva ce nu-ţi place simţi nevoia să repari lucrurile?

— Te cred şi eu că da. Ai vreo problemă în sensul ăsta?

— Nu.

Ridică mâna liberă pe care o ţinea în poală şi

o aşează pe masă. Reacher se întrebă dacă fusese un gest conştient sau involuntar. O chemare la interceptare.

Nici urmă de verighetă. *Acum nu e aici.*

Îşi aşează propria mână pe masă.

Ea întrebă:

— De unde ştim că erau fugari? Poate că au fost activişti de mediu sub acoperire care verificau nivelul de poluare. Poate că Anderson a reuşit să-i păcălească, iar Ramirez nu. Mă îngrijorează dacă cei de acolo folosesc otrăvuri. Avem aceeaşi pânză freatică.

— Thurman a pomenit de ceva numit tricloretilenă. Nu ştiu dacă este sau nu periculoasă.

— O să verific.

— De ce i-ar fi fost atât de frică de poliţişti nevestei unui activist de mediu?

— Nu ştiu.

— Anderson era musafir. I-au oferit protecţie.

— Iar Ramirez a fost lăsat să moară.

— Aşadar de ce să-l ajute pe unul, iar pe celălalt să-l marginalizeze?

— Pentru că Ramirez era, într-un anume fel, diferit, remarcă Vaughan. Îşi sorbi apa. Mai periculos pentru ei.

— Poate mă înşel, rosti Reacher. Poate că n-au vrut să-l marginalizeze. Poate nici n-au ştiut că se află acolo. Poate trebuia să se afle acolo dintr-un anumit motiv şi când a simţit că nu mai are forţă a încercat să se întoarcă aici, dar nu a mai avut putere.

Vaughan ridică mâna de pe masă.

— Trebuie să stăm de vorbă cu Maria.

— N-o să scoatem nimic de la ea.

— Putem încerca. O găsim la bufet. Hai să ne întâlnim acolo, după aia.

— După ce anume?

— Amândoi avem nevoie de odihnă.

Reacher spuse:

— Pot să te întreb ceva personal?

— Dă-i drumul.

— Soţul tău este cumva la închisoare?

Vaughan tăcu un moment, apoi zâmbi, un zâmbet puţin surprins, puţin trist.

— Nu, răspunse. Nu este.

Cafeaua nu îl ţinu nici pe departe treaz. Făcu un duş lung şi fierbinte după care se băgă în pat. Dură mai puţin de un minut până să adoarmă.

Coborî din pat pe la ora patru şi făcu din nou un duş fierbinte. Săpunul de la motel era alb şi ambalat în hârtie, iar el folosi toată bucata. Şamponul mirosea slab a mere. Se clăti şi rămase, o vreme, sub jetul de apă. Când opri robinetul auzi o bătaie în uşă. Îşi înfăşură şoldurile cu un prosop, traversă camera şi deschise.

Vaughan.

Purta uniformă. Maşina de serviciu era parcată în spatele ei. Îl privea cu nedisimulată curiozitate. Nici nu era de mirare. Avea o mulţime de crestături şi tăieturi plus o

adâncitură de la o gaură de glonţ de calibru 38 în partea stângă a pieptului şi o reţea de cicatrice pe partea dreaptă a abdomenului întretăiată de urmele a şaptezeci de copci aplicate rapid şi mizerabil în chirurgia spitalului de campanie. Amintiri din copilărie lăsate de pistolul unui psihopat şi de şrapnelul unei bombe. Supravieţuise. Fusese un bărbat norocos, iar norocul i se putea citi pe tot corpul.

Vaughan îşi ridică privirea spre faţa lui.

— Veşti proaste, zise ea. Am fost la bibliotecă. Tricloretilena este denumită pe scurt TCE. Provoacă toate tipurile de cancer. Plus boli de inimă, de ficat, de rinichi. A existat un caz în Tennessee.

— Asta-i departe de-aici.

— Problema este gravă, Reacher.

El încuviinţă din cap.

— Ştiu.

— Iar noi bem apă din pânza freatică.

Rămase tăcută.

El spuse:

— Altceva?

— Maria a dispărut. Nu dau de ea nicăieri.

Vaughan rămase în cadrul uşii, iar Reacher înşfăcă hainele şi se îmbrăcă în baie, de unde întrebă:

— Unde ai căutat-o?

— Peste tot, răspunse Vaughan. La motel nu e, la bufet nu e, nici la bibliotecă, şi în rest, nu mai am unde.

— Ai vorbit cu recepţionera?

— Încă nu.

— Acolo trebuie să mergem întâi. Cucoana le ştie pe toate.

Recepţionera de la motel nu avea informaţii folositoare. Maria părăsise hotelul înainte de ora şapte dimineaţa, având la ea doar poşeta. Nu se întorsese. Vaughan îi ceru să deschidă uşa de la camera fetei. Femeia îi întinse cheia de acces. Fără să facă caz.

Camera Mariei era identică cu cea a lui Reacher doar că avea câteva lucruri în plus. O pereche de jeanşi agăţată în debara. Pe raftul de deasupra se găseau o pereche de chiloţi de schimb, un sutien şi un tricou curat, toate împăturite cu grijă. Pe podeaua debaralei odihnea o geantă albastră goală, mică, tristă şi uzată.

Pe raftul de lângă chiuveta din baie se aflau săpunuri, şampoane şi creme.

— Plecare temporară, observă Vaughan. Intenţionează să se întoarcă.

— E limpede, spuse Reacher. A plătit pentru trei nopţi.

— S-a dus în Disperare. Să-l caute pe Ramirez.

— Asta cred şi eu.

— Dar cum? Nu există autobuze sau altceva. Şi nici urmă de trafic.

— Poate că a fost ceva, zise Reacher. Eu am venit cu un bătrân cu maşina. Se ducea să-şi viziteze familia şi după aia, spre vest, în Denver. Dacă a fost destul de nebun să mă ia pe mine în

maşină, sigur a luat-o şi pe Maria.

— În cazul în care s-a nimerit să plece azi-dimineaţă.

— Hai să aflăm.

După ce înapoiară cheia de acces se urcară în maşina lui Vaughan. Demară spre vest în direcţia magazinului de feronerie. Trotuarul era înţesat de scări, găleţi şi roabe. Proprietarul îi asigură că îşi expusese marfa dis-de-dimineaţă. Văzuse o fată mărunţică şi brunetă îmbrăcată cu o jachetă albastră de baseball. Stătuse pe trotuarul de vizavi privind spre est, dar era limpede că voia să meargă în direcţie opusă. Atitudinea tipică a cuiva care vrea să facă autostopul. După care, în jurul orei opt, omul văzuse o maşină verde-închis ce se îndrepta spre vest. O descrise ca fiind asemănătoare cu maşina de serviciu a lui Vaughan.

— Un Grand Marquis, observă Reacher. Aceeaşi maşină, acelaşi individ.

Proprietarul magazinului nu văzuse maşina oprind, dar deducţia era corectă.

— Fata e în pericol? întrebă Vaughan.

— Nu ştiu, răspunse Reacher. Dar probabil nu se află în cea mai bună zi a vieţii ei.

— Nu putem merge în Disperare cu maşina de serviciu.

— Ce alternativă avem?

— Doar camioneta.

— Ai ochelarii de soare la tine? E curent fără parbriz.

— Prea târziu. Am dus-o la reparat.

Reacher spuse:

— Maria avea domiciliul în oraşul Speranţa. Acum a dispărut. Departamentul de Poliţie ar trebui să fie îndreptăţit să meargă în Disperare ca să facă cercetări.

— Avea domiciliul? Cu o singură pereche de chiloţi de schimb?

— Care e cel mai rău lucru ce se poate întâmpla?

Vaughan începu să spună ceva, apoi dădu din cap şi oftă.

Parcurseră şaisprezece kilometri cu faţa la soarele care apunea, fără alt inconvenient afară de acela că le intra soarele în ochi. Al şaptesprezecelea a fost altfel. Departe, în amurg, Reacher observă o pată la orizont: primele clădiri de cărămidă.

Dar şi ceva în plus.

De la doi kilometri distanţă semăna cu o umbră, ca un nor singuratic ce acoperea soarele şi proiecta un contur neregulat pe pământ. Îşi lungi gâtul şi privi în sus. Cerul era limpede. Doar lumina gri-albăstruie a apusului.

Vaughan merse în continuare.

Când se aflau la un kilometru, conturul se mărise. Lumina soarelui îi sublinia forma. Aducea cu o grămadă mare şi joasă de ceva întunecat. De la mai puţin de un kilometru părea că se mişcă.

De la cinci sute de metri devenise vizibilă.

Era o mulţime de oameni.

Din reflex, Vaughan încetini. Mulţimea număra cam trei sute de persoane. Bărbaţi, femei şi copii. Erau grupaţi sub formă de triunghi îndreptat spre est. În faţă se găseau în jur de şase persoane. În spatele lor încă douăzeci. În spatele celor douăzeci alţi şaizeci. După cei şaizeci se întindea o mare de oameni.

Vaughan se opri la cincizeci de metri distanţă.

Mulţimea se strânse. Oamenii se traseră unul lângă altul, dar fără să se apuce de mâini. Asta pentru că în mâini ţineau arme.

Bâte de baseball, tacuri de biliard, cozi de topor, cozi de mătură, vătraie, ciocane de tâmplărie. Oamenii se roteau bătând pasul pe loc şi agitând armele deasupra capului. Şi scandau.

Reacher coborî geamul doi centimetri şi auzi:

— *Afară, afară, afară.*

Apăsă repede butonul şi ridică geamul la loc.

Vaughan era livid㠄

— Incredibil, rosti.

— Este oare un obicei ciudat din Colorado? întrebă Reacher.

— Nu l-am mai văzut până acum. Ce facem?

Reacher privi o clipă, apoi spuse:

— Mergi înainte şi vom vedea ce se întâmplă.

Vaughan ridică piciorul de pe frână, iar maşina alunecă în faţă.

Mulţimea înaintă la rândul ei.

Vaughan opri din nou, la mai puţin de patruzeci de metri distanţă.

Erau oameni obişnuiţi îmbrăcaţi în haine de

lucru şi în tot felul de alte haine, jachete de jeans, dar în ansamblu păreau cu desăvârşire sălbatici. Ca un trib ciudat din Epoca de Piatră ameninţat şi agresiv.

— Sirena, rosti Reacher. Porneşte sirena.

Vaughan făcu întocmai. Era un dispozitiv modern, îngrozitor de puternic, alternând de la un *woop – woop – woop* iniţial până la un cârâit electronic înnebunitor şi isteric.

Niciun efect. Mulţimea nu se clinti.

Reacher spuse:

— Nu poţi să-i ocoleşti?

Ea clătină din cap.

— Ne-am împotmoli în nisip şi ar tăbărî pe noi.

Opri sirena.

Vocile deveniră mai puternice:

— *Afară! Afară! Afară!*

Se aflau suficient de aproape ca să-i poată vedea limpede. Feţe schimonosite de ură şi furie, de frică şi supărare. Lui Reacher nu-i plăceau mulţimile. Constatase în Bosnia şi Somalia de ce sunt în stare mulţimile furioase. Spuse în şoaptă:

— Bagă în marşarier şi dă cu spatele.

Vaughan mută maneta şi se retrase. Mulţimea înaintă. Reacher cercetă mulţimea. Simţea că se apropie o schimbare.

Vaughan întrebă:

— Ce facem?

Reacher nu avu timp să răspundă. Apăru schimbarea. Vocile tăcură. Urmă o secundă de linişte. Apoi cei şase oameni din faţă ridicară

armele, se auzi o comandă după care porniră la atac.

Mulţimea se aruncă în urma lor, urlând, tropăind, cu ochii măriţi şi gurile căscate. Ajunseră la mai puţin de doi metri de ei. Apoi Vaughan călcă acceleraţia. Maşina ţâşni înapoi, motorul mugi tare, cu cauciucurile din spate scrâşnind şi scoţând fum. Atinse cincizeci de kilometri pe oră, apoi făcu o întoarcere de urgenţă la o sută optzeci de grade, băgă în viteză şi acceleră îndreptându-se spre est. Nu se opri cale de şapte kilometri. Pe ultimii doi încetini.

Vaughan se lăsă să alunece în scaun.

— Avem nevoie de Poliţia statală, spuse ea. Ne confruntăm cu dictatura gloatei, plus o femeie dispărută. Orice ar fi însemnat Ramirez pentru oamenii ăia, nu putem presupune că o vor trata cum trebuie pe iubita lui.

— Nu putem presupune nimic, zise Reacher. Nici măcar nu ştim dacă se află acolo.

— Aşadar ce-avem de făcut?

— Să verificăm. Sunăm la Denver.

— Ce este în Denver?

— Maşina verde, răspunse Reacher. Şi bătrânul care o conducea. Dacă a plecat de-aici pe la opt dimineaţa trebuie să fi ajuns până acum. Îi dăm un telefon, întrebăm dacă a luat-o pe Maria în maşină şi, dacă a luat-o, unde anume a lăsat-o.

— Ştii cum îl cheamă?

— Nu.

— Numărul maşinii?

— Nu, dar şi-a vizitat în Speranţa cei trei nepoţi. Trebuie să te întorci în oraş şi să verifici familiile cu trei copii. Întreabă-i dacă bunicul a trecut pe la ei cu Grand Marquis-ul. Unul dintre ei va spune da. După care o să afli numărul de telefon.

— Tu ce faci?

— Mă întorc în Disperare.

Coborî din maşină la puţin peste doisprezece kilometri vest de Speranţa şi la tot atâţia kilometri est de Disperare. Exact în mijlocul tărâmului nimănui. O privi pe Vaughan îndepărtându-se, apoi începu să meargă.

Pe la ora şapte se afla la un kilometru şi jumătate distanţă de locul în care, ceva mai devreme, se adunase mulţimea, în Disperare. Părăsi şoseaua şi porni prin nisipul întărit spre sud-vest, chinuindu-se să nu încetinească. În faţa lui, oraşul era întunecat şi tăcut. Pe la şapte şi jumătate se găsea la cinci sute de metri depărtare, în nisip, şi îşi dădu seama că nu auzise avionul decolând. Nici urmă de motor sau lumină pe cer. De ce nu?

Aproape de ora opt punea la punct primul plan de abordare. Îl aşteptau să apară din est, de aceea sosea din sud-vest. Asta nu era de-ajuns ca să se afle în siguranţă, dar era ceva mai bine decât să dea nas în nas cu ei. Reacher îşi zise că în tot oraşul fuseseră răspândite persoane responsabile cu ordinea, dar nu în

mod egal. Ar fi trebuit distribuite în întuneric asemenea unui cordon uman de jur împrejurul oraşului. Destul de aproape unul de celălalt pentru ca grupurile să păstreze contactul vizual. Un cerc cu diametrul de un kilometru şi jumătate abia ar fi reuşit să cuprindă tot oraşul. În niciun caz şi oraşul, şi fabrica. Acoperirea ar fi fost insuficientă.

N-ar fi fost o problemă atât de mare, gândi Reacher.

Se opri după o stâncă, la patruzeci de metri distanţă, în spatele unui şir lung de locuinţe muncitoreşti. Erau clădiri joase, fără etaj, cu fose septice alături, pentru că pământul arid era ieftin, iar sistemele de canalizare nu funcţionau bine. În spaţiul liber dintre case se vedeau paznici înarmaţi cu bâte şi ciomege. Împreună formau un lanţ, respectiv paznic înarmat, casă, paznic înarmat, casă, paznic înarmat, casă, paznic înarmat.

Considerau clădirile ca elemente de apărare.

Dar se înşelau.

Reacher se aşeză în spatele unei case complet întunecate. Se culcă la pământ după care porni în direcţia ei, târâş în linie dreaptă. Asta îi luă cinci minute. Destul de repede ca să facă treaba bine, destul de încet ca să o facă în siguranţă. Rămase aplecat până ajunse la streaşina din spate.

Apoi se ridică în picioare şi ascultă, aşteptând o posibilă reacţie din casă sau din afara ei. Nimic.

Puse mâna pe clanţă şi ridică. Dacă o uşă scârţâia, asta se întâmpla în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, din cauză că se lăsase din balamale. Ridicarea îi venea în ajutor. Aşa încât ridică şi împinse uşa, apoi păşi într-o bucătărie întunecată şi tăcută. O podea acoperită cu linoleum uzat, miros de prăjeală. Contururi fantomatice de blaturi şi dulapuri. Înaintă pe culoar. Simţi miros de covoare murdare şi mobilă veche din sufrageria aflată în dreapta lui. Uşa din faţă era făcută dintr-o placă simplă pe care se afla un dreptunghi cu vopseaua cojită. Răsuci clanţa şi ridică. Uşa se deschise în linişte.

Şi dacă dincolo de ea se afla o coadă de topor sau un glonţ?

Dincolo nu era nimic.

Stătea pe o porţiune betonată. În faţa lui se aflau o alee scurtă şi o stradă întunecată. De partea cealaltă a străzii, alte case. Niciun paznic între ele. Acum paznicii se aflau în spatele lui, privind cu toţii în direcţie greşită.

Reacher porni spre nord, direct către centrul oraşului. La un moment dat văzu un vehicul la două străzi distanţă. Se ascunse în spatele unui gard de lemn şi aşteptă să treacă maşina. După care porni mai departe, ascunzându-se în întuneric.

Pe strada cu secţia de poliţie ardea un singur bec. Arunca o lumină slabă şi galbenă. În secţia de poliţie era întuneric, iar uşa de la intrare încuiată. Reacher scoase cheile pe care le luase

de la gardianul din bar. Cercetă încuietoarea, privi cheile, apoi alese una lungă de alamă şi o încercă. Cheia se învârti, iar uşa se deschise larg.

La fel ca hotelul oraşului, DP Disperare se afla în epoca creionului şi hârtiei. Evidenţa celor arestaţi se afla într-un registru uriaş pe biroul de la registratură. Reacher îl duse lângă fereastră ţinându-l în aşa fel încât să poată citi la lumina slabă care venea de afară. Răsfoi paginile până îşi găsi propria înregistrare, datată cu trei zile în urmă: *Reacher, J, vagabond bărbat.*

Înregistrarea aflată imediat deasupra lui era datată cu trei zile înainte şi spunea: *Anderson, L, vagabond femeie.*

Dădu paginile înapoi căutându-l pe soţul lui Lucy Anderson. Nu se aştepta să-l găsească şi nici nu-l găsi. Soţul lui Lucy Anderson fusese ajutat, nu reţinut. Apoi se uită după Ramirez. Nici urmă. Deci tipul nu scăpase din arest. Pur şi simplu nu fusese arestat.

Răsfoi înapoi, cu răbdare, alegând o pagină la întâmplare, înregistrată în urmă cu trei luni. Văzu şase nume: Bridge, Churchill, White, King, Whitehouse, Andrews. Cinci bărbaţi şi o femeie, în medie cam unul la două săptămâni.

Merse din nou înainte, căutând-o pe Maria. Nu era acolo. Mai exista o singură înregistrare după a lui: *Rogers, G, vagabond bărbat.* Făcută cu doar şapte ore în urmă.

Reacher închise registrul şi porni spre capătul

scărilor ce duceau la subsol. Îşi găsi drumul pe pipăite şi deschise uşa de la sectorul celulelor. Toate luminile erau aprinse. Dar toate celulele erau pustii.

Următorul obiectiv al lui Reacher era să iasă din oraş, ceea ce însemna că trebuia să treacă din nou prin cordonul de paznici, de data asta în sens invers. Îi era uşor să se furişeze până la el, dar greu să treacă dincolo având atâţia ochi aţintiţi în spatele lui. Nu dorea să fie singurul lucru în mişcare în faţa unui public aflat în repaus. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi mişcat cordonul şi-ar trecut peste el ca un val peste o stâncă.

Căută prin mănunchiul de chei şi, după ce o găsi pe cea pe care o căuta, le puse pe celelalte în buzunar şi se îndreptă spre biroul registraturii. Găsi ceea ce căuta în al treilea sertar de jos: un pachet în care mai erau cinci ţigări Camel şi trei cutii de chibrituri.

Goli o porţiune de podea de sub birou şi aşeză registrul în mijlocul ei, cu paginile răsfirate. Puse deasupra toate bucăţelele de hârtie pe care le găsi – carneţele, afişe, ziare vechi – până construi o piramidă. Îndesă două cutii de chibrituri sub ea. Apoi aprinse o ţigară cu un chibrit din a treia cutie, fumă o treime, apoi o împături în cutia de chibrituri, după care le strecură în mijlocul piramidei şi plecă.

Lăsă uşa întredeschisă cam cinci centimetri ca să se formeze un curent de aer.

Reacher porni spre sud, către casa

gardianului corpolent. Ştia unde se află. O văzuse din spate, în prima noapte, când individul se întorsese de la lucru şi vomitase în curte. Se afla la cinci minute de mers, dar îi luă zece pentru că era nevoit să se furişeze ca să nu fie văzut. Camioneta veche era parcată lângă bucătărie.

Portiera şoferului nu era încuiată. Reacher se strecură în spatele volanului. Scaunul era desfundat, iar tapiţeria mirosea a transpiraţie, grăsime şi benzină. Reacher scoase mănunchiul de chei din buzunar şi o alese pe cea de la maşină. Cap de plastic, formă specifică. O încercă doar ca să fie sigur. Răsuci de două ori. Simţi cum se deblochează volanul, iar luminile de la bord se aprind. O răsuci înapoi, escaladă scaunele şi se întinse pe podeaua cabinei din spate.

Dură mai mult de treizeci de minute până ce locuitorii oraşului să-şi dea seama că secţia lor de poliţie era în flăcări. Până atunci clădirea arsese binişor. Din poziţia în care se afla, pe podeaua camionetei, Reacher văzu pălălaia cu mult înainte ca altcineva să reacţioneze.

Apoi se instală haosul.

Disciplina se prăbuşi instantaneu. Cordonul se nărui imediat ca un balon dezumflat. Reacher stătea nemişcat în timp ce oamenii se revărsau în jurul lui, la început puţini şi nesiguri, apoi mai mulţi şi grăbiţi. Alergau fără să vadă altceva decât flăcările strălucitoare din faţa lor.

Intersecţiile deveniră brusc aglomerate, iar râurile de oameni porniră într-o singură direcţie.

Reacher zâmbi. *Ca moliile la lumină,* gândi el. *Ad litteram.*

Apoi escaladă spătarele scaunelor şi răsuci cheia în contact. Motorul se roti o dată şi porni. Începu să meargă încet, cu farurile stinse, spre capătul nordic al fabricii prin deşertul nisipos. Pe şosea observă luminile unor girofaruri venind dinspre fabrică. Patru vehicule în mişcare. Se hurducă peste denivelările terenului, sări peste pietre până ce văzu strălucirea albă a peretelui care înconjura fabrica, răsărind în întuneric. Îşi aminti suprafaţa plană, înaltă de aproape treisprezece metri care avea pe coamă acel cilindru orizontal, continuu, cu diametru de un metru optzeci. O formă derivată din studiile asupra închisorilor. Reacher cunoştea teoria. Pietrele sau pereţii de cărămidă puteau fi escaladaţi, dar tuburile de un metru optzeci diametru erau netede şi alunecoase şi nu ofereau niciun punct de sprijin.

Aşadar continuă să meargă prin imensele spaţii de parcare pustii, sperând, în pofida aşteptărilor, ca poarta personalului să fie deschisă, iar dacă nu, ca măcar cheile gardianului să o poată descuia. Dar nu era şi nici nu avea broască. Ci o cutie metalică gri montată în zid, prevăzută cu tastatură cu zece butoane.

Reacher se înapoie la camionetă şi porni din

nou, sperând ca măcar poarta pentru vehicule să fie deschisă. Presupunea că cele două Tahoe albe ar fi plecat în grabă împreună cu ambulanţa şi poate o maşină de pompieri. Iar oamenii grăbiţi nu fac mereu curăţenie în urma lor. Încetini până aproape de oprire. Poarta pentru autovehicule era deschisă. Compusă din două părţi. Fiecare jumătate construită în consolă spre exterior apoi rotită o sută optzeci de grade pe o şină cu role. Ambele părţi erau larg deschise, lăsând o gaură de aproape treisprezece metri în zidul exterior.

Reacher parcă maşina gardianului cu botul în afară, blocând traiectoria porţilor. Îşi zise că erau probabil automate, sau programate să se închidă la un moment dat, iar el dorea să le menţină deschise.

Intră în fabrică, aruncând-şi privirea spre dreapta la şirul de barăci în care se găseau birourile şi la rezervoarele de stocare. În spatele lor, cam la un kilometru distanţă, se afla zona secretă. Făcu o jumătate de pas în direcţia ei.

Apoi izbucniră luminile.

Se auzi un *whoomp* pe măsură ce electricitatea se scurgea prin cabluri, iar peste o miime de secundă tot locul era luminat mai puternic decât ziua. O senzaţie cutremurătoare. Atât de puternică, încât o resimţea fizic. Reacher strânse pleoapele şi îşi acoperi capul cu ambele mâini.

Imediat ce îşi reveni, deschise din nou ochii cu o sforţare disperată şi îl zări pe Thurman sosind

spre el. Se întoarse şi îl observă pe supraveghetorul fabricii venind din altă direcţie. Se răsuci din nou şi îl zări pe uriaşul cu cheia fixă în mână blocându-i drumul spre poartă.

Thurman i se alătură, luând o atitudine de parcă ar fi fost doi vechi prieteni care asistau la un eveniment fericit. Spuse:

— Am crezut că drumurile noastre nu se vor mai întâlni niciodată. Ce cauţi aici?

Reacher tăcu o clipă. Răspunse:

— Mă gândesc să părăsesc statul. Ceea ce era perfect adevărat. Înainte de-a pleca m-am gândit să trec pe la infirmerie ca să-i spun ultimului meu adversar să nu-mi poarte pică.

— A mai rămas doar Underwood acolo, zise Thurman. Ceilalţi se află acasă deja, în convalescenţă.

— Care dintre ei este Underwood?

— Gardianul-şef. L-ai lăsat într-o stare deplorabilă.

— Era deja bolnav.

— Acum trebuie să pleci, spuse Thurman. Nu glumesc.

— Ba glumeşti, zise Reacher. Eşti un bătrân gras care-mi spune mie să plec. E chiar distractiv.

— Nu sunt singur aici.

Reacher se întoarse şi verifică. Supraveghetorul stătea la trei metri distanţă. Uriaşul la şase, ţinând strâns cheia fixă.

Reacher vorbi.

— Dispui de un şoarece de birou şi de un

bătrân bolnav cu o cheie mare. Nu mă impresionează.

— Ţi-ar putea face mult rău.

— Primii opt pe care i-ai trimis n-au reuşit mare lucru.

Thurman nu spuse nimic.

Reacher rosti.

— Acum mă duc la infirmerie. Şi tu la fel. Ori mergi de bună voie, ori te duc cu excavatorul.

Umerii lui Thurman tresăriră a neputinţă şi ridică palma în direcţia celor doi ca şi când ar fi spus unei perechi de câini să rămână pe loc. După care începu să înainteze către şirul de barăci, alături de Reacher.

Era o infirmerie adevărată. Pereţi albi, pardoseală acoperită cu linoleum alb, miros de dezinfectant. Avea patru paturi de spital. Unul era ocupat de gardianul corpolent. Doar că acum arăta mai mic decât înainte. Părul îi părea mai subţire. Respiraţia sacadată şi şuierătoare. La picioarele patului stătea agăţată o fişă medicală. Reacher se uită peste ea. Tipul avea o mulţime de lucruri în neregulă: febră, extenuare, stare de slăbiciune, insuficienţă respiratorie, dureri de cap, palpitaţii, băşici, dureri, stare de vomă cronică, diaree. Reacher aruncă fişa la loc şi întrebă:

— Aveţi vreun medic aici?

Thurman răspunse:

— Un asistent. Facem şi noi ce putem.

Reacher se opri lângă pat.

— Poţi vorbi?

Bărbatul răsuci capul încercând să vorbească, dar nu reuşi. Respiră adânc şi încercă din nou:

— Asta… apoi clipi şi o luă de la început părând că se răzgândeşte.

Rosti gâfâind:

— Tu ai făcut asta.

— Nu în întregime, răspunse Reacher.

Tipul îşi rostogoli din nou capul într-o parte şi-n alta.

— Nu, asta… după care se opri din nou chinuindu-se să respire.

Thurman îl apucă pe Reacher de cot.

— Trebuie să plecăm. Îl obosim.

— Tipul ăsta a lucrat cu TCE?

Thurman făcu o pauză.

— Ce ştii tu despre TCE?

— Puţin. E o otravă.

— E un degresant. Un produs industrial standard.

— Nu mai contează. A lucrat cu el?

— Nu. Iar cei care lucrează simt bine protejaţi.

— Atunci ce are?

— Ţi-a spus chiar el, tu l-ai adus în halul ăsta.

— Nu ai asemenea simptome de la o bătaie cu pumnii.

— Am auzit că a fost mai mult decât o bătaie cu pumnii.

Reacher închise ochii. Revăzu barul, lumina difuză, oamenii încordaţi şi tăcuţi, atmosfera încărcată cu praf şi miros de teamă şi ură.

Deschise ochii şi spuse:

— Trebuie dus într-un spital adevărat.

Thurman nu răspunse. Reacher îi aruncă o ultimă privire bărbatului din pat, apoi se îndepărtă şi ieşi pe uşă, coborî scările pornind spre zona luminată. Supraveghetorul şi uriaşul cu cheia se aflau în acelaşi loc. Reacher îl auzi pe Thurman închizând uşa infirmeriei, apoi clătinându-se pe scări, în urma sa.

Thurman întrebă:

— Acum o să pleci, domnule Reacher?

— Da, minţi el.

Tipul cu cheia privea peste umărul lui Reacher, la Thurman, aşteptând un semn, poate chiar sperând asta, plesnindu-se cu capătul cheii peste palmă.

Thurman făcuse probabil un semn cu capul pentru că individul se opri un moment, apoi se dădu la o parte. Reacher merse mai departe, întorcându-se la camioneta gardianului bolnav. O găsi acolo unde o lăsase, cu toate geamurile întregi.

CAPITOLUL OPT

Vaughan aştepta la o sută de metri distanţă de linia de demarcaţie. Parcase pe partea stângă a benzii de asfalt negru, cu farurile stinse. El încetini şi îşi scoase mâna pe fereastră în semn de recunoaştere. Ea făcu la fel, răspunzându-i în semn de confirmare. El trase maşina lângă a ei şi opri, atingându-i falangele cu ale sale. Pentru el atingerea însemna o treime îndeplinirea unei misiuni la superlativ, o treime expresia uşurării de a fi scăpat din nou teafăr din groapa cu lei şi doar o treime simplă stare de bine. Nu-şi dădea seama ce însemnase pentru ea. Ea nu-i dăduse nicio explicaţie. Dar îşi lăsase mâna acolo cu o secundă mai mult decât ar fi fost nevoie.

— A cui e maşina?

— A gardianului-şef. Îl cheamă Underwood.

— Du-te şi las-o dincolo de graniţă, rosti Vaughan. Te duc eu în oraş. O să luăm o pauză de gogoaşă.

Reacher făcu întocmai şi o lăsă acolo, cu cheile în contact. La mare depărtare în spatele lui se vedea o lumină roşiatică. Disperarea ardea încă. Nu aduse vorba despre asta. Pur şi simplu se întoarse, trecu din nou linia de demarcaţie şi se urcă în maşina lui Vaughan.

— Miroşi a ţigări, zise ea.

— Am găsit una, răspunse el. Am fumat o treime de dragul vremurilor demult apuse.

— Sunt cancerigene.

Porni spre est cu o mână pe volan şi cu cealaltă în poală.

— Am sunat la Denver, zise ea. În legătură cu Maria. Bătrânul a luat-o cu maşina. Dar n-a lăsat-o în Disperare. A vrut să meargă la unitatea Poliţiei Militare.

Luară cina la douăzeci de minute după miezul nopţii. Nu comandară gogoşi. Reacher ceru cafea, iar Vaughan un suc natural, un amestec de fructe exotice de care Reacher nu mai auzise până atunci.

— Stai foarte bine cu sănătatea, remarcă el.

— Mă străduiesc.

— Soţul tău este în spital? Are cancer de la fumat?

Ea clătină din cap.

— Nu, zise. Nu este.

Băuturile sosiră, iar ei începură să soarbă tăcuţi. Apoi Reacher întrebă:

— Bătrânul ştia cumva motivul pentru care Maria voia să meargă la PM?

— Nu i l-a spus. Dar este o destinaţie foarte ciudată, nu-i aşa?

— Foarte, recunoscu Reacher. Este vorba de o bază a Poliţiei Militare, operaţională. N-ar trebui să accepte vizitatori. Bătrânul chiar a văzut-o intrând?

— Sigur că da, zise Vaughan. A aşteptat ca un gentleman de modă veche.

— Totuşi se pune o întrebare şi mai interesantă: Dacă au lăsat-o să intre, ce voiau de

la ea?

— Ceva legat de spionaj?

Reacher îşi goli ceaşca. Clătină din cap.

— Nu le pasă de spionaj. Supraveghează şoseaua. Ceea ce înseamnă că îi îngrijorează furturile sau ceva foarte greu, ceva mult prea greu ca să fie vorba de o maşină obişnuită.

— Deci şi ceva prea greu ca să fie vorba despre un avion de dimensiuni mici?

Reacher încuviinţă din cap.

— Dar avionul este într-un fel amestecat. Acolo se petrec trei lucruri. Contractul cu armata, plus încă ceva, plus încă ceva.

— OK, spuse Vaughan. Aşează borcănelul cu sare, borcănelul cu piper şi pe cel cu zahăr în mijlocul mesei. Trei lucruri.

Reacher dădu imediat de-o parte borcănelul cu sare.

— Contractul cu armata este un lucru legal. Nimic controversat. Nimic îngrijorător în afară de faptul că cineva ar putea să fure ceva greu. Iar asta este problema poliţiştilor militari. Oamenii din oraş n-au niciun motiv să se neliniştească.

— Dar?

— Dar oamenii din oraş *sunt* neliniştiţi în legătură cu un anumit lucru.

— Ce lucru?

— N-am niciun indiciu. Ridică borcănelul de zahăr cu mâna dreaptă. Dar e cea mai mare dintre necunoscute. Toată lumea este implicată în ea. Apoi ridică borcănelul cu piper în mâna

stângă. Celălalt lucru este mai mic. Implică doar o parte a populaţiei. Toată lumea ştie despre zahăr, majoritatea *nu ştie* despre piper şi doar câţiva au cunoştinţă de zahăr *şi* de piper.

— În cazul ăsta poate că Thurman face un anumit lucru la care îl ajută cu toţii, dar câţiva lucrează şi la altceva fără ştirea lui?

Reacher încuviinţă din cap.

— Şi acest lucru la care lucrează acei câţiva îi implică şi pe aceşti tineri. Ei reuşesc sau nu să treacă prin el în funcţie de cine anume întâlnesc în primă fază: pe cei mulţi oameni de zahăr sau pe cei câţiva oameni de piper. Iar acum există unul nou. Pe nume Rogers, arestat de curând, dar pe care nu l-am văzut.

— Rogers? Am mai auzit numele ăsta.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Indiferent unde, a fost unul dintre cei fără noroc.

— Sorţii vor fi mereu împotriva lui.

— Exact.

— Cum stă treaba cu Ramirez?

— Ramirez n-a întâlnit pe nimeni, zise Reacher. Am verificat înregistrările. El nu a fost nici arestat, nici ajutat.

— De ce? Ce anume l-a făcut diferit?

— Excelentă întrebare, conchise Reacher. Dar răspunsul?

Reacher mai ceru cafea, iar Vaughan mai ceru suc. Ceasul din capul lui Reacher bătu ora unu a

dimineţii, iar cel de pe peretele bufetului îl urmă un minut mai târziu. Vaughan îşi privi propriul ceas şi rosti:

— Aş face bine să mă întorc pe baricade.

Reacher spuse:

— OK.

— Du-te şi te culcă puţin.

— OK.

— Vii cu mine în Colorado Springs? Am sunat un prieten de-al prietenului lui David. Ştie un tip care lucrează la laboratorul central. Mi-a spus să iau nişte apă pentru analize. Ca să aflăm cât de multă TCE foloseşte de fapt Thurman.

— Când?

— Mâine, astăzi, orice naiba ar fi acum.

— La ce oră?

— Plecăm la zece?

— Tot mai încerci să mă ţii departe de încurcături. Chiar şi în timpul tău liber?

— Am renunţat de mult la a te ţine departe de încurcături, dar mi-ar plăcea compania ta.

Reacher făcu un duş şi pe la ora două dimineaţa se afla în pat. Dormi fără vise şi se trezi pe la opt. Făcu din nou duş şi merse de-a lungul oraşului până la magazinul de feronerie. Intră, găsi stativele cu pantaloni şi bluze şi îşi alese câte unul din fiecare.

Se schimbă în camera de motel, lăsă lucrurile vechi lângă coşul de gunoi şi porni către recepţie. Recepţionera se afla pe scaunul său. În spatele umărului ei, cârligul de la camera

Mariei nu avea cheia pe el. Femeia îi observă privirea şi zise:

— S-a întors azi-dimineaţă pe la şase. Privi într-o parte şi-n alta, coborî vocea şi rosti: Într-o maşină blindată. Cu un soldat.

Reacher întrebă:

— Era un Humvee?

Femeia încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Soldatul nu a rămas. Ceea ce mă bucură. Nu permit aşa ceva. E prea tânără să se încurce cu un soldat.

Reacher îşi plăti factura şi se întoarse de-a lungul şirului de camere, recapitulând.

Conform declaraţiei sale telefonice, bătrânul o lăsase pe Maria la baza PM în jurul orei opt a zilei precedente. Ajunsese înapoi într-un Humvee la ora şase. Aşadar fusese ţinută acolo douăzeci şi una de ore.

Se opri în faţa uşii ei şi ciocăni. Un minut mai târziu uşa se deschise.

— Eşti bine? întrebă el.

Nu arăta deloc bine. Părea mică şi pierdută.

Fata nu răspunse.

El vorbi:

— Ai fost la baza PM şi ai întrebat de Raphael, dar nu te-au ajutat?

Ea nu răspunse.

El zise:

— Poate te ajut eu. Sau poate te ajută DP Speranţa. Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

— Nu pot să-ţi spun, spuse ea. Nu pot spune nimănui.

— Ok, rosti Reacher. Rămâi aici.

Plecă la bufet şi luă micul dejun.

La zece fără cinci se afla pe un scaun de plastic în faţa uşii de la motel. Vaughan apăru pe la şi trei minute, într-o Regina Vic neagră, simplă. O maşină de patrulare nesemnalizată, aşa cum ar fi condus orice detectiv. Opri lângă el şi coborî geamul cu un bâzâit.

El zise:

— Ai fost avansată?

— Este maşina comandantului. I s-a făcut milă de mine şi mi-a împrumutat-o. De vreme ce mi-ai distrus-o pe-a mea.

— S-a întors Maria, spuse el. PM a adus-o acasă dis-de-dimineaţă.

— A zis ceva?

— Nicio vorbuliţă.

Se ridică din scaun, ocoli maşina şi se strecură lângă ea. Vaughan arăta bine. Purta o pereche de jeanşi şi un tricou alb, model Oxford, deschis la doi nasturi.

Ea remarcă:

— Te-ai schimbat.

— În ce privinţă?

— În privinţa hainelor, prostule.

— Le-am cumpărat de dimineaţă, zise el. De la magazinul de feronerie.

— Cât de mult ai purtat vreodată în viaţa ta nişte haine?

— Opt luni, răspunse Reacher. Uniforma de deşert, în timpul Războiului din Golf.

— Ai fost în Golf de la început?

— De la început până la sfârşit.

Vaughan părăsi parcarea motelului şi o luă spre nord. Era fără îndoială o maşină de poliţist, iar şoselele erau pustii şi ea conduse cu o medie orară de o sută treizeci de kilometri aproape tot drumul până la Colorado Springs, punând cap compas munţii care se vedeau în faţă. Aerul era curat, iar priveliştea Vârfului cu Pini, spectaculoasă.

Laboratorul central de control al apei se găsea într-o clădire de piatră a guvernului. Apa era foarte importantă pe tot teritoriul statului Colorado. Nu exista prea multă. Vaughan scoase sticla ei cu apă, completă un formular, apoi tipul înfăşură sticla în formular, îl fixă cu un elastic şi plecă. Se întoarse să-i spună lui Vaughan că rezultatele i se vor transmite telefonic şi că o roagă să dea laboratorului câteva cifre despre consumul total de TCE din Disperare.

— Care sunt consecinţele? întrebă Vaughan. Dacă se află deja în apă?

Laborantul îi aruncă o privire lui Reacher.

— Cancer de prostată, zise el. Bărbaţii se duc primii.

Se întoarseră la maşină. Vaughan privea absentă. Reacher nu era lămurit de ce îi ceruse să o însoţească. Nu vorbiseră prea mult.

Porni şi merse o sută de metri de-a lungul unei străzi mărginite de copaci, apoi se opri la un semafor într-o intersecţie sub formă de T. Vestul era la stânga, iar estul la dreapta. Se

făcu verde, iar ea o luă la stânga.

— Unde mergem? o întrebă Reacher.

Ea nu răspunse. Conduse cale de un kilometru şi jumătate printre dealuri verzi şi o luă la stânga printr-o pădurice de pini pe un drum cenuşiu, desfundat şi nemarcat. După încă un kilometru şi jumătate încetini şi făcu dreapta pe o alee pe jumătate ascunsă. Trecu printre doi stâlpi de cărămidă. Cărămizile erau maro, iar mortarul galben. Standardul armatei din 1950. La douăzeci de metri distanţă se afla un panou modem: *Centrul Olimpic TC.* Un al doilea glăsuia: *Accesul permis numai personalului autorizat.* Aleea mergea drept încă vreo sută de metri spre un grup de clădiri ieşite de mult din dotarea armatei. Reacher recunoscu arhitectura.

Merseră împreună la intrarea principală. Trei trepte în sus, pe uşă, pe pardoseala de gresie verde pe care Reacher călcase de mii de ori până atunci. Tipic pentru armata Statelor Unite de la mijlocul anilor cincizeci, acum abandonată şi părăginită. În partea dreaptă se afla o tejghea din lemn de stejar la care stătuse cândva un sergent foarte ocupat. Acum era ocupată de o mulţime de lucruri ce aduceau a fişe medicale şi de un civil într-un tricou cenuşiu cu mânecă lungă. Era un tip uscăţiv şi ursuz de aproape patruzeci de ani, cu părul negru şi nespălat. Rosti:

— Bună ziua, doamnă Vaughan. Nimic mai mult. Nici urmă de căldură în glasul lui. Nici

urmă de entuziasm.

Vaughan dădu din cap fără să răspundă. Merse până în capătul culoarului care dădu într-o încăpere mare. Era murdară şi mirosea a dezinfectant şi a urină. Complet goală cu excepţia a doi bărbaţi imobilizaţi în cărucioare cu rotile. Erau amândoi tineri, stăteau amândoi cu gura deschisă şi cu privirea fixă. Amândoi aveau capetele rase, craniile deformate şi pline de cicatrice.

Reacher rămase împietrit. Îi privi pe bărbaţii din scaunele cu rotile. Se afla într-un azil. Privi praful şi mizeria. Se afla într-o groapă de gunoi. Se gândi la iniţialele de pe panoul. *TC. Traume Cerebrale.* Vaughan o luase înainte pe un coridor. Pe lângă pereţi se strânseseră cocoloaşe de praf. Unele erau presărate cu excremente de şoareci. O prinse din urmă la jumătatea drumului.

— Soţul tău a avut un accident?

— Nu chiar, răspunse ea.

— Atunci ce?

— Ia gândeşte-te.

Reacher se opri din nou. O clădire veche a armatei. Amândoi băieţii erau tineri.

— Răni de război, zise el. Soţul tău este militar. A fost în Irak.

Vaughan încuviinţă din cap.

— În Garda Naţională, zise ea. A doua misiune. Nu-i blindaseră Humvee-ul. A sărit în aer în Ramadi.

Camera lui David Robert Vaughan era un cub de patru metri vopsit în verde-închis. Avea o fereastră mică. Un pat îngust de spital fusese fixat la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. În el, sub un cearceaf făcut cort, se afla un bărbat cu umerii înguşti. Pe barbă şi obraji avea păr blond. Ochii săi albaştri erau larg deschişi.

O bucată din cutia lui craniană lipsea.

O porţiune de mărimea unei farfurioare nu se mai afla la locul ei. Lăsase în urmă o gaură mare deasupra frunţii în care se profila conturul creierului. Se revărsa în afară ca un balon umflat înnegrit, vânăt şi denivelat. Era acoperit cu o membrană artificială asemănătoare cu o reţea.

Vaughan zise:

— Bună, David. Am adus un prieten care voia să te vadă.

Nu veni niciun răspuns. Nici n-ar mai fi venit vreodată, îşi zise Reacher.

Tipul din pat era complet inert. Nici adormit, nici treaz. Nici nimic.

Vaughan se aplecă şi îşi sărută soţul.

Apoi se îndreptă spre un dulap şi extrase un plic de radiografii dintr-un teanc de fişe şi dosare medicale. Scoase filmul şi îl ridică ţinându-l la lumina ferestrei. Reprezenta o imagine multiplă care arăta creierul soţului ei din patru unghiuri diferite. Leziunea semnăturii Irakului, zise Vaughan. Distrugerea creierului uman prin explozie. Compresie, decompresie, răspândire, lovire de peretele cutiei craniene.

David le-a avut pe toate. Craniul său a fost spulberat şi i-au îndepărtat ce a fost mai rău. Mai târziu le-au montat câte o placă de plastic, după ce umflătura s-a retras. Umflătura lui David nu s-a mai retras.

Aşează filmul înapoi în plic după care îl îndesă la loc în teancul de hârtii. Scoase altul. Era o radiografie de torace. Coaste albe, organe gri şi nişte puncte mici şi albe care păreau a fi picături de lichid.

— Ăsta-i motivul pentru care nu port verighetă, zise Vaughan. A vrut să o ia cu el şi să o poarte pe un lănţişor la gât. Căldura a topit-o, iar suflul exploziei a aruncat-o în plămâni. Aşează filmul la loc în plic şi se duse la picioarele patului. O purta ca să-i aducă noroc, mai spuse ea.

Reacher întrebă:

— Unde a fost?

— Infanterie, ataşaţi la Divizia întâi Blindate.

— Aşadar a fost bombă contra Humvee?

Ea confirmă din cap.

— Un dispozitiv exploziv artizanal împotriva unei cutii de conserve. Ar fi fost la fel de protejat în halatul de baie.

— Când s-a întâmplat?

— Cu aproape doi ani în urmă.

Aparatul de respirat şuieră.

— Aşadar ai schimbat casa, observă Reacher. Te gândeai la un scaun cu rotile. Ai cumpărat una fără etaj şi ai desfiinţat uşa sufrageriei.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar nu s-a mai trezit niciodată. Ceea ce i s-a întâmplat lui David este o leziune generalizată. Cea mai gravă categorie. Trunchiul cerebral este OK, dar restul creierului nici nu ştie că se mai află acolo. Asta este starea în care va rămâne de-acum încolo. Nu se poate mişca şi nu poate vedea şi nu poate auzi şi nu poate gândi.

Reacher nu zise nimic.

Vaughan se duse spre capătul patului şi îşi aşeză mâna pe obrajii soţului ei, cu blândeţe şi tandreţe. Spuse:

— Vrei să te bărbiereşti, David?

— Nu face asta personalul de aici?

— Ar trebui, dar nu o fac. Şi vreau să arate decent. Se pare că este tot ce mai pot face.

Din dulapul vopsit în verde scoase o sacoşă de piaţă. Conţinea gel de bărbierit, un pachet pe jumătate plin cu aparate de unică folosinţă, săpun, prosop. Reacher descoperi o baie pe culoar şi cu prosopul umezit şterse faţa bărbatului. O dădu apoi cu gel albastru de bărbierit, masând uşor cu vârfurile degetelor după care se pregăti să folosească aparatul de ras. O acţiune total reflexă când o aplica pe el însuşi deveni incomodă când era vorba de altcineva.

În vreme ce el lucra cu aparatul de ras, Vaughan făcea curăţenie în cameră. În dulap se găsea o a doua sacoşă care conţinea cârpe, spray-uri, mătură şi perie. Deretică prin întreg cubul de patru metri cu multă minuţiozitate.

Reacher îşi termină treaba, iar Vaughan se opri un minut mai târziu, se dădu un pas înapoi şi observă:

— Ai făcut treabă bună, zise ea.

— Şi tu. Deşi nu trebuia să o faci tu.

— Ştiu.

Puseră lucrurile înapoi în sacoşele de piaţă după care le aşezară din nou în dulap. Reacher întrebă:

— Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Încă suntem căsătoriţi.

— Îmi cer scuze. De când?

— Doisprezece ani. Opt împreună, apoi el a petrecut doi în Irak, iar ultimii doi în starea asta.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Unii spun că ar trebui să-mi văd mai departe de viaţă. Să-mi accept soarta, ca Zeno. Dar apoi mă gândesc, întâi i-au făcut ce i-au făcut lui, iar eu acum să divorţez de el? Tu ce crezi că ar trebui să fac?

— Eu cred că ar trebui să faci o plimbare, răspunse Reacher. Chiar acum. Singură. Plimbarea de unul singur îţi face întotdeauna bine. Respiră un pic de aer curat. Admiră nişte copaci. Eu iau maşina şi vin după tine înainte să ajungi la a patra alee.

— Tu ce-o să faci?

— O să găsesc eu ceva să treacă timpul.

Vaughan îşi luă rămas-bun de la soţul său, apoi ieşi din cameră. Continuă să meargă. Reacher aşteptă până o văzu îndepărtându-se,

apoi se întoarse la uşa de la intrare. Se opri în faţa biroului şi întrebă:

— Cine-i şeful aici?

Tipul în tricou cu mânecă lungă zise:

— Cred că eu. Sunt şeful de tură.

Reacher întrebă:

— Câţi pacienţi aveţi aici?

— Şaptesprezece, răspunse individul.

— Conduceţi locul ăsta după un regulament?

— Bineînţeles. Birocraţie ca peste tot.

— Vrei să-mi arăţi şi mie unde scrie că este OK să lăsaţi camerele murdare şi să existe rahat de şoareci pe coridoare?

Tipul clipi, înghiţi în sec şi spuse:

— Nu are rost să faci *curat*, omule. Ei oricum nu *şi-ar da seama.* Ăsta e un răzor de legume.

— Răspuns greşit, spuse Reacher. Asta nu este un răzor cu legume. Ci o clinică pentru veterani. Iar David Robert Vaughan este fratele meu.

— Serios?

— Toţi veteranii sunt fraţii mei.

— Creierul lui e mort, omule.

— Şi tu la fel?

— Nu.

— Atunci ascultă la mine. Şi ascultă cu atenţie. Oamenii de aici merită tot efortul tău, şi sunt al naibii de sigur că şi rudele lor merită la fel.

— Ca fapt divers, cine eşti?

— Sunt un cetăţean căruia îi pasă, zise Reacher. Aş putea suna la ziare sau televiziuni.

Aş putea să te dau afară. Dar nu fac asemenea lucruri. Ofer în schimb posibilitatea unor alegeri personale. Vrei să ştii care sunt ale tale?

— Care?

— Faci ce-ţi spun eu sau o să fii pacientul cu numărul optsprezece.

Tipul se făcu alb ca varul. Unii ofiţeri pe care îi cunoscuse Reacher obişnuiau să ţipe. El considerase întotdeauna că e mai eficient să vorbeşti încet, cu voce joasă, adresându-te foarte limpede, ca unui copil idiot. Calm, voce răbdătoare, statură impunătoare. Funcţionase pe vremuri, funcţiona şi acum. Tipul în tricou cu mânecă lungă înghiţea anevoie.

Reacher vorbi:

— Pacienţii tăi şi-au slujit ţara cu onoare şi sacrificiu, aşa că o să-ţi mişti curul slăbănog şi o să-ţi organizezi oamenii ca să cureţe locul. Începând de acum. Voi reveni poate mâine sau poate luna viitoare, iar dacă nu-mi voi putea oglindi faţa în pardoseală, o să te întorc cu capul în jos şi o să te folosesc pe post de mop. După care o să-ţi trag un şut în cur atât de tare încât colonul o să-ţi ajungă între dinţi. S-a înţeles?

Tipul tăcu, ezită şi clipi. Apoi rosti:

— OK.

— Şi cu zâmbet, te rog, ceru Reacher.

Individul se strădui să schiţeze unul.

— Mai mare, insistă Reacher.

Bărbatul îşi întinse buzele uscate peste dinţii uscaţi.

— Aşa e bine, spuse Reacher. Şi de fiecare dată când o vei vedea pe doamna Vaughan te vei ridica şi o vei întâmpina foarte călduros, iar camera soţului ei va străluci de curăţenie, iar soţul ei va fi proaspăt bărbierit. Ai la dispoziţie şaizeci de secunde ca să începi, sau îţi rup o mână.

Tipul dădu un telefon, apoi folosi staţia de emisie-recepţie, iar după cincizeci de secunde cinci tipi se aflau deja în hol. Duceau cu ei găleţi şi mopuri, iar un minut mai târziu găleţile erau pline cu apă. Reacher plecă lăsându-i în plină acţiune. Se înapoie la maşină şi porni în căutarea lui Vaughan.

O prinse din urmă la un kilometru şi jumătate de-a lungul şoselei. Se strecură lângă el, iar el continuă să meargă parcurgând drumul înapoi printre pini, printre dealuri. Ea spuse:

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Nu ai pentru ce, zise el.

— Ţi-ai dat seama de ce ţi-am cerut să vii?

— Da. Ai vrut ca o altă persoană să înţeleagă de ce trăieşti cum trăieşti şi faci ceea ce faci.

— Şi?

— Ai vrut ca o altă persoană să înţeleagă de ce este OK să faci lucrul pe care urmează să îl faci în continuare.

— Ceea ce ar fi?

— Ceea ce ar fi depinde în totalitate de tine. Mie îmi convine orice variantă.

— Te-am minţit, mai devreme, rosti ea.

El zise:

— Ştiu.

— Ştii?

El încuviinţă înclinând capul spre volan.

— Ştiai de contractul lui Thurman cu armata. Şi de baza PM. Pentagonul te-a informat în legătură cu ele. Iar tu n-ai vrut să discuţi subiectul, ceea ce înseamnă că acolo nu se reciclează doar efecte militare vechi. Nu-i aşa?

Reacher clătină din cap.

— E vorba de muniţie de luptă din Irak. Fabrica lui Thurman este o unitate specializată. Secretă, situată la mama dracului.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Înţeleg situaţia.

— Acolo sunt şi Humvee-uri explodate, zise ea. Pentru mine sunt nişte adevărate monumente. Ca sanctuarele. Ale oamenilor morţi. Sau aproape morţi.

Continuară să meargă de-a lungul pantelor muntoase. Reacher observă:

— Asta nu explică secretomania lui Thurman. Şi nici prezenţa celor de la PM. Ce e de furat? Până la urmă, Humvee-ul este doar o maşină.

Vaughan nu spuse nimic.

Reacher continuă:

— Şi nu explică prezenţa avionului. Şi nimic nu explică toţi acei tineri.

— Aşadar o să continui să faci cercetări?

Încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Nu pentru mult timp, zise el. Pentru că am impresia că se va întâmpla curând ceva. Mulţimea aia de oameni mi-a lăsat impresia

asta. Cred că au fost atât de agitaţi pentru că erau aproape de a finaliza un anumit lucru.

Vaughan stătea tăcută în vreme ce Reacher conducea înapoi spre Speranţa. Ocoli Disperarea şi intră în oraş din est, pe calea lungă şi ocolită.

Se întoarseră în oraş pe la cinci după-amiază. Reacher trecu de First Street şi se îndreptă spre Third Street, direct la motel. Vaughan îl privi întrebător. Reacher spuse:

— Fac ceea ce ar fi trebuit să fac mai demult.

Intrară împreună. Recepţionera cea băgăcioasă se afla la tejghea. În spatele ei se afla un panou cu trei chei lipsă din cârlige. A lui Reacher de la camera doisprezece, plus a Mariei, camera opt, plus a unui client care ocupa camera patru.

— Povesteşte-mi despre femeia din camera patru.

Recepţionera îl privi şi tăcu un moment.

— E din California, zise ea. Se află aici de cinci zile. A plătit cash pentru toată săptămâna. E tânără. Douăzeci şi cinci, poate douăzeci şi şase de ani.

— Cum o cheamă?

— Doamna Rogers.

Odată întorşi în maşină, Vaughan zise:

— Încă una. Dar soţul ei nu a fost arestat până ieri, deşi se află aici de cinci zile.

Reacher spuse:

— Părerea mea este că se aflau pe drum până

acum cinci zile. A găsit oamenii potriviţi în Disperare şi a intrat în ascunzătoare. Ea a venit direct aici ca să-l aştepte. Apoi a fost scos la iveală de mobilizarea mulţimii de ieri, agăţat de oamenii nepotriviţi şi arestat.

— Aşadar unde se află acum?

— În celulă nu era. Probabil că s-a întors din nou la oamenii potriviţi.

Vaughan spuse:

— Ştiam că am auzit numele. Soţia a venit în oraş cu băiatul care aprovizionează supermarketul. Vine o dată la câteva zile din Topeka, Kansas. A adus-o cu maşina. Mi-a povestit el. Tot el mi-a spus şi cum o cheamă. Maria a venit la fel. Aşa am aflat de ea.

— Dar Lucy Anderson cum a venit? întrebă Reacher.

Vaughan tăcu.

— Nu ştiu. Poliţia din Disperare a aruncat-o la linia de demarcaţie.

— Aşadar a intrat dinspre vest. Ceea ce ridică o întrebare, nu-i aşa? rosti Reacher. Maria a intrat în oraş dinspre est, din Kansas, dar l-a rugat pe bătrânul cu maşina verde să o lase la baza PM situată la vest de Disperare. De unde ştia ea oare că baza este acolo?

— Poate i-a spus Lucy Anderson. Probabil o fi văzut-o.

— Nici nu cred că şi-au vorbit măcar.

— Atunci poate i-o fi spus Ramirez despre ea, sugeră Vaughan. El a venit dinspre vest şi o fi văzut-o.

— Dar de ce ar fi fost ăsta un subiect de conversaţie cu iubita lui?

— Nu ştiu.

Reacher întrebă:

— Comandantul tău e băiat de treabă?

— De ce?

— Pentru că vom fi nevoiţi să-i împrumutăm din nou maşina.

— Când?

— Mai târziu, diseară.

— Mai târziu decât ce?

— Decât orice. Dar întâi de toate vom merge la cumpărături.

Ajunseră la magazinul de feronerie exact când se închidea. Bătrânul cu haina maro îşi strângea expoziţia de pe trotuar. Reacher intră şi cumpără de la soţia bătrânului o lanternă plată cu două baterii şi o rangă de vreo şaizeci de centimetri. Apoi ieşi din nou afară şi cumpără scara minune care se putea monta în opt poziţii diferite. Era uşoară, din aluminiu, şi se strângea într-un ambalaj mic. O puse pe bancheta din spate a Reginei Vic.

CAPITOLUL NOUĂ

Vaughan îl invitase să ia cina cu ea, la ora opt. Fusese foarte formalistă în legătură cu această problemă. Îi spusese că are nevoie de intervalul care mai rămăsese ca să facă pregătiri. Reacher îşi petrecu timpul în cameră. Aţipi un pic, apoi făcu un duş, se bărbieri şi se spălă pe dinţi. Şi se îmbrăcă. Îşi trase pantalonii pe el, apoi cămaşa, îşi trecu degetele prin păr şi contemplă rezultatul în oglindă. Înfăţişarea lui era cea pe care o afişa. Unora le plăcea, altora nu.

Merse două străzi, de la Trei la Cinci, apoi coti spre est. Păşi printre arbuşti şi pietriş, apoi apăsă butonul soneriei.

Vaughan ajunse la uşă în nouă secunde fix. Purta o rochie evazată, fără mâneci, neagră, până la genunchi şi pantofi negri cu tocul jos asemănători papucilor de balet. Era proaspăt spălată. Părea tânără şi plină de energie.

Bucătăria era plină de lumina lumânărilor, iar pe bufet aşteptau două farfurii cu aperitive. Ea spuse:

— Felul doi nu este gata încă. L-am ţinut prea mult la cuptor. E ceva ce n-am mai făcut de multă vreme.

— De trei ani, zise Reacher.

— Mai mult, spuse ea.

— Arăţi senzaţional, remarcă el. Cea mai frumoasă privelişte din Colorado.

— Mai frumoasă decât Vârful cu Pini?

— Incomparabilă.

Ea rosti:

— Şi tu arăţi bine. Te-ai curăţat admirabil.

— Mi-am dat silinţa.

Ea întrebă:

— Oare ar trebui să facem asta?

— Cred că da, răspunse el

— Este corect faţă de David?

— David nu se mai întoarce. El nu a locuit aici niciodată. Nu are de unde să ştie.

— Vreau să-ţi văd din nou cicatricea.

— Din cauză că ţi-ai fi dorit ca şi David să fii căpătat una asemănătoare în loc de ceea ce a păţit?

— Cred că da.

Reacher urmă:

— Am fost amândoi norocoşi. Cunosc mulţi soldaţi. Sunt îngroziţi de rănile care mutilează. Asta-i tot. Amputaţii, schilodiri, arsuri. Eu sunt norocos că nu am căpătat aşa ceva, iar David este norocos că nu-şi dă seama de ea.

Vaughan nu răspunse.

— Şi amândoi suntem norocoşi că te-am cunoscut pe tine.

Vaughan zise:

— Arată-mi cicatricea.

Reacher îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi o lăsă să cadă. Vaughan şovăi o clipă, apoi atinse cu delicateţe pielea întărită. Avea vârfurile degetelor moi şi fine. Se simţi de parcă l-ar fi curentat.

— Ce a fost?

— O maşină-capcană în Beirut.

— Un şrapnel?

— O bucată dintr-un bărbat aflat lângă mine.

— E îngrozitor. Îşi puse palma pe cicatrice, apoi o lăsă să alunece pe spatele lui. Făcu acelaşi lucru cu mâna cealaltă. Îl îmbrăţişă, apoi îşi ridică capul, iar el se aplecă şi o sărută. Ţinea ochii închişi. El îi înclină capul cu o mână, iar cu cealaltă coborî de-a lungul spatelui. Un sărut foarte, foarte lung.

Ea se opri şi respiră adânc.

— E bine să facem asta? îl întrebă.

— Cred că da, răspunse el.

— Pentru că tu o să pleci.

— Peste două zile, zise el. Cel mult trei.

— Fără complicaţii, rosti ea. Nu ca şi când ar fi pentru totdeauna.

— Eu nu pot rămâne, rosti el.

Se aplecă şi o sărută din nou. Căută fermoarul rochiei şi îl desfăcu. Pe dedesubt era complet goală. O luă în braţe şi o duse de-a lungul culoarului spre locul în care îşi închipuia că se află dormitoarele. Două camere. Unul mirosea a nelocuit, celălalt purta mirosul ei. Intră şi o lăsă din braţe, iar rochia îi alunecă de pe umeri.

Într-un final, se apucară să mănânce. Friptură de porc la cuptor cu mere, mirodenii, caramel şi vin alb. Pentru desert se întoarseră în pat. La miezul nopţii făceau duş împreună. Apoi se îmbrăcau. La ora unu, ieşeau din casă.

Vaughan conducea. Insistase să conducă ea. Era maşina şefului ei. Reacher acceptase bucuros. Conducea mai bine ca el.

— Oare o să-i mai găsim acolo? întrebă Vaughan.

— E posibil, răspunse el. Dar mă îndoiesc. Ieri şi-au revărsat toată furia şi au impresia că au scăpat de noi. Nu mai au resurse să o ia de la capăt.

Cerul era acoperit de nori groşi. Nici urmă de lună. Nici de stele. Întuneric beznă. Perfect. Depăşiră linia de demarcaţie, iar după un kilometru jumătate de mers, Reacher spuse:

— E timpul să ne furişăm. Stinge farurile.

Vaughan închise luminile, iar lumea se întunecă. Frână brusc.

— Nu văd nimic, exclamă ea.

— Foloseşte infraroşiile, zise el. Uită-te pe ecranul computerului nu prin parbriz. Aşa procedează conducătorii de tancuri.

Ea apăsă tastele computerului, iar ecranul se lumină, afişând imaginea uşor verzuie a reliefului din faţa lor. Nisip verde de-o parte şi de alta, contururi vizibile de bolovani, o bandă strălucitoare de şosea care se pierdea în depărtare. Ridică piciorul de pe frână şi porni mai departe încet, privind ţintă la imaginea de pe ecran.

— Mă omoară faptul că nu mă pot uita înainte, rosti ea. E un gest reflex.

— E foarte bine, spuse Reacher. Mergi încet. Îşi zise că la treizeci, patruzeci la oră motorul

maşinii nici nu se auzea. Se aplecă spre stânga, îşi puse capul pe umărul ei şi privi ecranul. O mică pâlpâire de căldură la orizont marca locul în care rămăşiţele secţiei de poliţie mai ardeau mocnit.

Reacher privi de câteva ori prin parbriz, dar nu era nimic de văzut. Îşi aminti când se întorsese în Speranţa, trecând peste linia de demarcaţie, fără să observe maşina în care se afla Vaughan. Dar ea îl văzuse. *Te-am văzut de la un kilometru*, îi spusese ea. *Un punctuleţ verde.*

Cercetă cu atenţie ecranul, căutând punctuleţe verzi. Trei kilometri. Patru kilometri jumate. Nu se vedea nimic în faţă. Nouă. Doisprezece.

— Trebuie să fim foarte aproape, şopti ea.

El încuviinţă cu capul pe umărul ei.

Pe ecran apăru în fundal conturul primelor clădiri ale oraşului. Apoi apărură pete mai luminoase de mărimea ferestrelor şi rosturile prost izolate ale acoperişurilor pe unde existau pierderi de căldură. Dar nici urmă de punctuleţe verzi. Cel puţin în raza vizuală. Unghiul fix de acţiune a camerei era inutil în intersecţii. Reacher cerceta cu atenţie stânga, dreapta, în întuneric în vreme ce depăşeau fiecare întretăiere de străzi. Nu văzu nimic. Vaughan îşi ţinea respiraţia, cu piciorul uşor apăsat pe acceleraţie. Maşina înainta puţin mai repede decât ar fi mers pe jos şi puţin mai încet decât ar fi alergat.

Două punctuleţe verzi îşi făcură apariţia departe, în faţa lor.

Se aflau cam la patru sute de metri distanţă, la capătul vestic al Străzii Principale. Două siluete care ieşeau dintr-o intersecţie. O patrulă. Vaughan frână încet şi se opri. Avea şase străzi în spatele ei şi şase în faţă.

— Oare ne pot vedea? şopti ea.

Reacher spuse:

— Dacă noi nu putem, nici ei nu pot. Legile fizicii.

Ecranul pâlpâi şi afişă o lumină albă. Sub formă de con. Care se mişca. Scana.

— Raza de căutare, constată Reacher.

— O să ne vadă.

— Suntem prea departe. Şi cred că se îndreaptă spre vest.

Dar nu era aşa. Raza de căutare de pe ecran descrise un cerc complet. Lumina ei înfăţişă imaginea nopţii ca o ceaţă.

Aşteptară două minute, apoi trei, apoi cinci.

Punctuleţele verzi se deplasară din centrul ecranului spre marginea din stânga. Încet, neclar, lăsând o dâră de lumină fantomatică în urma lor. Apoi dispărură într-o intersecţie. Imaginea deveni din nou verde.

— Patrulează pe jos, observă Reacher. Probabil le e frică de incendii.

— Incendii? se miră Vaughan.

— Secţia lor de poliţie a ars aseară.

— Ai contribuit cumva la asta?

— Din plin, răspunse Reacher. Trebuie să

pornim. Hai să trecem de ei cât timp sunt cu spatele la noi.

Vaughan atinse uşor acceleraţia, iar maşina înaintă încet. O stradă. Două.

— Mai repede, zise Reacher.

Vaughan acceleră. Treizeci de kilometri la oră. Patruzeci şi cinci. Avea mâinile încleştate pe volan şi îşi ţinea respiraţia cu ochii ţintă la ecranul laptopului. După zece secunde trecuseră prin oraş şi se aflau în câmpul deschis de cealaltă parte a lui.

După încă patru minute se apropiau de fabrică. Imaginea termică arăta că cerul de deasupra fabricii strălucea de căldură. Radia în valuri din furnalele şi cuptoarele adormite, la fel de puternice ca văpaia soarelui. Zidul de metal era cald şi apărea pe ecran sub forma unei benzi continue de culoare verde. În capătul sudic banda părea mai strălucitoare. Mai fierbinte în jurul zonei secrete. Strălucea ca nebuna pe ecran.

— Ciudată curte de reziduuri, zise Reacher.

— Acolo se lucrează din greu, spuse Vaughan. Din păcate.

Parcarea imensă părea pustie. Poarta personalului era închisă.

Vaughan observă:

— Nicio măsură de siguranţă?

Reacher spuse:

— Se bazează pe zidul fabricii. Nici nu-i de mirare. E un zid uriaş.

Continuară să meargă, încet, acoperiţi de

întuneric şi tăcuţi, trecând de parcare, de extremitatea nordică a fabricii, spre şoseaua pentru camioane. Urmele lăsate de cele două Tahoe apărură pe ecran o idee mai accentuate decât nisipul din jur. Praf bătătorit, deci imposibilitate de aerisire, deci mai greu de răcit la sfârşitul zilei. Reacher îi arătă cu degetul drumul, iar Vaughan roti volanul astfel încât să meargă pe urmele verzui lăsate de Tahoe în sensul acelor de ceasornic, de jur împrejurul fabricii până la locul prin care Reacher se hotărâse să intre.

Zidul metalic alb radia căldură în partea lui sudică şi era mai rece în cea nordică.

Vaughan opri maşina cam la un sfert din lungimea laturii nordice a fabricii. Apoi făcu stânga şi, trecând peste urmele celor două Tahoe, se îndreptă direct spre zid oprindu-se cu botul maşinii exact lângă el. Baza parbrizului se afla cam la un metru şi jumătate sub curbura maximă a cilindrului şi la şaizeci de centimetri în afara lui.

Reacher coborî şi trase afară scara metalică aflată pe bancheta din spate. O aşeză pe pământ, o desfăcu după care o montă sub formă L răsturnat. Aprecie din ochi şi micşoră unghiul puţin sub nouăzeci de grade, apoi fixă şi strânse toate şuruburile. După care o ridică în aer. Sprijini picioarele scării în canalul de la baza parbrizului Reginei Vic, acolo unde marginea capotei acoperea ştergătoarele. O lăsă să cadă uşor în faţă şi atinse zidul cu un uşor sunet

metalic. Piciorul lung al L-ului se afla aproape în poziţie verticală.

— Dă înapoi vreo treizeci de centimetri, şopti el.

Vaughan mişcă maşina, iar baza scării se trase în exterior formând un unghi mic, în vreme ce partea de sus se aplecă înainte cu aceeaşi înclinaţie, oprindu-se în poziţie perfect dreaptă.

Vaughan opri motorul. Ecranul laptopului se stinse şi el, lăsându-i să acţioneze în spectrul vizibil, care nu le oferea nimic foarte vizibil. Doar întuneric. Ea aduse lanterna, iar Reacher scoase ranga din portbagaj. Se urcă pe capotă, înaintă un pas spre baza parbrizului şi începu să suie scara. În mâna stângă ţinea ranga, iar cu dreapta apuca treptele. Aluminiul scrâşnea pe suprafaţa de oţel provocând un sunet ciudat de armonios în golul cilindrului de deasupra zidului. Se târî ajutându-se de braţe şi genunchi de-a lungul piciorului orizontal al L-ului. Îşi desfăcu braţele şi picioarele şi rămase întins ca o stea-de-mare pe partea de sus a cilindrului. Vopseaua albă era lucioasă şi destul de alunecoasă ca să devină periculoasă. Săltă capul şi privi în jur.

Se afla cam la doi metri distanţă de locul în care dorea să ajungă.

Piramida din butoaie vechi de ulei se desluşea cu greu în întuneric, la doi metri spre vest. Ultimul ei etaj se găsea la doi metri jumătate sud şi la douăzeci de centimetri de partea de sus a zidului. Înaintă târâş apucând din nou scara.

Aceasta alunecă spre el. Îi strigă lui Vaughan:

— Urcă-te pe treapta de jos.

Scara se stabiliză sub greutatea ei. Se întinse, trecu dincolo de ea, apoi se răsuci şi se întinse din nou de cealaltă parte. Acum se afla exact în locul în care dorea să ajungă. Strigă:

— Vino sus.

Observă cum scara se îndoaie, tremură şi se balansează uşor, iar sunetul ciudat de armonios se auzi din nou. Apoi, în raza vizuală apăru capul lui Vaughan. Reuşi să treacă de unghiul scării, se căţără deasupra şi se întinse în locul pe care el tocmai îl părăsise. Îi întinse ranga, apoi trase scara şi o ridică încet, punând o mână după cealaltă până când o aduse într-un oarecare echilibru pe coama cilindrului. Aruncă o scurtă privire la dreapta, în împrejmuire, apoi trase scara puţin spre el după care o lăsă să alunece de cealaltă parte a zidului până ce piciorul ei scurt ajunse să se sprijine pe un butoi de ulei aflat pe cea de a doua treaptă de sus a piramidei. Piciorul lung al scării alunecă uşor între zid şi piramidă, asemenea unui pod.

— Îmi plac la nebunie magazinele de feronerie, rosti el.

— Îmi plac la nebunie terenurile sigure, replică Vaughan.

Luă ranga din mâna ei, înaintă târâş şi prinse cu ambele mâini marginile scării. Apăsă scara cu putere ca să fie sigur că era bine fixată. După care îşi lăsă toată greutatea în braţe ca şi când ar fi făcut tracţiuni la bară şi dădu drumul

picioarelor să alunece de pe cilindru. Mişcă din picioare şi se balansă până când ajunse cu corpul lipit de scară. Apoi puse picioarele pe trepte şi începu să coboare cu spatele. Păşi pe butoiul de ulei ţinând bine de scară şi îi spuse lui Vaughan:

— E rândul tău.

Ea coborî la fel ca el, cu spatele. Se dădură jos de pe treptele piramidei în praful lipicios şi făcură cei aproape patru sute de metri până la poarta vehiculelor în mai puţin de cinci minute.

Cele două Tahoe albe se aflau parcate aproape una de cealaltă de-o parte a porţii, iar de cealaltă parte se vedea un şir de cinci semiremorci. Patru dintre ele, cu faţa spre intrare, erau încărcate cu bare de oţel. Produse gata de livrare. A cincea era cu faţa spre interior. Era încărcată cu un container pentru transport naval, închis, pe care scria *Liniile navale chineze.* Fier vechi care intra. Reacher îl privi, trecu pe lângă el îndreptându-se către birouri. Vaughan îl urmă. Reacher se opri în faţa celei de-a doua barăci a infirmeriei.

— Underwood ar trebui să vorbească în lipsa lui Thurman, zise el.

— Uşa s-ar putea să fie închisă.

Dar uşa nu era închisă. Iar gardianul bolnav nu vorbea. Gardianul bolnav era mort.

Se afla încă lungit sub cearceaf, dar îşi dăduse ultima suflare cu câteva ore în urmă. Asta era limpede. Şi probabil că o făcuse singur. Nu părea să fi fost cineva lângă el. Ochii îi erau

înceţoşaţi şi larg deschişi. Părul rar şi răvăşit, ca şi când s-ar fi zvârcolit pe pernă.

— TCE? întrebă Vaughan.

— Posibil, răspunse Reacher.

Facem tot ce putem, spusese Thurman.

Nenorocitul, îşi zise Reacher.

— Asta se poate întâmpla şi în Speranţa, rosti Vaughan. Avem nevoie de date pentru cei din Colorado Springs. Pentru laborator.

— De asta suntem aici, conchise Reacher.

Rămaseră încă un moment lângă pat, apoi ieşiră, coborâră scările îndreptându-se de-a lungul barăcilor spre biroul pe care scria *Aprovizionare.* Uşa era încuiată cu un lacăt trecut prin două inele, dar şuruburile cu care erau fixate inelele de tocul uşii cedară sub presiunea răngii. Înăuntru se aflau trei birouri, trei telefoane şi un perete plin cu dulapuri.

— Cu ce începem? şopti Vaughan.

— Încearcă T de la TCE.

Sertarele de la litera T gemeau de acte. Dar niciunul dintre ele nu se referea la tricloretilenă. Totul era înregistrat în funcţie de denumirea furnizorului. Tri-State înnoise poliţa de asigurare contra incendiilor în urmă cu trei luni, Thomas era o companie de telecomunicaţii care le furnizase patru telefoane mobile noi, cu trei luni înainte, Tomkins montase cauciucuri noi la două motostivuitoare acum şase luni, iar Tribune livrase sârmă de balotat. Fără îndoială, reflectau activităţi importante pentru funcţionarea fabricii, dar niciuna nu era de

natură chimică.

— O să încep cu A, zise Vaughan.

— Iar eu cu Z, spuse Reacher. Ne întâlnim la M sau N, dacă nu cumva mai devreme.

Vaughan se mişcă mai repede ca Reacher. Avea lanterna. El trebui să se descurce la lumina celor câtorva raze ce răzbăteau prin întuneric. Începea să-şi facă griji în privinţa zorilor. Nu erau prea departe. Tocmai deschidea ultimul sertar de la litera S când Vaughan exclamă:

— Am găsit. Avea deschis primul sertar al literei K. Kearny Chemical din New Jersey, spuse ea. Achiziţiile de TCE din ultimii şapte ani.

Ridică dosarul din sertar şi răsfoi actele.

— Ia-l cu totul, o îndemnă Reacher.

Vaughan îndesă dosarul sub braţ şi închise cu zgomot sertarul, împingându-l cu şoldul. Reacher deschise uşa şi ieşiră în întuneric. Folosindu-se de lanternă, Reacher găsi şuruburile căzute şi le împinse la loc în găurile lor cu vârful degetului mare. Se ajustară uşor făcând încuietoarea să pară neatinsă. Apoi porni după Vaughan care făcea cale întoarsă.

Ocoliră împreună containerul de la China Lines, apoi ieşiră în câmp deschis.

Reacher se opri din nou. Se întoarse.

— Lanterna, ceru el.

Vaughan i-o întinse, iar Reacher o aprinse şi trecu raza de lumină peste partea laterală a containerului. Avea doisprezece metri lungime,

alb murdar şi cu un rând vertical de litere chinezeşti poansonate într-un colţ, în partea de jos.

Plus un cuvânt, scris cu cretă de mână cu majuscule: *MAŞINI.*

Reacher se apropie. Containerul avea uşă dublă, asigurată în modul obişnuit cu patru pârghii de treizeci de centimetri lungime ce acţionau patru zăvoare masive care culisau pe toată înălţimea containerului şi care se încastrau într-un spaţiu special la bază şi în partea de sus. Trei dintre pârghii erau aproape desprinse din îmbinări, dar cea de a patra era asigurată cu un lacăt şi sigilată cu o plăcuţă de plastic.

Reacher observă:

— E vorba de un transport de aprovizionare. Vreau să văd ce conţine.

— Înăuntru are maşini. Orice depozit de fier vechi are maşini.

El încuviinţă din cap, în întuneric.

— Le-am văzut aducându-le din statele învecinate pe platforme deschise. Nu în containere închise.

Vaughan rămase tăcută o clipă.

— Crezi că este armament din Irak?

— S-ar putea.

— Nu vreau să văd. S-ar putea să fie Humvee-uri din Irak. Şi oricum trebuie să plecăm. E târziu. Sau devreme.

Ţinând lanterna între dinţi se înălţă pe vârfuri, apoi băgă vârful răngii prin inelul lacătului.

Trase cu putere.

Niciun rezultat. Încercă din nou. *Unu, doi, trage.* Nimic.

Se gândi să găsească un lanţ şi să agaţe una dintre Tahoe de el. Dar lanţul s-ar fi rupt înaintea lacătului. Puse ranga la loc pentru a treia încercare. *Unu. Doi.* La *trei* trase în jos cu toată forţa de care era capabil. Toate cele o sută zece kilograme ale corpului său accentuară apăsarea. Lacătul se rupse. Sfârşi trântit în praf. Bucăţi de metal curbate îi loviră capul şi spatele. Ranga sări şi îl lovi peste picior. Nu luă în seamă lovitura. Se ridică din nou şi rupse sigiliul, trase pârghiile din lăcaşurile lor şi deschise uşile. Aprinse lanterna şi cercetă interiorul containerului.

Maşini. Erau patru. Cu o construcţie ciudată. Prăfuite, pline de nisip, vopsite în culori deschise. Erau desfăcute ca nişte cutii de conserve, spintecate, cojite, contorsionate. Caroseria era plină de găuri. Plăcuţele de înmatriculare erau acoperite cu caractere arabe ordonate.

Reacher se răsuci în cadrul uşii rostind în întuneric:

— Nu sunt Humvee-uri. Se aplecă, o luă de mână pe Vaughan şi o ridică.

Ea urmări raza de lumină pe care o mişca Reacher.

— Din Irak? întrebă.

El încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Vehicule civile.

— De ce le-ar aduce aici?

— Nu ştiu. Uită-te în ce hal sunt de distruse.

— Ce anume a provocat asta?

— Tir de artilerie, probabil. Un anumit tip de proiectil de calibru mare.

— Artileria contra limuzinelor? spuse Vaughan. Ăsta-i extremism.

— Te cred şi eu, conchise Reacher. Ce naiba se petrece acolo?

Închiseră containerul şi parcurseră cei patru sute de metri înapoi la piramida din butoaie de ulei, apoi escaladară zidul în direcţie opusă. În sensul de ieşire, nu de intrare. Era cel puţin la fel de dificil. Coborâră pe capota Reginei Vic, revenind pe pământ. Reacher strânse scara şi o puse pe bancheta din spate. Vaughan aşeză dosarul lui Kearny Chemical, în cabină, sub preşul de la picioare.

Porniră spre vest în direcţia şoselei de camioane. După ce trecură de baza PM, la şase kilometri depărtare, Reacher o îndemnă pe Vaughan să tragă pe dreapta.

— O să dormim puţin după care o să supraveghem traficul, zise el. Mă gândesc la o teorie. Dar nu ţi-o pot spune deocamdată. S-ar putea să mă înşel.

Când primele raze de soare atinseră colţul stâng al parbrizului, Reacher se trezi. Vaughan dormea în continuare.

Primul camion care trecu pe lângă ei se

îndrepta spre est către Disperare. O semiremorcă cu platformă, având plăcuţele de înmatriculare din Nevada, încărcată cu un morman de fiare vechi ruginite – maşini de spălat, uscătoare de rufe, cadre de bicicletă. Zece minute mai târziu o a doua platformă îi depăşi în viteză, încărcată cu maşini strivite. Cauciucurile ei scrâşniră, iar Vaughan se trezi. Privi înainte spre ea şi întrebă:

— Ce mai face teoria ta?

Reacher răspunse:

— Deocamdată nu am găsit ceva care să o confirme. Dar nici să o infirme.

— Bună dimineaţa.

— Şi ţie, la fel.

Următoarea sosi o semiremorcă dinspre vest, din Disperare. Platforma era plină cu bare de oţel: o încărcătură grea şi densă. Un fum negru ieşea din ţeava de eşapament.

— Una dintre cele patru pe care le-am văzut noaptea trecută.

Reacher confirmă cu o mişcare a capului.

— Celelalte trei vor sosi imediat după ea. Ziua de lucru a început.

Cea de-a doua şi a treia semiremorcă apărură la orizont. Înainte de apariţia celei de a patra, o alta care intra trecu bubuind pe lângă ei. Un trailer. Un container China Lines se afla pe el. Plăcuţe de New Jersey.

Vaughan observă:

— Resturi din zona de conflict.

Reacher încuviinţă din cap fără un cuvânt.

Trailerul dispăru în ceaţa uşoară a dimineţii, iar cea de a patra încărcătură trecu pe lângă el. Apoi lumea deveni tăcută din nou. Reacher se întoarse să cerceteze orizontul vestic la un kilometru şi jumătate distanţă, acolo unde o formă mică se ivise din aburul dimineţii. Un camion închis, în depărtare, de culoare maro-roşcat.

El spuse:

— Fii atentă, acum.

Camionului îi luă un minut ca să parcurgă distanţa de un kilometru şi jumătate, apoi trecu huruind pe lângă ei. Nicio inscripţie, de niciun fel. Avea plăcuţe canadiene din Ontario.

— Profeţie, rosti Reacher. Vom vedea acel camion ieşind din nou, în următoarele nouăzeci de minute.

— Şi de ce nu l-am vedea? Va fi descărcat şi va pleca spre casă.

— Descărcat de ce?

— De orice ar fi în el. Probabil fier vechi?

— Din Ontario? dădu din umeri Reacher. E foarte departe. Mai ales dacă ţii cont de faptul că şi în Canada există fabrici de reciclat. Pentru ce l-ar arunca tocmai aici?

— OK. Atunci ce conţine camionul? întrebă Vaughan.

— Părerea mea este că nimic.

Reacher îşi concentră atenţia la orizontul estic şi la ceasul din capul său, în vreme ce tot mai multe maşini grele treceau în ambele sensuri. Vaughan coborî şi extrase dosarul capturat de

sub preşul de picioare din cabină. Scoase actele şi începu cu fila cea mai veche. Era o notă de comandă pentru o sută şaizeci de mii de litri de tricloretilenă. Cea de a doua în ordine cronologică era identică. La fel şi a treia. A patra intra deja în anul calendaristic următor.

Vaughan constată:

— Patru sute optzeci de mii de litri în primul an. Asta înseamnă mult?

— Nu ştiu, spuse Reacher. Va trebui să lăsăm laboratorul central să judece.

În cel de-al doilea an, comenzile se repetaseră la fel. Apoi în al treilea an cantitatea sărise la cinci comenzi separate, însumând un total de opt sute de mii de litri. În al patrulea şi al cincilea an, cantitatea rămăsese la fel, dar în cel de-al şaselea sărise din nou la un milion de litri. Situaţia din Irak se înrăutăţise: o creştere de douăzeci de procente. Iar anul curent părea că mergea excelent până acum. Existau deja şase comenzi şi mai era un sfert până la terminarea lui. Apoi Vaughan se opri, şi cercetă din nou cele şase pagini.

— Nu, rosti ea. Una dintre paginile astea e diferită.

Reacher întrebă:

— Diferită în ce sens?

— Una dintre comenzi nu este pentru tricloretilenă. Şi nu este în litri. Este pentru ceva numit trinitrotoluen. Thurman a cumpărat douăzeci de tone de produs.

— Când?

— Acum trei luni. Poate o fi un alt tip de substanţă de degresare.

— Nu este. Tricloretilenă este TCE. Trinitrotoluenul este TNT.

— Thurman a cumpărat douăzeci de tone de dinamită? De ce?

— TNT nu e dinamită, ci un compus chimic distinct. Un solid galben. Mult mai stabil. Se topeşte mai uşor şi curge. Acesta este modul în care îl toarnă în bombe şi în diferite alte forme. E un compus chimic: carbon, hidrogen, azot şi oxigen. O formulă complicată, o mulţime de şase şi treiuri şi doiuri.

— În regulă, dar de ce să-l fi cumpărat?

— Nu ştiu.

Vaughan răsfoi din nou filele pe care tocmai le studiase.

— În orice caz, până acum nu a mai cumpărat, conchise ea. E ceva nou.

Reacher aruncă o privire scurtă în faţă, prin parbriz. Observă camionul închis de culoare maro-roşcat făcând cale întoarsă, îndreptându-se spre ei. Luă de pe bord girofarul roşu şi îl ţinu în mână.

— Stai pe-aproape, spuse el. O să oprim camionul.

— Nu putem, vorbi Vaughan. Nu avem jurisdicţie.

— Şoferul nu ştie asta. E canadian.

Vaughan aşteptă trecerea camionului, apoi intră pe şosea. Reacher deschise geamul şi

prinse girofarul cu o clemă de capotă. Vaughan apăsă un buton şi lumina începu să clipească. Acţionă un altul, iar sirena cârâi de două ori. Vreme de zece secunde lungi nu se întâmplă nimic, apoi şoferul frână brusc şi trase pe dreapta într-un loc în care şoseaua se lăţea. Vaughan trecu de el, apoi dădu cu spatele, până ce maşinile se opriră cap la coadă.

Ea zise:

— O percheziţie ar fi ilegală.

Reacher răspunse:

— Ştiu. Spune-i tipului să stea pe loc, doar cinci minute. Vom face o fotografie.

Vaughan coborî din maşină şi înaintă cu mers tipic de poliţist până la geamul şoferului. Vorbi o vreme după care se întoarse. Reacher o îndemnă:

— Întoarce-te pe partea cealaltă, la acelaşi unghi. Trebuie să vedem tot camionul, din lateral, cu camera.

Vaughan dădu cu spatele de-a latul benzii de asfalt negru şi trase pe cealaltă parte a camionului, ajungând cu botul maşinii sale fix în mijlocul părţii laterale a camionului. Apăsă tastele laptopului, iar ecranul se animă prezentând imaginea camionului.

Reacher mai spuse:

— Ne-ar trebui şi imaginea termică.

Vaughan manevră tastele până ce suprafaţa şoselei şi pământul nisipos apărură ca un fundal gri. Capota strălucea de căldură, cu o zonă centrală mai luminoasă, acolo unde se afla

motorul. Ţeava de eşapament reprezenta o linie foarte vie, din capătul căreia ieşeau în valuri gaze de culoare verde. Cabina era rece, un bloc compact verde cu o zonă uşor mai accentuată în locul pe care se găsea şoferul.

Corpul camionului era rece la spate, dar devenea din ce în ce mai cald începând de la trei sferturi spre faţă. Exact în spatele cabinei, o porţiune de un metru şi jumătate strălucea puternic.

Reacher îşi scoase mâna pe fereastră făcându-i semn şoferului să plece, apoi scoase girofarul de pe capotă. Camionul se clătină pe măsură ce motorul se ambala, după care tăie marcajul de parcare şi se topi în şuvoiul traficului.

Vaughan întrebă:

— Ce-am văzut?

— Un camion în drumul său spre Canada.

— Face parte din teoria ta?

— Cea mai mare parte a ei.

— Vrei să-mi spui care este?

— După ce trecem graniţa. Nu vreau să te pun într-o situaţie dificilă.

Întoarseră maşina şi porniră spre vest. Se opriră întâi la o cafenea pentru un mic dejun întârziat. Apoi la un Holiday Inn, unde închiriară o cameră bej şi făcură duş şi dragoste şi merseră la culcare. Se treziră pe la patru după-amiaza, făcură dragoste şi din nou duş. La cinci jumate, după o masă uşoară, erau iarăşi pe drum, îndreptându-se din nou spre Disperare.

CAPITOLUL ZECE

Conducea Vaughan. Soarele care apunea se lăsa în spatele ei, strălucindu-i în oglindă. Şoseaua vehiculelor grele era aglomerată pe ambele sensuri. Fabrica din faţa lor aspira încă marfa şi o scuipa din nou afară. Reacher cercetă plăcuţele de înmatriculare. Observă exemplare din toatele statele vecine din Colorado, plus un camion container din New Jersey care ieşea, probabil gol.

Se gândi la plăcuţele de înmatriculare.

Spuse:

— Am fost în Golf. Ţi-am spus asta, nu?

Vaughan încuviinţă din cap.

— Ai purtat zi de zi aceeaşi uniformă de infanterie opt luni. O imagine încântătoare.

— Majoritatea timpului am petrecut-o în Arabia Saudită şi Kuweit, bineînţeles. Dar au fost şi câteva incursiuni sub acoperire, în Irak. Îmi aduc aminte că plăcuţele lor de înmatriculare erau argintii. Cele pe care le-am văzut azi-noapte aveau fundal alb.

— Tu crezi că alea nu erau maşini irakiene?

— Eu cred că Iranul foloseşte plăcuţe cu fundal alb.

— Noi luptăm în Iran şi nimeni nu ştie?

— Noi luptam în Cambodgia şi nu ştia nimeni. Dar cred că mai degrabă există un grup de iranieni care pleacă zilnic spre vest în Irak să se

alături distracţiei. Ca o navetă la serviciu. Poate noi îi oprim la graniţă. Cu artileria.

Cu puţin înainte de şase şi un sfert trecură pe lângă baza PM. Ordonată, tăcută, şase Humvee-uri parcate, patru santinele în baracă. Totul pus la punct şi recent aprovizionat.

Pentru ce?

Pe ultimii opt kilometri micşorară viteza pentru a se sincroniza. Traficul murise complet. Fabrica era închisă. Ultimii muncitori se îndreptau probabil spre casă. Vaughan o luă la stânga pe drumul vechi spre Disperare şi găsi urmele celor două Tahoe în semiîntunericul care se lăsa şi le urmări până la gâtul cifrei opt, ocolind apoi spre spatele componentei rezidenţiale.

Parcă acolo şi dădu să scoată cheia din contact, dar Reacher îi puse o mână pe încheietură spunând:

— De partea asta trebuie să mă ocup singur.

Vaughan întrebă:

— De ce?

— Pentru că trebuie să fac treaba faţă în faţă, iar aici, toată problema e că tu eşti localnică şi eu nu. Aşteaptă pe şosea. Dacă iese scandal du-te acasă, iar eu mă descurc singur la întoarcere.

Lăsă scara şi ranga şi lanterna la locul lor în maşină. Dar luă cu el cele două bricege capturate. Puse câte unul în fiecare buzunar, pentru orice eventualitate.

Apoi parcurse cei cincizeci de metri prin nisip şi escaladă zidul de piatră care înconjura

componenta rezidenţială a lui Thurman.

Era încă destulă lumină ca să poată vedea casa şi clădirile anexe. Un garaj pentru trei maşini se afla în capătul unei alei de patru sute de metri, ce ducea la o poartă de fier forjat tăiată în zid. Casa în sine era construită din scândură geluită şi avea multe acoperişuri ascuţite. Era magnifică. Reacher localiză hangarul Piperului în interiorul unui hambar. Simţea avionul după miros. Metal rece, ulei, carburant nears de la rezervoare. Se aplecă spre peretele hangarului, pe latura fără geamuri, de partea cealaltă a casei. Ceasul din capul său spunea că mai era un minut până la ora şapte seara.

La şi un minut auzi paşi. Paşi mari, mers anevoios. Uriaşul din fabrică, foindu-se. În hambar se aprinseră luminile. Un pătrat luminos care se întindea în faţă, umbrit de nişte aripi şi de nişte pale de elice propulsoare.

Apoi mai mulţi paşi. Mai înceţi. Nu atât de mari. Un bărbat mai în vârstă, supraponderal. Reacher respiră adânc şi păşi dincolo de colţul hambarului, în bătaia luminii. Uriaşul stătea în spatele aripii Piperului, aşteptând. Thurman se afla pe aleea care venea dinspre casă. Purta costum şi ţinea în mână o cutie de carton simplă, de dimensiuni mici. O purta cu respect, la o oarecare distanţă în faţa lui. Se opri stupefiat pe alee. Reacher îl urmări cum se chinuie să-şi găsească cuvintele, apoi îl văzu

renunţând. Aşa că rupse el însuşi tăcerea. Spuse:

— Bună seara, prieteni.

Thurman observă:

— Erai în trecere. Acum trebuie să pleci.

— O să plec după ce o să văd ce ai în cutia aia. Sunt curios cu ce anume din proprietatea Unchiului Sam faci contrabandă în fiecare noapte.

Uriaşul de la fabrică se roti în jurul vârfului aripii avionului. Îşi întrebă şeful:

— Vreţi să-l arunc afară?

Reacher îl văzu pe Thurman cântărind răspunsul. Pe figura lui se dădea o luptă, ca şi când ar fi jucat un joc şi ar fi gândit cu opt mutări înainte.

Thurman răspunse:

— Nu, lasă-l să rămână.

Reacher urmă:

— Ce conţine cutia?

Thurman zise:

— Nu-i proprietatea Unchiului Sam. E proprietatea Domnului.

— Dumnezeu îţi dă metal?

— Nu metal. Thurman rămase o secundă nemişcat. Apoi îşi ocoli sluga ţinând încă cu ambele mâini cutia, la distanţă în faţa lui, ca un înţelept purtând o ofrandă. Îngenunche şi o lăsă la picioarele lui Reacher, apoi se ridică şi se retrase din nou. Reacher privi în jos. Ar fi putut să fie o cutie-capcană, sau l-ar fi putut lovi în timp ce se apleca după ea. Dar simţea că

niciunul dintre lucruri nu avea să se întâmple.

Îngenunche lângă cutie. Desfăcu clapele încrucişate. Le ridică. Cutia conţinea un ziar mototolit cu un recipient de plastic cuibărit în mijlocul lui. Era un recipient de recoltare, pentru urină sau alte fluide umane. Reacher văzuse multe asemenea recipiente.

Recipientul era pe sfert plin cu o pudră neagră având o granulaţie puţin mai mare ca a talcului.

Reacher întrebă.

— Ce-i asta?

Thurman răspunse:

— Cenuşă.

— De unde?

— Hai să zburăm împreună în seara asta şi o să afli. Nu am nimic de ascuns. Şi nu mă deranjează să-mi dovedesc nevinovăţia de câte ori este necesar.

Uriaşul îl ajută pe Thurman să se urce pe aripă şi îl privi cum se pliază înăuntru prin uşa mică. Apoi îi dădu cutia. Thurman o luă şi o aşeză pe scaunul din spate. Reacher intră şi el în locul copilotului, trânti uşa şi se foi până când găsi cea mai confortabilă poziţie posibilă, apoi îşi legă centura. Alături, Thurman şi-o montă pe a lui şi răsuci câteva butoane. Ecranele se aprinseră, pompele începură să huruie şi întreg fuzelajul se întinse şi prinse să tremure. Apoi Thurman apăsă butonul de pornire, iar avionul se smuci înainte, afară din hangar, de-a lungul pistei.

Ajuns în capătul nordic al pistei, Piper-ul încetini, îşi ridică botul şi orizontul începu să alunece pe măsură ce avionul îşi croia drum spre cerul nopţii.

Reacher era împins în faţă în scaunul său, legat strâns cu centurile de siguranţă. Privi bordul şi văzu altimetrul arătând şase sute de metri. Cercetă busola. Arăta constant sud-est. Îşi consultă din nou harta mentală şi îşi dădu seama că urmau să părăsească statul Colorado exact prin colţul din dreapta jos al graniţei. Se gândi la Vaughan. Se întreba probabil de ce nu se mai întorcea din spatele zidului.

Thurman rosti:

— Ai spart un container azi-noapte. Ai văzut maşinile.

Reacher spuse:

— Le-am văzut?

— E o presupunere normală.

— Din ce motiv ţi le aduc aici?

— Există câteva lucruri pe care orice guvern consideră că este politic să le ascundă.

— Ce faceţi cu ele?

— Ce facem şi cu restul de fier vechi. Le reciclăm. Oţelul e un lucru minunat, domnule Reacher. Iar toată frumuseţea stă în procesul de reciclare.

Dedesubt nu se afla decât întuneric, întrerupt din când în când de grupuri mici de lumini galbene: cătune, ferme, benzinării.

Reacher întrebă:

— Cum se mai simte Underwood? Gardianul?

Thurman tăcu un moment. Apoi răspunse:

— A murit.

— Ai sunat legistul?

— Nu a fost nevoie. Era bătrân, s-a îmbolnăvit, a murit.

— Nu avea nici patruzeci de ani.

— Un bun creştin nu are motiv să se teamă de moarte, domnule Reacher. O uşă se închide, o alta se deschide.

Avionul zbura constant prin întuneric spre sud dinspre sud-est. Thurman se lăsă pe spătarul scaunului, cu burta revărsată între el şi manşă, cu mâinile jos. Motorul acceleră cu un huruit de intensitate medie şi întreg avionul se scutură de vibraţii alunecând din timp în timp în golurile de aer. Reacher închise ochii. Zborul până la graniţa statului ar fi trebuit să mai dureze şaptezeci, optzeci de minute.

Continuau să zboare, dar condiţiile de zbor se înrăutăţeau. Reacher deschise ochii. Curenţii descendenţi îi aruncau în gol ca pe o piatră. Apoi cei ascendenţi îi urcau la loc. Erau azvârliţi lateral de rafalele de vânt. Reacher deschise ochii. Afară nu era furtună, doar curenţii de aer cald care se ridicau de pe suprafaţa câmpiilor.

Thurman întrebă:

— Ţi-e frică să zbori?

— Cu zborul nu am nimic, răspunse Reacher. Cu prăbuşirea e o altă poveste.

Thurman începu să zgâlţâie manşa şi să tragă de maneta de direcţie. La început Reacher crezu că îşi caută condiţii atmosferice mai bune. Apoi

îşi dădu seama că Thurman înrăutăţea lucrurile cu bună ştiinţă. Se scufunda acolo unde curenţii descendenţi îi trăgeau şi urca odată cu cei ascendenţi. Avionul se zbânţuia pe tot cerul.

Thurman observă:

— De-asta trebuie să-ţi pui ordine în viaţă. Sfârşitul poate să vină oricând. Poate mai curând decât te aştepţi.

Reacher nu spuse nimic. Închise din nou ochii.

Când mai aveau cam o oră şi un sfert până la destinaţie, Thurman răsuci nişte butoane, porni staţia radio şi îşi puse pe urechi o pereche de căşti. Reacher deschise ochii. Căştile aveau un microfon montat pe un braţ ce ieşea din casca stângă. Thurman îl deschise cu vârful degetului şi rosti:

— Eu sunt, mă apropii. Reacher auzi un răspuns cârâit şi înfundat şi observă nişte lumini apărând dedesubt. Luminile albe şi roşii ale pistei de aterizare, îşi zise. Thurman începu o coborâre lentă şi lungă. Avionul se smuci, sări şi se înclină şi sări din nou. Liniile paralele albe şi roşii se apropiară. Apoi roţile atinseră pământul, se balansară o dată după care se stabilizară. Thurman închise motorul, iar avionul rulă până se opri. Reacher reuşi să vadă, la mică distanţă, conturul vag al unei clădiri din cărămidă şi un vehicul apropiindu-se: un Humvee.

Un soldat.

Reacher deschise uşa Piperului şi se căţără afară, pe aripă. Thurman îi întinse cutia de

carton, el o luă cu o mână şi coborî pe asfaltul pistei. Un soldat făcu un pas înainte, pentru a i se da atenţie. Le adresă un salut şi rămase acolo ca un detaliu ceremonial, în aşteptare. Thurman coborî şi el după Reacher şi luă cutia din mâna lui. Soldatul, elev militar, făcu din nou un pas înainte. Thurman se înclină uşor şi îi întinse cutia. Soldatul se plecă la rândul său, luă cutia, apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse în pas de marş, încet, la Humvee. Thurman venea în urma lui, iar Reacher în urma lui Thurman.

Elevul militar depuse cutia în compartimentul de bagaje, apoi se urcă în faţă. Reacher şi Thurman se aşezară în spate. Îi conduse la o clădire ce se ridica singuratică în mijlocul unei porţiuni de gazon. Luminile erau aprinse la două dintre ferestrele de la parter. Humvee-ul parcă, iar soldatul recuperă cutia din compartimentul de bagaje şi o purtă în pas uşor de marş în interiorul clădirii. Un minut mai târziu ieşi fără ea.

Thurman zise:

— Am terminat treaba, cel puţin pentru noaptea asta.

Reacher întrebă:

— Ce se afla în acel vas?

— Oameni, zise Thurman. Îi curăţăm de pe suprafeţele metalice, ceea ce a mai rămas din ei. Funingine depusă pe suprafaţa oţelului. Turnăm recolta zilei într-un vas. Este tot ceea ce putem face, cât mai aproape de o înmormântare adevărată.

— Unde ne aflăm?

— La Fort Shaw, Oklahoma. Aici se ocupă de rămăşiţele recuperate. Lucrează în parteneriat cu laboratorul de identificare din Hawaii.

— Vii aici în fiecare noapte?

— Cât de des este nevoie. Ceea ce înseamnă în majoritatea nopţilor, din păcate.

— Ce urmează?

— Îmi servesc masa şi îmi alimentează avionul.

Soldatul se urcă din nou pe locul din faţă, iar Humvee-ul se întoarse şi parcurse cei nouăzeci de metri până la grupul principal de clădiri. Parcă lângă o uşă laterală cu o inscripţie care anunţa că duce la clubul ofiţerilor.

Thurman se întoarse spre Reacher şi-i spuse:

— N-am să te invit să iei masa cu mine. Ei au pregătit un singur tacâm şi n-aş vrea să-i fac să se simtă prost.

Reacher încuviinţă din cap. Ştia cum să-şi facă singur rost de mâncare.

— Nu-ţi face probleme.

Elevul de pe locul din faţă se răsuci spre ei:

— Se poate mânca la popotă până la ora zece, dacă vă interesează, domnule.

— Mulţumesc, soldat, spuse Reacher.

Thurman coborî şi dispăru pe uşa de la clubul ofiţerilor. Reacher rămase în aerul tăios al nopţii în vreme ce Humvee-ul se îndepărta, apoi îşi croi drum spre clădirea singuratică. Intră pe uşa din faţă şi se trezi într-un holişor pătrat cu uşi pe fiecare latură. Încercă uşa din stânga. Un

birou administrativ, fără vreun funcţionar înăuntru. O încercă pe cea din dreapta şi găsi un medic cu grad de căpitan aşezat la un birou şi care ţinea în faţă recipientul lui Thurman. Tipul era destul de tânăr pentru a fi căpitan, dar medicii erau promovaţi repede.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit cu zborul lui Thurman. Eram curios în legătură cu vasul lui. Este cu adevărat ce pretinde că este?

— Sunteţi autorizat să cereţi informaţii?

— Pe vremuri, eram. Am activat în PM. Am practicat ceva medicină legală cu Nash Newman, care a fost probabil şeful tău pe vremea când erai locotenent-major. Acum trebuie să se fi pensionat.

Individul confirmă cu o mişcare a capului.

— Am auzit de el. S-a pensionat.

— Aşadar sunt oameni în vasul ăla?

Tipul dădu din nou din cap.

— Oxizi de potasiu, sodiu, fier, calciu, poate puţin magneziu. Compuşi care se găsesc şi în carnea şi oasele umane arse.

— Ce faceţi cu ele?

— Nimic, răspunse bărbatul. În ele nu există ADN. În esenţă e doar funingine. Dar Thurman este un bătrânel sentimental. Nu-l putem dezamăgi. Aşa că punem în scenă o mică ceremonie şi acceptăm tot ce ne aduce. Apoi le dăm mai departe superiorilor din Hawaii. Îmi închipui că ei le depozitează într-un dulap şi uită de ele.

— Sunt convins de asta. Thurman ţi-a spus de unde provin?

— Din Irak, fără îndoială.

Reacher întrebă:

— Pot să dau un telefon?

Tipul arătă către telefonul aflat pe biroul său.

— Eşti invitatul meu, răspunse.

Reacher formă 411 şi obţinu numărul de telefon al lui David Robert Vaughan, Fifth Street, Speranţa, Colorado. Îl repetă o dată în gând ca să-l memoreze, apoi îl formă.

Nu răspunse nimeni.

Aşeză telefonul la loc în furcă şi întrebă:

— Cum ajung la popotă?

— După miros, răspunse medicul. Ceea ce era un sfat bun.

Reacher se întoarse la grupul principal de clădiri şi îl ocoli până ce simţi mirosul de prăjeală care ieşea dintr-un exhaustor puternic. Bucătăria popotei. Reacher intră şi se aşeză la rând, îşi luă un cheeseburger ceva mai mare decât o minge de baseball plus cartofi prăjiţi, plus fasole, plus o cană cu cafea. Una peste alta era probabil mai bine decât bucata fleşcăită de peşte fript pe care o primeau ofiţerii.

Îşi mai luă cafea şi se aşeză într-un fotoliu citind ziarele. Se gândi că soldatul va veni să îl caute odată ce Thurman termina de mâncat. Dacă decolau imediat după miezul nopţii şi zburau nouăzeci de minute, s-ar fi întors în Disperare în jur de ora două, ceea ce reprezenta programul obişnuit.

Bucătăria popotei se închise. Reacher termină de citit ziarele şi aţipi. Soldatul nu mai apăru. La douăsprezece şi zece minute Reacher se trezi şi auzi motorul Piperului. Când reuşi să iasă văzu micul avion alb ridicându-se. Rămase urmărindu-l cum dispare în întuneric.

Reacher se afla la nouăzeci de minute de mers cu avionul distanţă de locul în care ar fi trebuit să se afle, în mijlocul nopţii, în mijlocul necunoscutului.

Humvee-ul tocmai se întorcea de la pista de aterizare, iar elevul îl salută cu o înclinare a capului ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Reacher vorbi:

— Ar fi trebuit să fiu în avionul acela.

Soldatul răspunse:

— Nu, domnule. Domnul Thurman mi-a spus că doar v-a adus. Mi-a mai spus că aveţi treabă la sud de locul ăsta, de unul singur.

Reacher verifică harta din mintea lui. La marginea statului Oklahoma nu existau autostrăzi. Niciuna. Doar o dâră roşiatică de drum naţional cu patru benzi şi unul regional cu două benzi. Se uită la soldat:

— Mă scoţi şi pe mine cu maşina la un drum?

— La care?

— Orice drum pe care circulă mai mult de o maşină pe oră. Iar Thurman nu a fost foarte sincer cu tine. Am treabă spre nord.

— Drumul 287 iese direct în autostrada I-70. Cam la trei sute de kilometri de-aici.

Băiatul îl lăsă pe şosea la doisprezece patruzeci şi cinci şi se făcuse deja ora unu şi un sfert dimineaţa până să vadă prima maşină care să meargă spre nord, un Ford F150 care nici măcar nu încetinise. Zece minute mai târziu un Chevrolet Blazer vechi făcu acelaşi lucru. Autostopul era din ce în ce mai greu în zilele noastre. Reacher dădu vina pe filme. Îi făceau pe oameni să se teamă de străini.

La două fără zece o camionetă Toyota neagră încetini în sfârşit şi aruncă o privire înainte să plece mai departe, ceea ce însemna, pe undeva, un progres. Apoi, la două şi un sfert îşi făcu apariţia un Suburban vechi, un vehicul utilitar simplu cum conduc toţi oamenii utilitari simpli. Varianta cea mai promiţătoare.

Reacher coborî de pe bordură şi ridică degetul mare.

Farurile Suburban-ului se apropiară. Încetini. Tipul din spatele volanului voia să arunce o privire la potenţialul său pasager.

Se hotărâse. Furgoneta mai rulă puţin şi se opri din nou. Geamul se lăsă. Şoferul era un bărbat gras, roşu la faţă. Se ţinea cu putere de volan ca şi când ar fi fost în pericol să cadă dacă n-ar fi făcut-o. Rosti:

— Încotro?

Vocea îi era neclară.

Reacher răspunse:

— Încerc să ajung într-un loc numit Speranţa, Colorado.

— N-am auzit de el. Eşti beat?

Reacher zise:

— Nu.

Omul adăugă:

— Ei bine, eu sunt. Beat criţă. Aşa că poţi să conduci în ce direcţie vrei în timp ce eu dorm, după care mă îndrumi spre Denver. Îţi convine?

— S-a făcut.

Individul se strecură pe locul din dreapta, îşi lăsă spătarul pe spate şi adormi pe loc. După mirosul respiraţiei, părea să fi băut bourbon toată noaptea.

Suburban-ul era vechi, ponosit şi murdar. Motorul avea destulă greutate de transportat şi nu catadicsea să meargă mai repede de nouăzeci de kilometri la oră. Pe consola dintre scaune se afla un telefon mobil. Reacher îl porni. Telefonul nu afişa nicio reţea. În mijlocul necunoscutului.

Şoseaua se îngustă de la patru benzi la două. La distanţă de şapte kilometri jumătate în faţă, Reacher observă o pereche de lumini roşii de poziţie. Se îndreptau spre nord cu viteză puţin mai mică decât Suburban-ul. Diferenţa de viteză era cam de cinci kilometri pe oră, ceea ce însemna că i-ar fi luat şaisprezece minute ca parcurgă distanţa. Luminile veneau de la un camion aparţinând unei companii de transport, care mergea cu aproximativ optzeci la oră. Acceleră şi încercă să-l depăşească, dar Suburban-ul se blocă la nouăzeci şi trei de kilometri pe oră, ceea ce l-ar fi făcut pe Reacher să rămână pe contrasens un timp prea

îndelungat. Poate pentru totdeauna. Aşa că încetini şi se băgă în spatele camionului după care verifică din nou mobilul.

Tot nu avea semnal. Se găseau în mijlocul Preriei Naţionale a Comanşilor. Exact ca în largul mării. Cel mai apropiat releu de telefonie se afla probabil în Lamar, care era cam la o oră de mers.

Reacher rămase în urma camionului care înainta greoi, preţ de şaizeci de minute, după care oraşul Lamar prinse să capete contur în faţa lui. Clădiri mici şi întunecate, un turn de apă înalt, o staţie de benzină luminată. Reacher verifică indicatorul de benzină. Avea jumătate de rezervor. Dar şi un motor însetat şi foarte mulţi kilometri de parcurs. Se încadră pe breteaua ce ducea la pompe.

Tipul din camionul companiei de transport era tinerel, bine făcut, cu părul lung. Purta o cămaşă cu mânecă scurtă neagră, strâmtă, cu guler preoţesc. Un fel de pastor. Băgă cardul într-o fantă a pompei de benzină, după care îl scoase. Reacher făcu acelaşi lucru cu cardul său. Pompa porni, el îşi alese benzină fără plumb şi urmări îngrozit cifrele rotindu-se cu viteză.

Părăsi benzinăria înaintea camionului mergând spre nord, cât de repede era în stare bătrânul Suburban. Tipul beat transpira alcool prin toţi porii. Reacher crăpă unul din geamuri. Aerul nopţii îl ţinea treaz, iar şuieratul acoperea sforăitul bărbatului. Era patru şi jumătate

dimineaţa. Ora estimată de a ajunge la destinaţia sa, Speranţa, era aproape de răsărit.

Apoi motorul Suburbanului muri.

Turaţia prinse să scadă şi un miros de abur fierbinte se strecură prin instalaţia de aerisire. De sub capotă se auzi o bufnitură înfundată, motorul se stinse, iar maşina încetini rapid. Reacher trase pe dreapta şi opri.

Garniturile din faţă rupte. O săptămână de stat în service. Nu era bine deloc.

Individul beat dormea în continuare.

La şapte sute cincizeci de metri spre sud, Reacher observă farurile camionului apropiindu-se. Se aplecă peste tipul adormit şi descoperi în torpedou un pix şi o factură veche de service. Întoarse factura pe dos şi scrise: *Ai nevoie de o maşină nouă. Ţi-am împrumutat celularul. O să ţi-l trimit înapoi, prin poştă.* După care semnă: *Autostopistul.* Luă talonul furgonetei pentru adresa tipului, îl împături şi îl băgă în buzunar. Alergă apoi cincisprezece metri spre sud, păşi pe carosabil şi îşi ridică ambele braţe deasupra capului. Camionul încetini şi opri la un metru în faţa lui Reacher. Geamul coborî.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă şoferul. Zâmbi larg şi cu bunătate. O întrebare prostească, am impresia.

— Am nevoie să mă iei cu maşina, rosti Reacher. Mi-a explodat motorul.

— Vrei să arunc o privire?

Reacher răspunse:

— Nu. N-ar fi vrut ca pastorul să-l vadă pe

individul beat. Crede-mă, nu are rost. Va trebui să trimit o maşină să o tracteze.

— Eu merg spre nord, la Yuma. Eşti bine-venit să mergi cu mine.

Reacher confirmă din cap. Şoseaua către Yuma se intersecta cu cea de Speranţa, cam la două ore de mers, în faţa lor. Mai avea nevoie de o a treia cursă pentru a parcurge ultima porţiune vestică de drum. Ora estimată pentru a ajunge la destinaţie era acum zece dimineaţa, cu puţin noroc. Răspunse:

— Mulţumesc.

Camionul mirosea a gaze de eşapament fierbinţi, ulei şi plastic încins, dar scaunul era destul de confortabil. Reacher trebui să se lupte cu somnul. Dorea să fie o companie plăcută. Întrebă:

— Ce transporţi?

Tipul în haine preoţeşti răspunse:

— Mobilă folosită. Donaţii. Biserica noastră are o misiune în Yuma.

— Ajutaţi oamenii?

Băiatul zâmbi din nou.

— Încercăm.

— În oraşul unde mă duc eu, există o biserică neoprotestantă. Ce ştii despre ei?

— Ai citit Apocalipsa?

Reacher spuse:

— Am auzit de ea.

Pastorul explică:

— Denumirea corectă este Apocalipsa

Sfântului Ioan. A fost scrisă şi în ebraica veche şi în aramaică, tradusă apoi în greaca veche, după care tradusă în latină, apoi în engleza elisabetană, copiată de mână de multe ori, cu posibilităţi de eroare şi confuzie, în fiecare etapă. Acum sună ca o istorioară proastă.

— Ce spune?

— Descrie generic calea cea dreaptă de a ajunge în rai, cei păcătoşi fiind lăsaţi pe pământ unde sunt vizitaţi de o mulţime de boli şi dezastre, Christos se întoarce pe pământ ca să ducă bătălia cu Anticristul într-un scenariu de Armageddon şi niciunul nu sfârşeşte bine.

— Când ar trebui să se întâmple toate astea?

— Aparent există o iminenţă permanentă.

Reacher rememoră micul discurs plin de îngâmfare al lui Thurman de la fabrică. *Există semne*, spusese atunci. *Şi posibilitatea ca lucrurile să se precipite.*

Reacher întrebă:

— Ce anume ar putea să declanşeze asta?

Pastorul ridică din umeri.

— Ar fi ceva legat de un viţel roşcat născut în Ţara Sfântă. Adepţii înfocaţi ai Apocalipsei scotocesc pe la ferme în căutarea unui viţel mai roşcat decât în mod obişnuit. Trimit cu vaporul în Israel perechi de vite în speranţa că vor obţine un roşcat perfect. Vor să pornească treaba. Pentru că sunt ferm convinşi că se află printre cei aleşi.

— Asta-i tot? Viţei roşcaţi?

— Mulţi dintre adepţii înflăcăraţi mai cred că

este absolut necesar un conflict major în Orientul Mijlociu, de aceea au fost atât de dezamăgiţi de Irak. În aparenţă ceea ce se întâmplă acolo nu este suficient de grav pentru ei.

După aceste cuvinte conversaţia nu mai continuă, nici pe tema teologică, nici pe cea istorică. Şoseaua spre Speranţa se arătă după exact două ore de călătorie. Reacher coborî şi îi făcu cu mâna şoferului care se îndepărta, după care porni în imensitatea pustiului întunecat. Primele semne ale răsăritului se observau departe, la est, deasupra Kansasului. Colorado se afla încă învăluit în beznă. Nici urmă de semnal la celular.

Şi nici de trafic.

Cel puţin nu în următoarele douăzeci de minute. Apoi, din nord, se ivi o maşină singuratică, care nu opri. Din sud apăru un SUV, încetini, dar o luă spre est, în direcţie opusă Speranţei. Reacher îşi ridică gulerul, încrucişă braţele peste piept şi îşi băgă mâinile sub braţ ca să se încălzească.

Sclipiri difuze şi înceţoşate de lumină roz şi mov se iviră departe, la orizont. O nouă zi. Poate o zi bună. Poate o zi proastă. Poate ultima zi. *Sfârşitul este aproape*, prevestise Biserica lui Thurman. Poate că se apropia un meteorit la fel de mare ca luna.

Sau poate nu.

Reacher observă la est lumina unor faruri. Când vehiculul se apropie la vreo trei sute de

metri, constată că era o furgonetă carosată cu panouri mari, rigide, prevăzută în partea de sus cu instalaţie de refrigerare. Distribuţie de mâncare proaspătă. Şoferilor de pe maşinile cu mâncare nu prea le place să oprească. Au de respectat un orar strict.

Reacher ridică mâna cu degetul mare în sus. *Am nevoie de-o maşină.* Apoi ridică amândouă mâinile şi începu să le agite. Semnalul foarte limpede. Am *urgentă* nevoie de o maşină.

Şoferul se uită în jos. Camionul continuă să meargă.

Apoi încetini. Frânele pneumatice şuierară cu putere, amortizoarele scârţâiră strident, iar camionul se opri. Geamul coborî, iar şoferul îşi făcu apariţia. Spuse:

— O să plouă.

Reacher replică:

— Asta-i cea mai mică dintre problemele mele. Eram în drum spre Speranţa şi mi s-a stricat maşina.

Tipul de la volan spuse:

— Prima mea oprire este la Speranţa.

Reacher realiză:

— Tu eşti băiatul de la supermarket. Din Topeka.

— Atunci nu mai trage de timp şi urcă-te.

Răsăritul urmărea camionul în drumul său spre vest. Orizontul începu să se lumineze înnourat şi uşor auriu, iar băiatul de la supermarket stinse farurile şi se lăsă pe spătar, relaxându-se. Reacher îl întrebă dacă aduce

deseori pasageri, iar el îi răspunse că în medie, în una din cinci dimineţi găseşte pe cineva care are nevoie să meargă în oraş. Reacher îi spuse că întâlnise nişte femei care probabil veniseră cu el.

— Turişti, observă tipul.

— Mai mult de-atât, zise Reacher.

— Cât de mult ai aflat?

— Totul.

— Cum?

— Am descoperit.

Individul dădu din cap spre volan.

— Soţii şi iubite, spuse. Care doresc să fie alături de soţii şi iubiţii lor atunci când trec graniţa.

— E de înţeles, conchise Reacher. E un moment greu pentru ei.

— Şi?

— Şi nimic. Nu-i treaba mea.

Reacher cercetă din nou celularul pe care îl luase cu împrumut. Nu avea semnal. Nici la radio nu se auzea nimic. Băiatul de la supermarket apăsă pe un buton şi scană toată scala de unde medii, fără să găsească ceva. Doar paraziţi.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Reacher reuşi să ajungă în Speranţa cu puţin înainte de ora zece dimineaţa. Coborî pe First Street, merse pe Fifth Street şi o luă spre est. Vechiul Chevrolet albastru era parcat pe aleea din faţa casei lui Vaughan. Avea din nou geamuri la ferestre. Se duse în faţa uşii şi apăsă butonul soneriei. Aşteptă pe trepte timp de treizeci de secunde lungi, apoi uşa se deschise.

Vaughan îl privi şi spuse:

— Bună.

Părea calmă şi liniştită.

Reacher zise:

— Am încercat să te sun de două ori. Unde-ai fost?

— Pe ici, pe colo. Mai bine ai intra.

Îl conduse de-a lungul culoarului. Bucătăria arăta la fel ca înainte: ordonată, curată, decorată, trei scaune la masă. Pe masă era un pahar cu apă şi cafea în cafetieră.

Reacher rosti:

— Îmi cer scuze că n-am reuşit să mă întorc.

— Nu-mi cere mie scuze.

— Ce s-a întâmplat?

— Bei cafea?

— După ce îmi spui ce s-a întâmplat.

— OK. N-ar fi trebuit să facem ce am făcut, cel puţin noaptea trecută.

— Care parte?

— Ştii bine care parte. Am început să ţin la tine. Aşa că atunci când nu te-ai mai întors cu avionul, mi-am închis telefonul şi staţia şi am fost să-l văd pe David ca să-i mărturisesc totul.

— În toiul nopţii?

Vaughan ridică din umeri.

— M-au lăsat să intru. De fapt, s-au purtat foarte frumos cu mine.

— Şi David ce-a spus?

— E o cruzime din partea ta.

Reacher dădu vehement din cap.

— Nu e o cruzime. E o simplă întrebare.

— Tu ce crezi?

— Că David nu mai există. Cel puţin nu aşa cum îl ştiai tu. Şi că ai de făcut o alegere. Au existat zeci de mii de bărbaţi în situaţia lui David, de peste un secol. Şi bineînţeles că au existat zeci de mii de femei în situaţia ta. Toate acele femei au făcut o alegere.

Vaughan nu zise nimic. Scoase din dulap o cană de porţelan fin şi o umplu cu cafea din cafetieră. Îi întinse cana lui Reacher şi întrebă:

— Ce avea Thurman în cutia aia mică?

— Ai văzut cutia?

— Am sărit zidul la zece secunde după tine. Am văzut totul. *Hai să zburăm împreună în noaptea asta…* Te-a deversat undeva, nu-i aşa?

Reacher confirmă din cap.

— Oklahoma. O bază militară.

— Ce era în cutie?

— Funingine, rosti Reacher. Oameni după incendiu. Răzuită de pe metal.

Vaughan şezu pe scaun, la masă. Reacher se aşează în faţa ei.

— Dar poţi respira uşurată, urmă. La fabrică nu există Humvee-uri distruse. Humvee-urile nu ard aşa. Doar tancurile. Nu există scăpare dintr-un tanc incendiat. Funinginea este tot ce mai rămâne.

— Înţeleg.

— În mai puţin de patru ani un grup de terorişti nenorociţi au pus la cale o metodă de a scoate din luptă tancurile armatei americane. Nu-i de mirare că Pentagonul trimite resturile cu vapoarele, în containere sigilate, într-un loc secret.

Vaughan se ridică şi îşi luă paharul cu apă de pe dulap. Îl goli în chiuvetă şi îl umplu la loc dintr-o sticlă aflată în frigider. Luă o înghiţitură.

— Ce face Thurman cu tancurile distruse?

— Reciclează oţelul.

— Ce motiv ar avea Pentagonul să detaşeze o unitate a Poliţiei Militare ca să păzească oţelul reciclat?

— Poliţiştii militari păzesc altceva.

— Cum ar fi?

— Blindajul principal al unui tanc include şi un strat gros de uraniu sărăcit. Este un produs secundar de la îmbogăţirea uraniului natural, pentru reactoarele nucleare. E toxic şi radioactiv. Asta este motivul pentru care PM se află acolo. E genul de material pentru care e nevoie de monitorizare. Teroriştii l-ar putea fura, l-ar împărţi în bucăţi mici şi l-ar include

într-un dispozitiv explozibil. Ar rezulta o nenorocită de bombă artizanală, perfectă.

Vaughan observă:

— La fabrică îl taie în bucăţi. Asta înseamnă praf şi aşchii şi vapori. Nu-i de mirare că par cu toţii bolnavi.

Reacher confirmă cu o înclinare a capului.

— Gardianul a murit din cauza asta, urmă. Mi-a spus-o cu gura lui. Pe patul de moarte a zis „acel”, apoi s-a oprit. După care a continuat: „Tu mi-ai făcut asta.” Am crezut că mă acuză pe mine, dar el se oprise să-şi tragă răsuflarea. De fapt voia să spună: „U mi-a făcut asta.” A folosit simbolul chimic al uraniului. „Uraniul mi-a făcut asta.”

Vaughan spuse:

— Aerul de la fabrică trebuie să fie plin de el.

Reacher confirmă cu o înclinare a capului.

— Îţi aminteşti felul în care strălucea zidul? Pe ecranul cu infraroşii? Nu era fierbinte. Ci radioactiv.

Vaughan îşi sorbi apa îmbuteliată şi rămase privind în gol.

— În Disperarea trimit şi maşini. Le-am văzut. În container. Din Irak sau Iran.

Reacher dădu din cap.

— Fabrica din Disperarea reciclează uraniu. Dar uraniul sărăcit, US, nu se foloseşte doar la blindaje. Din el se fabrică şi proiectile. Acele maşini au fost lovite cu uraniu sărăcit. Au fost contaminate, aşa că trebuie procesate într-un anumit fel. Şi trebuie ascunse, pentru că folosim

proiectile cu US împotriva vehiculelor civile.

— Ce dracu’ se petrece acolo?

— Presupunerea ta este la fel de adevărată ca şi a mea.

Vaughan mai bău o înghiţitură de apă.

— Spune-mi ce ştii despre bombele artizanale contaminate.

— O bombă artizanală contaminată foloseşte metal contaminat, nu doar cuie sau bile metalice, pentru mai multe schije, explică Reacher. De obicei constau în resturi metalice radioactive înfăşurate în jurul unei încărcături explozive. Dacă o asemenea bombă explodează într-un oraş, acel oraş va fi abandonat.

— Cât de mult uraniu trebuie să fure teroriştii?

— Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Vaughan spuse:

— Eu cred că o fac deja. Camionul pe care l-am fotografiat. Partea din faţă a compartimentului de marfa strălucea la fel ca şi zidul.

Reacher clătină din cap.

— Nu. Eu cred că acolo era cu totul altceva.

Reacher zise:

— Mergi cu mine în oraş? La motel?

Vaughan ezită.

— Nu ştiu dacă vreau să fiu văzută cu tine. Mai ales la motel. Oamenii bârfesc.

— Mâine o să plec. Aşa că dă-le ocazia să mai bârfească o zi.

— Mâine?

— Poate chiar mai devreme. S-ar putea să mai stau puţin ca să dau un telefon. În afară de asta, mi-am terminat treburile pe aici.

— Pe cine trebuie să suni?

— Doar un număr. Nu cred că va răspunde cineva.

— Care-i treaba cu motelul?

— Cred că vom descoperi că camera patru e goală.

Merseră împreună pe jos, spre motel, prin aerul umed al dimineţii târzii. Trecură de recepţie îndreptându-se către camera patru, în faţa căreia se afla căruciorul cameristei. Patul era aranjat, iar dulapurile goale.

Vaughan observă:

— Doamna Rogers a plecat.

Reacher confirmă din cap şi se întoarseră la recepţie. Femeia stătea pe scaunul său înalt, în spatele tejghelei, iar cheia de la camera patru se afla la loc, în cârligul ei.

Reacher privi scurt telefonul şi întrebă:

— Doamna Rogers a primit vreun telefon?

Recepţionera dădu din cap că da.

— Aseară la ora şase. Părea foarte fericită. A predat camera şi a chemat un taxi care s-o ducă la Burlington.

— Ce este Burlington?

— Staţia de autobuz pentru aeroportul din Denver.

Reacher clătină din cap.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Plecară spre bufet. Locul era practic pustiu. Prea târziu pentru micul dejun, prea devreme pentru prânz. Reacher se strecură în separeul în care stătuse Lucy Anderson în seara în care o cunoscuse. Vaughan se aşeză în faţa lui. Chelneriţa aduse apă rece şi tacâmuri, iar ei comandară cafea.

— Ce anume se petrece? întrebă Vaughan.

— Toţi aceşti băieţi tineri, răspunse Reacher. Ce aveau în comun? Erau tineri, erau masculi şi singurul alb dintre ei era foarte bronzat.

— Şi?

— Am stat chiar aici, cu Lucy Anderson. Era precaută şi uşor îngrijorată, urmă Reacher. Dar când i-am povestit că am fost poliţist, a intrat în panică. Am pus lucrurile cap la cap şi mi-am dat seama că soţul ei era fugar. Din ce vorbea despre el, din aia devenea mai îngrijorată. A doua zi s-a comportat foarte ostil. Apoi l-am zărit pe soţul ei în Disperare şi m-am întors să verific pensiunea în care a stat. Era goală, dar foarte curată.

— Are asta vreo importanţă?

— Crucială, rosti Reacher.

Chelneriţa sosi cu două ceşti, două linguriţe şi o carafa plină cu cafea proaspătă. Le turnă cafea şi plecă. Reacher sorbi o înghiţitură.

— Dar mi-am dat seama că în tot acest timp nu-mi amintisem ceva, cu exactitate. Lui Lucy Anderson nu i-am spus că am fost poliţist, continuă el. I-am spus că am fost poliţist *militar.* Ăsta a fost motivul pentru care a intrat în

panică. Şi tot ăsta a fost motivul pentru care pensiunea era atât de curată. Oamenii care trecuseră pe acolo fuseseră cu toţii soldaţi. Lucy a crezut că eu îi urmăresc.

Vaughan spuse:

— Dezertori.

Reacher confirmă cu o înclinare a capului.

— De-asta tânărul Anderson avea un bronz aşa de grozav. Fusese în Irak. Dar nu voia să se mai întoarcă.

— Camionul era din Canada, iar cei de-acolo oferă azil.

Reacher confirmă din nou.

— Ca o cursă de taxi. Strălucirea de pe ecran nu era uraniu furat. Ci un tip într-un compartiment secret. Căldură de la un corp omenesc la fel ca şi la şofer. Pata verde era identică.

Vaughan rămase nemişcată şi tăcută vreme îndelungată. Chelneriţa reveni şi îi umplu de două ori cana lui Reacher. Vaughan nu se atinse de a ei.

Reacher vorbi:

— Un fel de grup de militanţi anti-război trebuie să fi creat o filieră de evadare. E posibil să fie implicate familiile localnicilor înrolaţi în armată. Trimit aici băieţii cu transporturi legale de metale şi apoi prietenii lor canadieni îi duc în nord, peste graniţă. Acum şapte luni, la hotelul din Disperare a stat un cuplu. Pariez unu la zece că erau organizatorii veniţi să recruteze simpatizanţi. Iar simpatizanţii au fost cei care ţi-

au spart geamurile camionetei. Au considerat că-mi băgasem prea mult nasul şi au vrut să mă gonească.

Vaughan îşi împinse paharul de-o parte.

— Ştiai toate aceste lucruri încă de ieri, spuse ea. Ai aşteptat însă camionul să ajungă la graniţă înainte să-mi spui. De ce?

— Am vrut să scape Rogers.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Reacher, ai fost poliţist militar. Ai vânat dezertori.

Reacher tăcu.

— Aveau o datorie de îndeplinit, urmă Vaughan. David şi-a *făcut* datoria. Ei trebuiau să şi-o facă pe a lor şi tu pe a ta.

— Datoria este o tranzacţie, Vaughan. O stradă cu două sensuri. Noi le suntem datori cu ceva, ei ne sunt datori cu ceva. Ceea ce ne datorează ei este o promisiune solemnă de a ne risca vieţile numai pentru o cauză bună. Iar aceasta nu mai există. Acum totul se rezumă la orgolii politice şi campanii electorale.

— Ai servit treisprezece ani în armată şi îi ajuţi pe dezertori?

— Le înţeleg hotărârea. Tocmai pentru că am fost în armată aceşti treisprezece ani. Mi-am trăit vremurile de glorie. Sper ca şi ei să aibă parte de ele.

— Oamenii nu vor să audă că cei dragi lor nu au murit pentru o cauză bună.

— Ştiu. Dar asta nu poate schimba realitatea.

— Te urăsc.

— Nu, nu pe mine mă urăşti, replică Reacher.

Îi urăşti pe politicieni şi comandanţi şi pe alegători şi Pentagonul. Şi mai urăşti faptul că David nu a fost declarat dezertor după prima lui misiune.

Vaughan se întoarse cu faţa la stradă. Închise ochii. Rămase aşa timp îndelungat. Apoi vorbi. Doar o şoaptă. Zise:

— L-am rugat să facă asta. L-am implorat. I-am spus că o putem lua de la capăt oriunde ar fi vrut, în orice loc din lumea asta. Dar nu a fost de acord. Idiot, bărbat idiot.

Reacher se mută lângă ea şi o ţinu în braţe în timp ce plângea. Îşi strivise faţa de pieptul lui. Plânse pentru viaţa ei distrusă şi pentru visele ei spulberate. Într-un târziu ridică capul.

— De ce Raphael Ramirez nu a reuşit?

Reacher răspunse cu glas scăzut:

— Ramirez a fost diferit. Un singur telefon dat de la biroul tău ne va oferi explicaţia. Ar trebui să mergem acolo şi să-l dăm. Maria a aşteptat destul.

Vaughan întrebă:

— Un telefon cui?

— Poliţiei Militare de la bază, la vest de Disperare. Roagă-i să-ţi transmită prin fax dosarul lui Ramirez. Spune-le că ştii că ei ştiu cine este.

La unsprezece minute după ce Vaughan terminase convorbirea telefonică, faxul Departamentului de Poliţie al Speranţei aspiră o foaie albă şi o aruncă înapoi cu ceva scris pe ea.

Rafael Ramirez fusese soldat în trupele de Marină. La vârsta de optsprezece ani fusese trimis în Irak. La nouăsprezece ani îndeplinise o nouă misiune. La vârsta de douăzeci de ani fusese declarat dezertor înainte de a fi trimis în cea de a treia misiune. Cinci zile mai târziu fusese arestat în Los Angeles.

Reacher şi Vaughan se întoarseră la motel, unde o găsiră pe Maria. Deschise uşa într-o doară ca şi când ar fi fost sigură că toate veştile erau proaste, iar pe chipul lui Reacher nu putea citi ceva care să o facă să-şi schimbe părerea. Împreună cu Vaughan o conduseră afară şi o aşezară pe scaunul de plastic din faţa camerei ei. Reacher luă scaunul de la camera nouă, iar Vaughan pe cel al camerei şapte.

Reacher rosti:

— Raphael a fost în Marină.

Maria încuviinţă din cap. Fără să spună un cuvânt.

Reacher urmă:

— A fost în Irak de două ori. A treia oară nu a vrut să se mai întoarcă. Aşa încât cu aproape patru săptămâni în urmă, a dezertat. Ţi-a dat vreun telefon?

— Aproape în fiecare zi.

— Ce s-a întâmplat în Irak?

— A văzut nişte lucruri. Spunea că oamenii pe care ar fi trebuit să-i ajutăm ne omorau, iar noi îi omoram pe cei pe care ar fi trebuit să-i ajutăm. Asta îl aducea în pragul nebuniei.

— Aşa că a fugit. Şi a sunat aproape zilnic.

După care nu a mai sunat, două sau trei zile. Corect?

— Şi-a pierdut celularul. Apoi a făcut rost de un telefon nou şi a sunat să-mi spună că a găsit nişte oameni. Urmau să-l ducă în Canada prin Disperare. A spus că ar trebui să vin aici şi să aştept telefonul lui.

Reacher spuse:

— Lucrurile nu au stat chiar aşa, Maria. Raphael a fost arestat în Los Angeles. Cei de la Marină au pus mâna pe el. Nu şi-a pierdut telefonul. A fost la închisoare două sau trei zile.

— Nu mi-a spus lucrul ăsta.

— Nu i s-a dat voie.

— A evadat din nou?

Reacher scutură din cap.

— Părerea mea este că a făcut o înţelegere. Trupele Marinei l-au pus să aleagă. Cinci ani la Leavenworth sau să treacă graniţa sub acoperire în Canada şi să le dezvăluie filiera. Nume, adrese, rute, lucruri de genul ăsta. A fost de acord şi l-au lăsat să plece. Poliţiştii militari au aflat ce se petrece şi li s-a spus să te protejeze.

— Atunci unde este Raphael acum? De ce nu mă sună?

Reacher urmă:

— Soldaţii din Marină au un cod. Raphael ţi-a vorbit despre el?

Maria răspunse:

— Unitate, trupe, Dumnezeu, ţară.

— Primul jurământ de loialitate al lui Raphael

era faţă de unitatea lui, o mână de tineri la fel ca şi el.

— Nu înţeleg.

— Eu cred că el a făcut înţelegerea, dar nu şi-a putut ţine promisiunea. Nu şi-a putut trăda camarazii. Cred că a ajuns în Disperare, dar nu i-a sunat pe cei de la Marină. Mai cred că a rămas la marginea oraşului până i s-a făcut sete şi foame. A început să aibă halucinaţii şi s-a hotărât să meargă pe jos până în Speranţa ca să te găsească.

— Deci unde se află?

— Nu a mai reuşit să ajungă, Maria. A clacat la jumătatea drumului. A murit.

Pentru a doua oară în decurs de o oră Reacher privea o femeie plângând. Vaughan o ţinea în braţe, iar Reacher îi spuse:

— A fost un om bun, Maria. Era doar un copil care nu a mai putut îndura. Iar la sfârşit nu a trădat valorile în care credea. Repetă aceste lucruri la nesfârşit, cu alte cuvinte şi în altă ordine, cu intonaţii diferite, dar nu ajută la nimic.

Reacher şi Vaughan plecară la bufet unde Reacher mâncă pentru prima dată de când marcase burgerul de la popota din Fort Shaw, cu o noapte înainte. Îşi ridică nivelul de cofeină cu patru căni de cafea şi după ce termină, rosti:

— Mai am un singur lucru în minte.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Cu patru kilometri înainte de a ajunge în Disperare încetiniră şi ieşiră hurducăind de pe şosea, după care începură să facă un ocol larg spre nord. Înaintau anevoie prin terenul deschis. Din loc în loc întâlneau şleauri ale căror meandre le urmau cu o viteză mai mare. Apoi reveneau la a face slalom printre pietroaie mai mari chiar decât Chevrolet-ul.

Vaughan spuse:

— Ce anume ai în minte?

— Îmi place să-mi explic mie însumi toate lucrurile, răspunse Reacher.

— Ce nu-ţi poţi explica?

— Felul în care erau atât de disperaţi să ţină oamenii la distanţă. Sunt implicaţi toţi cei din oraş. În prima zi în care am apărut, până şi chelneriţa din restaurant ştia exact ce are de făcut. De ce-ar merge atât de departe?

— Fac jocul Pentagonului.

— Pentagonul nu le-ar cere aşa ceva. Ei se bazează pe ziduri şi distanţe şi geografie, nu pe oameni.

— Poate că le-a cerut-o Thurman cu de la sine putere.

— Sunt convins că le-a cerut-o. Dar de ce?

Se întâlniră cu şoseaua pentru camioane la trei kilometri vest de fabrică şi intrară poticnindu-se pe asfalt. După trei minute

ajunseră la baza PM.

Imediat, din dispozitivul de gardă, se iviră doi indivizi. Unul era Morgan, specialistul ochelarist cu privirea şaşie. Vaughan se prezentă cu numele întreg, ca ofiţer al Departamentului de Poliţie din Speranţa. Morgan îi adresă un salut din care Reacher îşi dădu seama că cei din PM o cercetaseră în prealabil. Aflaseră ce fusese soţul ei şi ce era ea acum.

Cinci minute mai târziu se găseau la un birou, faţă în faţă cu un soldat pe nume Connor. Era un bărbat scund, subţirel, cam la douăzeci şi şase de ani. Fusese în Irak. Întrebă:

— Aceasta este o vizită oficială din partea Departamentului de Poliţie din Speranţa?

Vaughan răspunse:

— Da. Domnul Reacher este consilier civil.

— Atunci, cu ce vă pot ajuta?

Reacher interveni:

— Ca să nu lungim vorba, ştim că la fabrica lui Thurman se recuperează US.

Connor replică:

— Lucrul ăsta mă enervează puţin.

— Şi pe noi ne enervează puţin. Legea spune că trebuia să fim anunţaţi.

— Sunt informaţii secrete, spuse Connor.

Reacher confirmă cu o mişcare a capului.

— Înţelegem asta. Dar credem că suntem îndreptăţiţi să ştim când şi cum sunt transportate reziduurile de US şi ce rută se foloseşte. Cu cât timp în urmă a plecat primul transport?

— Nu a plecat. Primul convoi va pleca peste aproximativ doi ani, de-acum înainte.

Reacher zise:

— Aşadar, momentan produsul se depozitează la fabrică?

Connor confirmă din cap:

— Oţelul pleacă, US rămâne.

— Şi-ţi convine?

— Ce-ar trebui să nu-mi convină?

— Tipul stă pe un munte de material periculos.

— Şi? Ce-ar putea să facă cu el?

Reacher şi Vaughan se întoarseră în camionetă, iar Vaughan întrebă:

— Ce contează că Thurman depozitează uraniu sărăcit?

Reacher răspunse:

— Nu-mi place combinaţia. Are douăzeci de tone de reziduu radioactiv şi douăzeci de tone de TNT. Este un adept înfocat al Apocalipsei. Aseară am stat de vorbă cu un pastor. Zicea că oamenii ca el abia aşteaptă începutul sfârşitului. Însuşi Thurman spunea că există nişte lucruri pe cale să se precipite. Indivizii ăştia sunt fanatici. Se pare că au impresia că pot să declanşeze evenimentele. Se străduiesc să prăsească vite roşcate în Israel.

— La ce le-ar folosi?

— Nu mă întreba pe mine. O altă condiţie pare să fie un conflict major în Orientul Mijlociu.

— Avem deja unul.

— Nu-i suficient de major.

Vaughan rămase un moment tăcută.

— Iranul lucrează cu uraniu. Se laudă peste tot.

— Ai prins firul, rosti Reacher. Ce s-ar întâmpla după aia?

— Noi am ataca Iranul. Iranul ar ataca Israelul. Israelul s-ar răzbuna.

— Precipitarea evenimentelor, conchise Reacher.

— Asta-i nebunie curată.

— Avem un dezechilibrat mintal obsedat de Apocalipsă cu douăzeci de tone de TNT şi douăzeci de tone de US şi patru maşini iraniene şi un şuvoi nesfârşit de containere care sosesc, dintre care unele au fost văzute ultima oară în Orientul Mijlociu.

Vaughan zise:

— Dar niciun judecător din America nu ar semna un mandat de percheziţie. Cel puţin nu cu ce avem acum. E doar o teorie nebunească.

Reacher replică:

— Eu nu sunt în căutarea unui mandat de percheziţie. Eu aştept să se întunece.

— O să plouă.

— Probabil.

— Doar nu o să stăm aici până se înnoptează, în ploaie.

— Nu, nu o să stăm. O să facem un popas la Holiday Inn.

Camera pe care o luaseră prima oară nu era liberă, dar li se dădu una la fel. Identică. Şi ei

făcură aceleaşi lucruri. Duş, în pat şi dragoste.

La sfârşit ea spuse că David fusese mai bun la pat. Reacher nu se simţi jignit. Ea simţea nevoia să creadă asta. Şi, probabil, era adevărat.

Ploaia începu după o oră. Ploua cu găleata. Stropii băteau darabana pe acoperişul hotelului şi se prelingeau pe geam. O senzaţie confortabilă, după părerea lui Reacher. Îi plăcea să stea în pat ascultând ploaia.

Trei ore mai târziu sosi întunericul. Şi împreună cu el îndoielile lui Vaughan. În timp ce se îmbrăcau ea spuse:

— Dacă eşti sigur de asta ar trebui să-i suni pe cei de la Poliţia statală. Sau de la FBI.

Reacher răspunse:

— Ar trebui să-mi dau numele. Nu-mi place asta.

— Nu eşti un departament de poliţie într-un singur om.

Afară încă ploua.

— Ce te frământă?

— Nu vreau să mergi acolo. Din cauza radiaţiilor.

— N-o să-mi facă rău.

— Bine. *Eu* nu vreau să merg acolo. Aş vrea să am copii într-o bună zi.

Iată un progres, îşi zise Reacher. Rosti:

— Problema este praful. Iar ploaia asta o să-l scurgă pe jos. Iar tu nu trebuie să intri. Doar să mă conduci până acolo.

Plecară după treizeci de minute. Traficul nu

era aglomerat. Pe străzi curgeau şuvoaie de apă ca nişte râuri. Vaughan trecu ştergătoarele pe viteză maximă. Se mişcau, nervoase, înainte şi înapoi. Găsi ieşirea spre est şi o luă pe acolo. În câteva minute Chevrolet-ul era singura maşină de pe şosea.

— Asta-i bine, remarcă Reacher. N-o să ne deranjeze nimeni.

La distanţă în faţa lor, observară o fâşie orizontală strălucind albastră. Fabrica îşi aprindea luminile. De aproape, intensitatea era mai mică pentru că era luminat doar sfertul îndepărtat al fabricii. Compartimentul secret.

Vaughan constată:

— Ei bine, se lucrează.

— Bun, spuse Reacher. Poate au lăsat porţile deschise.

Dar nu le lăsaseră.

— OK, conchise Reacher. Acelaşi loc ca mai înainte.

Urmele bătătorite ale celor două Tahoe erau pline cu apă. Chevroletului începură să-i patineze roţile, derapă cu partea din spate şi reuşi să-şi croiască drum, înainte. Vaughan găsi locul şi dădu cu spatele, ajungând cu capota sub curbura metalică a cilindrului.

Nici nu apucase să-şi scoată toate materialele din maşină că Reacher era deja ud până la piele. Îngenunche în noroi, lângă camionetă, şi potrivi scara sub formă de L aşa cum o făcuse şi înainte. Băgă lanterna într-un buzunar şi agăţă unul din capetele răngii de celălalt buzunar.

Apoi începu să urce scara. Reuşi să ajungă dincolo de unghiul L-ului, apoi se opri. Cilindrul era alunecos de la apa care se scurgea. Şi înainte această manevră fusese anevoioasă. Acum avea să fie foarte grea. Erau cam treisprezece metri până la sol. Fără să aibă scara montată în interior, nu-i era foarte clar cum ar mai fi putut ieşi vreodată de acolo.

La asta o să mă gândesc mai târziu, îşi zise. Prinse să înainteze alunecând târâş pe burtă. Ranga se bălăngănea şi se lovea cu zgomot de suprafaţa metalică, apoi, la nouăzeci de grade dincolo de coama cilindrului, zbură prin aer, în cădere liberă.

Aterizã mult mai târziu decât se aştepta. Se ridică în picioare, dibui ranga care-i căzuse şi porni spre compartimentul interior.

Poarta era deschisă.

O invitaţie. Mai mult ca sigur, o capcană. Ca moliile la flacără. Reacher înainta cu greutate. După zece paşi pantofii se umpluseră cu kilograme de noroi lipicios, iar apa îi intra în ochi. În faţă reuşi să desluşească camioneta Tahoe albă a pazei, parcată în stânga porţii pentru vehicule. Trecu pe lângă biroul de pază, biroul lui Thurman, cel de Producţie şi se opri în faţă la Aprovizionare. Urcă treptele şi îşi folosi degetele ca să scoată şuruburile din suportul lacătului. Uşa se deschise larg.

Merse glonţ la dulapurile cu dosare şi îl extrase pe cel cu Thomas. Furnizorul de telefoane mobile. Dădu paginile înapoi până la

formularul original de comandă unde se aflau contractele, tarifele, discounturile, produsele, modelele. Şi numerele. Rupse foaia cu numerele şi o îndesă în buzunarul de la pantaloni. Apoi se întoarse afară, în ploaie.

După aproape doi kilometri se afla lângă poarta interioară.

Era încă deschisă. Lumina care ieşea prin ea semăna cu o bară solidă de lăţimea deschizăturii. Reacher intră repede, cu o mină nepăsătoare. Nu avea alternativă. Se afla în lumina reflectoarelor la fel de vulnerabil ca un stripper pe scenă. Apa îi ajungea până la glezne. În faţa lui, pe stânga, se găsea o grămadă de containere navale stivuite sub formă de V, cu vârful în afară. În dreapta lor, la zece metri distanţă, se afla un al doilea V. El se grăbi spre spaţiul liber dintre ele. Se strecură înăuntru şi se trezi singur într-o arenă din interiorul altei arene, din interiorul alteia. O suprafaţă de aproximativ treizeci de kilometri pătraţi. În afară de macarale şi poduri rulante şi prese şi excavatoare şi buldozere şi cărucioare şi şasiuri rulante şi trailere, existau două puncte de interes.

Primul era un munte de caroserii strivite de tancuri de asalt. Arăta ca un cimitir al elefanţilor. Ţevile contorsionate ale tunurilor răsăreau asemenea unor colţi sau coaste imense. Părţile componente ale turelelor erau lovite şi turtite, decojite şi desfăcute asemenea unor cutii de conserve. Mai păstrau urme din

vopseaua de camuflaj pentru deşert, dar majoritatea suprafeţelor metalice fuseseră răzuite până la stratul negru. Reacher avu impresia că aude încă oameni ţipând sub greutatea lor. Se îndepărtă.

Al doilea punct de interes se găsea în partea de est, cam la o sută de metri distanţă.

O semiremorcă cu optsprezece roţi. Gata de plecare. Pe platformă se găseau un tractor, un trailer şi un container albastru uzat, de doisprezece metri, aparţinând Liniilor navale chineze. Tractorul era uriaş, cu un filtru de aer de mărimea unui butoi de ulei, două ţevi de eşapament cromate şi o pădure de antene. Containerul era conectat cu nişte cârlige la tractor. Avea uşi duble securizate cu patru pârghii lungi, aflate toate în poziţia închis. Nu existau lacăte sau sigilii.

Reacher trecu ranga într-o mână, iar cu cealaltă se prinse de container ridicându-se şi sprijinindu-se cu greutate pe muchia de la bază. Cu mâna liberă apucă una dintre pârghii şi trase în sus.

Nu se clinti. Era sudată de suport. Un vierme metalic de doi centimetri jumătate fusese turnat în spaţiul dintre ele. Celelalte trei pârghii erau la fel. Chiar şi uşile fuseseră sudate una de cealaltă. Reacher strecură vârful răngii în spaţiul dintre două suduri şi trase cu putere.

Imposibil. Era ca şi când ai fi încercat să ridici o maşină cu o pilă de unghii.

Coborî şi cercetă din nou cârligele trailerului.

Erau închise. Şi sudate. Aruncă ranga şi făcu cale întoarsă spre porţile interioare. Se aflau cam la două sute de metri distanţă.

Şi se închideau cu o mişcare uşoară, dar continuă.

Reacher ţâşni înainte, din reflex, apoi se opri. Prin spaţiul care se micşora se iviră patru siluete. La dreapta se afla Thurman. La stânga uriaşul cu cheia fixă. La mijloc supraveghetorul fabricii. Acesta o împingea în faţă pe Vaughan. Fata se poticnea ca şi când la fiecare câţiva paşi ar fi încasat un ghiont în spate.

Se întâlniră în mijlocul suprafeţei închise. Thurman şi oamenii lui se opriră şi rămaseră nemişcaţi la cinci metri în spatele unei linii imaginare care unea grămada de tancuri strivite şi vehiculul cu optsprezece roţi. Reacher rămase şi el la cinci metri distanţă, dar de cealaltă parte. Vaughan continuă să meargă, croindu-şi drum prin noroi şi reuşi să treacă de partea lui Reacher. Îl apucă de braţ şi se întoarse.

Doi contra trei.

Thurman strigă:

— Ce cauţi aici?

Reacher răspunse:

— Cercetez terenul. Ce e în container?

Thurman urmă:

— Răbdarea mea se apropie de sfârşit.

— Ce e în container?

Thurman trase aer în piept, apoi expiră. Rosti:

— În container sunt ajutoare. Haine, pături, consumabile medicale, proteze, alimente

deshidratate şi concentrate, apă distilată, antibiotice, vitamine. Au fost cumpărate cu bani de la colecta locuitorilor din Disperare.

— Pentru cine sunt ajutoarele?

— Pentru refugiaţii şi deportaţii din Afghanistan. Isus a spus: „Ceea ce-ţi doreşti ca ceilalţi să facă pentru tine fă şi tu pentru ei. Iubeşte-ţi duşmanii şi roagă-te pentru cei care te persecută, numai aşa veţi deveni fiii Tatălui care se află în rai.”

Reacher interveni:

— Unde sunt acele maşini din Iran?

— Acele, ce?

— Maşinile din Iran.

Thurman răspunse:

— Topite şi expediate cu vaporul.

— Ai cumpărat douăzeci de tone de TNT de la Kearny Chemical. Unde sunt?

Thurman zâmbi:

— Oh, asta era, exclamă el. A fost o greşeală. O eroare de cod. O fată nou angajată a scris cu o cifră mai puţin pe nota de comandă pentru Kearny. Ne-au trimis TNT în loc de TCE. L-am trimis înapoi cu acelaşi camion cu care a intrat.

— Unde este uraniul? Ai scos douăzeci de tone de uraniu din tancurile astea.

— Stai pe el, remarcă Thurman. E îngropat în pământ.

Reacher rămase tăcut. Privi scurt în dreapta la vehiculul cu optsprezece roţi. În stânga la excavator. Jos, în pământ. Ploaia se strângea în bălţoace de jur împrejurul lor.

— Mulţumit? întrebă Thurman.

Reacher răspunse:

— Aş putea fi. După ce voi da un telefon.

— Ce telefon?

— Am impresia că ştii.

Thurman spuse:

— Nu este momentul potrivit pentru dat telefoane.

Reacher replică:

— Şi nici locul. O să aştept până mă voi întoarce în Speranţa.

Thurman îşi aruncă privirea spre poartă.

— Goleşte-ţi buzunarele, îl îndemnă el.

— Eşti îngrijorat în legătură cu acele numere? Poate că le-am memorat.

— Goleşte-ţi buzunarele.

— Obligă-mă.

Thurman încremeni. Apoi se dădu un pas înapoi şi ridică braţul drept. Uriaşul îşi plesnea palma cu cheia fixă. Amândoi indivizii făcură un pas înainte. Supraveghetorul se afla în dreapta lui Reacher, iar uriaşul în stânga. Foarte aproape amândoi, dar nu în raza de acţiune.

Reacher vorbi:

— Nu-i nevoie să facem asta. Putem să plecăm de aici ca prieteni.

Supraveghetorul răspunse:

— Nu prea cred.

— Atunci nu o să mai plecaţi de aici, deloc.

— Numai gura-i de tine.

Reacher nu răspunse.

Supraveghetorul privi scurt către uriaş. Rosti:

— Să-i dăm drumul.

În primul rând ia-ţi revanşa.

Simulă că atacă în stânga, în direcţia uriaşului. Luat prin surprindere, tipul se trase înapoi. Reacher îşi înfipse călcâiul zdravăn în noroi şi ţâşni în direcţie opusă. Îl lovi pe supraveghetor cu cotul în stomac. Un impact de peste o sută de kilograme. În spatele stomacului se află plexul solar, cel mai mare centru nervos autonom din cavitatea abdominală. O lovitură puternică poate întrerupe toate legăturile. Rezultatul, o durere groaznică. Consecinţa, o cădere la pământ. Supraveghetorul căzu prima dată cu faţa în jos, într-o urmă de pas plină cu apă. Reacher îi trase un şut în lateral ca să-l răsucească pentru a-l scoate din ea. Nu-şi dorea ca individul să se înece. Thurman se retrase. Uriaşul se pregătea de atac la doi metri jumate distanţă.

Reacher se trase înapoi.

Uriaşul veni după el. Reacher se opri.

Tipul se repezi să lovească. Reacher făcu un pas înapoi.

Reacher nu era rapid şi nici agil, dar avea reflexe foarte bune. Uriaşul respira greu şi fiecare lovitură ratată îi amplifica furia. Reacher continuă să se retragă, să se oprească şi să se eschiveze. Într-un final uriaşul înţelese. După o duzină de lovituri inutile trebui să accepte că tactica sa era inutilă. Trimise cu o lovitură cheia fixă la mare distanţă în terenul clisos şi se pregăti de înfruntare. Reacher zâmbi. Pentru că,

deja, pericolul trecuse. Tipul urma să piardă. El nu-şi dădea seama. Dar Reacher o ştia cu siguranţă.

Şi o ştia şi Thurman.

Thurman se grăbea să se întoarcă la poartă. Se grăbea, dar înainta încet. Era bătrân. Reacher strigă:

— Vaughan, nu-l lăsa să plece. Trebuie să rămână aici.

O văzu cu coada ochiului cum pleacă.

Gigantul porni. Un salt nebunesc pe o distanţă de cincizeci de metri, aproape o sută cincizeci de kilograme apropiindu-se ca un tren. Ghetele îi patinau în noroiul apos. Nu avea în ce să se sprijine. Reacher se aplecă în stânga, păşi în dreapta şi îl evită. Bărbatul aterizã în baltă şi alunecă pe burtă vreun metru. Se chinuia să se ridice în vreme ce palmele şi genunchii i se afundau în noroi.

La cincisprezece metri spre nord, Vaughan îl ţinea pe Thurman de guler. Încerca să se elibereze. Reacher se apropie şi îl lovi pe uriaş cu şutul în cap, ca şi când ar fi executat o lovitură la fotbal, exact în ureche. Impactul rostogoli trupul bărbatului aproape jumătate de metru după care căzu din nou în noroi.

Uriaşul zăcea nemişcat.

Supraveghetorul zăcea nemişcat.

Jocul se terminase.

Reacher îşi verifică palmele în căutarea vreunui os rupt, dar nu găsi niciunul. Rămase nemişcat pentru a-şi recăpăta ritmul normal al

respiraţiei şi îşi aruncă privirea spre nord, în direcţia luminii. Thurman se eliberase din strânsoarea lui Vaughan şi se îndrepta din nou spre poartă. Reacher porni în direcţia lor. Se opri să recupereze cheia fixă a uriaşului din locul în care căzuse. O ridică şi o puse pe umăr ca pe un topor. O ajunse din urmă pe Vaughan la zece metri distanţă de poartă, trecu pe lângă ea şi îşi puse o mână pe umărul lui Thurman, apăsând în jos cu putere.

Bătrânul se aplecă şi căzu în genunchi. Reacher plecă mai departe, spre poartă. Găsi cutiuţa cenuşie. Văzu tastatura. Ridică cheia fixă şi o zdrobi în bucăţele. Lovi din nou. Şi din nou. Firele se răsuciră şi se rupseră.

Thurman se afla încă în genunchi. Spuse:

— Ce faci? Acum nu mai putem ieşi de-aici.

— Te înşeli, replică Reacher. Tu nu poţi, noi putem.

— Cum?

— Aşteaptă şi-o să vezi.

Reacher îşi târî picioarele prin nămol şi îi răsuci pe oamenii lui Thurman aducându-i în ceea ce medicii numesc poziţia de reanimare. Aşezaţi pe o parte, cu gâtul la înclinaţia naturală, cu un picior întins şi cu celălalt îndoit şi ridicat. Nu erau în pericol de sufocare. Apoi Reacher şi Vaughan îşi croiră drum anevoie spre vehiculul cu optsprezece roţi.

Vaughan întrebă:

— Tu chiar crezi că asta este o bombă?

Reacher spuse:

— Tu nu?
— Şi dacă te înşeli?
— Şi dacă am dreptate?
— Cât de mult rău poate să facă?
— Douăzeci de tone de TNT, douăzeci de tone de şrapnel. N-ar fi prea frumos.
— Cum ieşim de-aici? Nu te poţi căţăra pe zid.
— Dar tu poţi, răspunse Reacher.

Timp de cinci minute, discutară despre ce anume aveau de făcut şi cum. Cuţite, suduri, dimensiunea şi grosimea medie a panoului unui plafon de maşină, fâşii de pânză, Tahoe. Thurman privea în gol, fără ţintă, la o sută de metri mai încolo. Îl abandonară şi înaintară anevoie în direcţia zidului. Aleseseră un loc situat la trei metri în stânga porţii. Reacher scoase din buzunar cele două bricege şi i le dădu lui Vaughan. Apoi se aşeză cu spatele lipit de zid, exact sub curbura maximă a cilindrului orizontal de deasupra. Se aplecă, îşi făcu palma stângă căuş, formând un sprijin. Cu faţa la el, Vaughan îşi aşeză piciorul drept în ea. O ridică, iar ea îşi căută echilibrul stând cu şoldurile pe umerii lui, îşi îndreptă piciorul şi se aruncă în sus. El îşi aşeză palma dreaptă căuş sub piciorul ei stâng. Acum stătea dreaptă, pe palmele lui.
— Sunt gata, rosti Vaughan.
Reacher ridică mâinile. Vaughan avea doar un metru şaizeci. Cu braţele ridicate era posibil să atingă doi metri şi zece. Înălţimea lor totală era undeva aproape de patru metri jumate, iar zidul

avea doar patru metri douăzeci.

Vaughan se înclina străduindu-se să-şi găsească echilibrul. Reacher simţi cum i se mută centrul de greutate, egalizându-se. O împinse cu putere. Folosind momentul în care nu-i mai susţinu greutatea pentru a-şi întinde palmele sub tălpile pantofilor ei, făcu jumătate de pas înainte şi îşi întinse braţele.

Ea căzu în faţă şi întâlni burta cilindrului cu faţa antebraţelor.

— Am ajuns, rosti ea.

El o simţi cum se întinde şi îşi încordează braţele. Auzi primul briceag deschizându-se. O auzi cum înfige cuţitul. Zidul bubui şi se clătină.

— Nu poate să treacă prin el, strigă ea.

— Dă-i mai tare, îi răspunse el.

Ea lovi din nou. Bubuitul nu se mai auzi. Doar un zgomot scurt metalic.

— S-a rupt lama, se auzi vocea ei. Metalul e prea gros.

— Nu este. Probabil că provine de la un Buick vechi. E tablă de aluminiu. Iar asta este o lamă japoneză grozavă. Loveşte mai tare. Pe cine urăşti?

— Pe tipul care l-a omorât pe David.

— Ei bine, individul este în interiorul zidului. Inima lui se află de cealaltă parte a foii de tablă.

Auzi cel de-al doilea briceag deschizându-se. Apoi un tremur de încordare trecu prin picioarele ei după care urma o nouă bubuitură în metal.

O bubuitură diferită.

— A intrat, ţipă ea. De tot.

O simţi cum îşi lasă toată greutatea pe mânerul de lemn.

— Se tot duce, spuse ea.

— Se va opri când va da de o sudură.

El simţi cum se stabilizează o secundă mai târziu. Rosti:

— Eşti gata?

— La trei, răspunse ea. Unu, doi, *trei.*

Se aruncă în sus, iar el o ajută stând pe vârfuri şi împingând-o cu buricele degetelor simţind imediat cum greutatea ei dispare. Se îndepărtă ca să capete o vizibilitate mai bună şi o văzu întinsă de-a lungul cilindrului, deasupra, cu picioarele depărtate şi cu ambele mâini încleştate pe mânerul briceagului. Rămase în această poziţie un moment, apoi schimbă centrul de greutate şi începu să alunece în josul părţii opuse a curburii cilindrului, ţinându-se încă strâns de mânerul cuţitului. Greutatea ei începu să tragă lama prin metal. Avea să se oprească curând într-o altă sudură aflată, după părerea lui, la un metru şi jumătate mai jos, dacă aveai în vedere dimensiunea unui plafon de maşină. Probabil va ajunge să atârne la aproximativ un metru şi douăzeci de centimetri distanţă între tălpile ei şi pământ.

O căzătură din care nu se murea. Probabil.

Aşteptă o vreme care i se păru o veşnicie, apoi auzi două claxoane puternice din cealaltă parte a zidului. Închise ochii şi zâmbi. Semnalul stabilit. Se afla afară, pe propriile picioare,

teafără.

— Impresionant, rosti Thurman de la zece metri distanţă.

Reacher se întoarse spre el. Bătrânul era încă acolo.

— Dar prietena ta nu poate deschide poarta. Nu ştie codul.

— Ai încredere, domnule Thurman. Peste câteva minute mă vei vedea urcând şi pe mine.

Reacher se aşează la un metru şi optzeci de centimetri faţă de zid şi la un metru în dreapta locului prin care trecuse Vaughan. Thurman se trase înapoi şi privi.

Trecură trei minute. Apoi patru. Apoi fără veste o chingă lungă şerpui în aer şi trecu peste zid, iar capătul ei aterizâ la un metru în dreapta locului în care se afla Reacher. Era tipul de chingă cu care se ancora fierul vechi de platformele descoperite. Vaughan plecase cu Tahoe-le lui Thurman până la biroul de pază, găsise o chingă suficient de lungă în grămada de lângă uşă şi îi legase la unul din capete o bucată de ţeavă, ca să îl îngreuneze. Şi-o imagină conducând înapoi, oprind la şaizeci de metri de zid, învârtind chinga ca un cowboy lasoul, aşteptând momentul, aruncând, urmărind-o cum trece dincolo.

Reacher apucă chinga, desfăcu bucata de ţeavă şi reînnodă capătul, făcând un laţ mare, cam de şaizeci de centimetri. Înfăşură chinga în jurul încheieturii de la mâna dreaptă şi se apropie de zid. Îl lovi de două ori cu piciorul,

apoi se trase un pas înapoi şi aşteptă. Şi-o imagină pe Vaughan legând celălalt capăt de cârligul de la Tahoe-le lui Thurman, urcând pe locul şoferului, pornind sistemul patru ori patru pentru o maximă aderenţă prin noroi, alegând să plece în viteza întâi pentru a putea controla mai bine acceleraţia. El insistase foarte mult pe acest lucru. N-ar fi vrut să i se smulgă braţele din umeri când apăsa pedala.

Aşteptă. Apoi chinga se întinse deasupra lui şi începu să se tensioneze. Porţiunea din jurul încheieturii îl strânse puţin. Apoi simţi tensiune puternică sub picioare şi începu să se ridice încet şi lin în aer.

— La revedere, domnule Thurman, spuse el. Se pare că tu eşti cel care rămâne în urmă de astă dată.

Când ajunse cu şoldurile pe curbura maximă a cilindrului, îşi eliberă încheietura mâinii şi rămase agăţat. Lărgi laţul din jurul picioarelor, încălecă cilindrul rămânând cu ele depărtate, apoi îl desfăcu complet şi rămase lungit pe burtă pe partea de sus a zidului. Încordă coapsele şi îşi strânse picioarele, împinse, se desprinse şi căzu timp de două secunde nesfârşite. Atinse pământul cu spatele, ceea ce îi tăie respiraţia. Se rostogoli în faţă şi trase o gură de aer în plămâni, apoi se ridică în picioare. Desfăcu chinga de pe cârligul de la Tahoe după care urcă pe locul din dreapta şi trânti uşa.

— Mulţumesc, rosti el.

— Încotro mergem acum? întrebă Vaughan.

— La hotelul din Disperare. Este primul telefon pe care va trebui să-l dai.

Abandonară Tahoe-le lui Thurman lângă locul în care aştepta vechiul Chevrolet al lui Vaughan. Schimbară maşinile şi, patru kilometri mai târziu, se aflau în centrul oraşului Disperare. Ploaia nu contenise. Uşa de la hotel nu era încuiată. Înăuntru locul arăta exact la fel. Sufrageria pustie, barul părăsit, registrul de pe tejghea. Cartea cea mare pătrată, legată în piele, uşor de cercetat, uşor de citit. Reacher puse vârful degetului în dreptul ultimilor clienţi înregistraţi, perechea din California, cu şapte luni în urmă. Înclină registrul astfel încât Vaughan să poată citi numele lor şi adresa.

— Sună să-i verifice, zise el. Şi dacă îi ajută pe dezertori, fă ceea ce-ţi dictează conştiinţa.

— Dacă?

— Am impresia că ar putea fi implicaţi în altceva.

Vaughan sună de pe celularul ei şi apoi aşteptară să fie sunaţi înapoi. Vaughan rosti:

— Ajutoarele sunt o explicaţie perfect plauzibilă. Bisericile trimit ajutoare tot timpul. De ce eşti atât de sigur?

— Containerul era sudat de trailer. Şi nu aşa se expediază containerele pe mare. Sunt ridicate şi puse pe vas. Cu macarale. Sudura înseamnă că nu se urmăreşte ca acest container să părăsească ţara.

Telefonul lui Vaughan începu să sune. Trecuseră trei minute. Întreaga Securitate Naţională intrase în alertă. Agenţiile comunicau, computerele intrau în legătură. Răspunse şi rămase ascultând minute în şir. Apoi îi mulţumi interlocutorului său şi închise.

— Nu putem elimina implicarea lor în reţea, zise ea. Sunt înregistraţi ca activişti. Iar activiştii pot fi implicaţi în tot felul de lucruri.

— Ce fel de activişti?

— Conduc ceva numit Biserica Apocalipsei în Los Angeles.

— Apocalipsa este o parte din povestea sfârşitului lumii, explică Reacher. Poate au venit aici să-l recruteze pe Thurman. Probabil că i-au mirosit potenţialul extraordinar.

Vaughan rămase tăcută.

— Încă patru telefoane, spuse Reacher. Atât va mai dura.

Porniră cu maşina spre vest şi parcară aproape de marginea oraşului. La aproape patru kilometri în faţă puteau vedea luminile fabricii, slabe şi albăstrui, estompate de ploaia de pe parbriz, o strălucire lugubră în mijlocul pustietăţii. Reacher scoase din buzunar celularul pe care îl împrumutase. Apoi dădu la iveală notiţa de la biroul de aprovizionare. Noile numere de telefon ale celularelor. Hârtia era udă leoarcă, iar el trebui să o despăturească foarte atent.

— Eşti gata? întrebă el.

Vaughan spuse:

— Nu înţeleg.

El formă al treilea număr de pe listă. Telefonul sună de două ori, de patru ori, de şase ori, de opt. Apoi cineva răspunse.

Uriaşul de la fabrică.

Reacher rosti:

— Ce mai faci? Te-ai trezit de mult?

Tipul răspunse:

— Du-te dracului.

Reacher închise şi formă al doilea număr aflat pe listă. Sună de opt ori după care răspunse supraveghetorul fabricii.

Reacher zise:

— Scuzaţi-mă, am greşit numărul.

Închise.

Vaughan întrebă:

— Ce anume faci?

— Cum l-au rănit insurgenţii pe David?

— Cu o bombă pe şosea.

— Detonată cu ce?

— Telecomandată, presupun.

Reacher confirmă cu o înclinare a capului.

— Prin unde radio, de pe cea mai apropiată ridicătură de pământ. Dar dacă Thurman *într-adevăr* a construit o bombă, va avea probabil nevoie de o distanţă mai mare decât atât. Ceea ce ar însemna o telecomandă foarte puternică cu unde radio. Părerea mea este că ar folosi una construită de Verizon sau T-Mobile.

— Un telefon celular?

Reacher înclină din nou capul în semn de

confirmare.

— Companiile de telefonie sunt mândre de faptul că poţi suna oriunde de oriunde.

— Iar numărul se găseşte pe listă?

— Aşa ar trebui, spuse Reacher. Acum trei luni, Thurman a comandat douăzeci de tone de TNT şi patru telefoane celulare noi. Presupunerea mea este că unul l-a păstrat pentru el şi a mai dat două apropiaţilor săi, ca să poată comunica în siguranţă. Al patrulea aparat este îngropat în inima containerului, cu soneria conectată la un circuit de detonare.

— Iar tu vei suna la acel număr?

Reacher rosti:

— În curând.

Formă numărul aflat în capul listei. Sună, iar Thurman răspunse rapid şi nerăbdător ca şi când era în aşteptarea acelui apel.

— Hei, băieţi, aţi sărit zidul? Sau sunteţi tot înăuntru?

Thurman răspunse:

— Suntem tot înăuntru. De ce ne suni pe rând?

— Ai început să-ţi dai seama de scenariu?

— Celălalt telefon era al lui Underwood. E mort, aşa că nu o să-ţi răspundă. Nu are sens să suni la el.

Reacher mai spuse:

— OK. Închise şi aşează telefonul pe bordul Chevroletului. Privi ţintă prin parbriz.

Vaughan vorbi:

— Nu poţi face asta. Ar fi o crimă.

Reacher răspunse:

— *Cine ridică sabia de sabie va pieri.* Thurman ar trebui să cunoască acest citat mai bine decât oricine. Este din Biblie. Matei, capitolul douăzeci şi şase, versetul cincizeci şi doi. M-am săturat de oamenii care susţin că trăiesc după Scriptură, alegând doar părţile care le convin.

— Te-ai putea înşela complet în privinţa lui.

— Atunci, n-ar fi nicio problemă. Ajutoarele nu explodează. Nu avem nimic de pierdut.

— Dar s-ar putea să ai dreptate.

— Caz în care Thurman nu ar fi cu nimic mai presus de cel care a aruncat în aer Humvee-ul lui David. Ba ar fi mai rău. David era soldat. Thurman urmează să detoneze asta într-un oraş oarecare. Cu copii şi bătrâni prin preajmă. Este pe cale să pună mii de oameni în situaţia ta.

Vaughan nu spuse nimic.

— Şi pentru ce? urmă Reacher. Pentru o închipuire dementă şi amăgitoare.

Tastă ultimul număr pe telefonul său şi i-l întinse lui Vaughan.

— Este alegerea ta, mai spuse. Butonul verde ca să suni. Butonul roşu ca să anulezi.

Vaughan nu se mişcă. Apoi luă mâna de pe volan. Îşi îndreptă arătătorul. Îl ţinu nemişcat, lângă telefon.

Apăsă butonul verde.

Nu se întâmplă nimic. Cel puţin nu la început.

Reacher nu păru surprins. Ştia câte ceva despre tehnologia telefoanelor celulare.

Probabil că în această fază se aude sunetul în difuzor. Fără să însemne ceva. Se aude doar ca să-ţi dea încredere. Nu eşti nici pe departe conectat.

Circuitul este complet, iar sunetul pe care îl auzi trece de la formal la real, iar telefonul pe care l-ai apelat porneşte să sune cu o întârziere medie de şapte secunde.

Vaughan îşi luă degetul de pe telefon şi privi ţintă afară, prin parbriz.

— Nimic, conchise ea.

Reacher replică:

— Aşteaptă.

Priveau fix în depărtare. Luminile albăstrui ale fabricii tremurau în aerul umed, pale şi înceţoşate.

Şase secunde. Şapte.

Orizontul tăcut se lumină de o flacără albă uriaşă care acoperi parbrizul şi răbufni instantaneu, mai înaltă şi mai întinsă. Ploaia care cădea în jur se transformă în abur pe măsură ce aerul se înfierbânta, iar jeturi de vapori albi prinseră a se răspândi încoace şi-ncolo, în toate direcţiile, ca şi când o sută de mii de proiectile ar fi fost lansate simultan. După vapori sosi un nor de funingine neagră de un kilometru jumate înălţime şi unul jumate lăţime. Se rostogolea şi se răsucea şi se îndoia înapoi, în vreme ce schije fierbinţi se deplasau prin el cu o viteză de peste douăzeci şi două de mii de kilometri pe oră.

Sunetul ajunse la trei secunde după lumină.

La început un foşnet de hârtie mototolită, apoi un vuiet prevestitor de moarte al şrapnelului tăind aerul şi un zgomot venit parcă de pe altă lume al bombardamentului milioanelor de bucăţi aruncate în aer de explozie, care cădeau, înapoi, pe pământ. După zece secunde care păruseră o veşnicie, rămăsese doar sunetul sacadat al ploii pe acoperişul Chevroletului.

Vaughan mobiliză întreg Departamentul de Poliţie din Speranţa. Inclusiv garda civilă, colegul din celălalt schimb şi şeful ei. Apoi sosiră şi cei de la departamentul Poliţiei statale. Confirmară faptul că poliţiştii militari blocaseră şoseaua spre vest.

Sosi asfinţitul, iar ploaia se opri în sfârşit. Cerul deveni albastru-închis, iar atmosfera limpede precum cristalul. Era vizibil fiecare detaliu: munţii, conturul lor zimţat, pădurile de pini. Reacher luă cu împrumut un binoclu de la şeful lui Vaughan se urcă la etajul al doilea al ultimei clădiri aflate în partea de vest. Se luptă cu o fereastră înţepenită, reuşi să o deschidă şi, cu coatele aşezate pe pervaz, se strădui să cerceteze în depărtare.

Nu era mare lucru de văzut.

Zidul alb de metal dispăruse. Fabrica era mai degrabă o groapă neagră, fumegând. Anexa rezidenţială a lui Thurman fusese rasă de pe suprafaţa pământului.

Reacher coborî şi constată sosirea agenţilor federali. Se dusese vorba. Radarul bazei aeriene

din Colorado Springs detectase urme de metal la patru mii cinci sute de metri înălţime. Ploaia fusese considerată o binecuvântare. US e puternic higroscopic. Astfel că nimic nociv nu se împrăştiase. Cu toate astea, zona urma să fie îngrădită pentru totdeauna pe o rază de aproape cinci kilometri.

Nicio informaţie periculoasă nu se transmise de la locuitorii oraşului. Nicio întrebare incomodă nu sosi de la agenţii. Cuvintele aflate pe buzele tuturor erau: „Un accident la fabrică.” Dacă agenţiile ar fi avut îndoieli, nu le-ar fi spus cu voce tare. Oficialii statului veniră cu măsuri anticalamitate. Sosiră camioane cu alimente şi apă. Urmau să se asigure autobuze către oraşele învecinate pentru cei care îşi căutau serviciu. Urmau să primească asistenţă socială specială în următoarele şase luni.

Pe la mijlocul după-amiezii Reacher şi Vaughan nu mai aveau nimic de făcut. Porniră pe şoseaua spre Speranţa ducându-se acasă la Vaughan, unde făcură duş şi se îmbrăcară la loc.

Reacher scoase din buzunar celularul împrumutat şi îl aruncă pe pat. După care aruncă şi formularul pe care îl luase din torpedoul bătrânului Suburban. O rugă pe Vaughan să le trimită înapoi prin poştă fără să scrie adresa expeditorului pe pachet. Ea zise:

— Asta sună ca începutul unui discurs de adio.

— Asta şi este. Şi cuprinsul şi încheierea.

Se îmbrăţişară, un pic cam formal, ca doi străini care împărtăşeau multe secrete.

Reacher găsi uşor o ocazie. Un şuvoi de maşini se scurgea către est, echipe de muncitori de intervenţie rapidă, jurnalişti, bărbaţi îmbrăcaţi în costume, în limuzine simple. Reacher călători cu un specialist în săpat gropi care contractase o parte din cele şaisprezece mii de gropi necesare construcţiei zidului cu care avea să fie sigilată zona. Tipul era bucuros. Îl aşteptau câteva luni de muncă asigurată.

Reacher reuşi să iasă în Sharon Springs unde exista o şosea bună spre Sud. Îşi zise că San Diego se afla la aproximativ o mie cinci sute de kilometri distanţă, sau poate mai mult, dacă mai apăreau unele ocoluri.

SFÂRŞIT